Planul Departamentului Securității Statului de înlăturare a lui Nicolae Ceaușescu

Planul Occidentului de destrămare a comunismului european

Planul ZZ ("Sfârșitul sfârșitului")

Planul KGB/GRU de înfiorare a lui Nicolae Ceaușescu cu Ion Iliescu

BIOFARM

Valeriu Mangu ● ÎNLĂTURAREA LUI CEAUȘESCU, AȘA CUM VA FI FOST

VALERIU MANGU

ÎNLĂTURAREA LUI CEAUȘESCU, AȘA CUM VA FI FOST

- PLANURILE -

SEMPER FIDELIS
BUCUREȘTI, 2011

Valeriu Mangu

Înlăturarea lui Ceaușescu, așa cum va fi fost

- Planurile -

„Omul autonom,
oricât ar explora el viața și Universul,
n-are acces la Adevăr fără revelație,
fiindcă se împiedică
de adevărul tuturor adevărurilor,
adică de adevărul unic -
Principiul unic al tuturor lucrurilor,
care este Dumnezeu.“

Petre Țuțea

Valeriu Mangu

Înlăturarea lui Ceaușescu, așa cum va fi fost

- Planurile -

- Planul Departamentului Securității Statului de înlăturare a lui Nicolae Ceaușescu
- Planul Occidentului de destrămare a comunismului european
- Planul ZZ („Sfârșitul sfârșitului“)
- Planul KGB/GRU de înlocuire a lui Nicolae Ceaușescu cu Ion Iliescu

SEMPER FIDELIS
București, 2011

Coperțile: Asociația PROIECT SEMPER FIDELIS

Autorul și editorul aduc mulțumiri pe această cale conducerii S.C. BIOFARM S.A. București pentru sponsorizarea acordată în vederea tipăririi tirajului ediției de față.

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naționale a României

MANGU, VALERIU
Înlăturarea lui Ceaușescu, așa cum va fi fost/
Valeriu Mangu. - București:
Semper Fidelis, 2011
ISBN 978 - 606 - 92740 - 0 - 2

94(498)"1989.12"

Editura SEMPER FIDELIS
Tel.: 0745.119.500; 0730.86.79.07

Apărut: februarie 2011
© Toate drepturile sunt rezervate autorului

Capitolul I

Întrebările potrivite

Securitatea - ori, mai exact spus, Departamentul Securităţii Statului (DSS) - nu mai există. De la dispariţia acestei instituţii s-au împlinit deja 21 de ani. Orice i s-ar pune în sarcină, Securitatea nu se poate aşadar apăra; o mai poate face astăzi doar dl. Iulian Vlad, ultimul şef al ei, care, printr-un miracol, a scăpat cu viaţă din evenimentele din Decembrie 1989.

Misiunea Securităţii a constat în principal în apărarea statului comunist român, cu tot ce a însemnat el - structuri executive, partid conducător, lideri. Acest stat n-a supravieţuit, ca şi Securitatea de altfel, unei cascade de evenimente desfăşurate în decembrie 1989, evenimente în care au fost, după cum se va vedea din cele ce urmează, implicate toate instituţiile autohtone de forţă, puteri străine şi, într-un fel sau altul, toată populaţia ţării.

A pune în sarcina Securităţii acţiuni pe care nu le-a săvârşit, mai ales că nu se mai poate apăra, este o eroare care nu serveşte nici istoriei, nici naţiunii, nici cetăţeanului. Rolul ei în evenimentele din Decembrie 1989 urmează să fie stabilit nu pe bază de emoţii, nici chiar pe bază de documente, care nu prea există, fiindcă fie n-au fost întocmite, fie, care vor fi

existat, au fost în mare parte distruse ori fabricate, ci pornind tocmai de la rolul ei, de care am vorbit mai înainte, de la posibilităţile de care a dispus - umane, logistice, financiare, legislative, de ordin informativ etc.

Securitatea a însemnat, prin cele enumerate mai sus, dar şi prin alte mijloace, cel mai puternic instrument de *impunere* a execuţiei voinţei Partidului Comunist Român. Dar nu numai a acesteia, ci şi a voinţei celui plasat în fruntea partidului - unic -, aşadar, pentru ultima perioadă de existenţă a instituţiei, a lui Nicolae Ceauşescu.

Descoperirea motivelor dispariţiei Securităţii, a statului comunist român, implicit a ceea ce s-a întâmplat în Decembrie 1989, este posibilă numai în măsura în care suntem capabili să formulăm o serie de întrebări **potrivite** şi, desigur, să găsim răspunsurile corecte la ele.

Dar nu numai atât - reuşita unei astfel de întreprinderi depinde de metoda aleasă.

Întrebările de care vorbim nu au fost puse până azi niciodată. Nu au fost puse fiindcă în ultimii 21 de ani evenimentele din Decembrie 1989 au fost prezentate, fără nici o justificare, fără nici o *demonstraţie*, drept **revoluţie**. O revoluţie făcută - s-a spus până acum - de **massă**, având drept adversari, după caz, Securitatea, Armata, Ceauşescu, Miliţia, *teroriştii*. O revoluţie în care însă n-a învins massa, iar adversarii acesteia, în mod cu totul paradoxal - cu excepţia Armatei -, au dispărut fără urmă.

Prima întrebare din cele câteva care, chiar fără a găsi numaidecât răspunsul la ele, ne pot conduce spre prefigurarea adevărului este aceasta: nu cumva a avut şi Securitatea un plan de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului?

Pe cât de surprinzătoare, întrebarea este logică, firească. Aceasta deoarece de vreme ce toţi fabricau comploturi - în Armată, în laboratoarele KGB-ului, ale CIA-ului, în partid, prin parcuri, pe acoperişurile caselor din cartierul Primăverii (!) etc. -, este nefiresc să nu luăm în calcul şi ipoteza ca tocmai instituţia învestită să-l apere pe Nicolae Ceauşescu să nu aibă în vedere posibilitatea înlăturării lui, avându-l în permanenţă la dispoziţie.

Această primă întrebare, admiţând *a priori* că răspunsul la ea este afirmativ, naşte altele, la fel de firesti: care urma să fie cea mai potrivită metodă de înlăturare - asasinatul, arestarea, decăderea din funcţie, forţarea fugii?

Apoi, formulând la timpul prezent: cu cine urmează să fie înlocuit Nicolae Ceauşescu?

De asemenea: care va fi soarta Elenei Ceauşescu, a lui Nicu Ceauşescu, a partidului, a oligarhiei acestuia, a Securităţii? Cum va arăta forma de guvernământ a României după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului?

După cum vom vedea din cele ce urmează, Securitatea a fost, până la urmă, **forţată** să aibă şi, respectiv, să pună în aplicare un asemenea plan. Autorul lui nu poate fi, teoretic vorbind, decât şeful ei, pe atunci generalul-colonel Iulian Vlad, iar

executant, armata „invizibilă" a țării și întreaga populație, antrenată într-o operațiune extrem de periculoasă și de complicată.

O asemenea concluzie pornește în primul rând de la caracterul specific al Securității, ca de altfel al oricărui serviciu secret din lume, anume de uriaș aparat de execuție la dispoziția unui singur om - șeful ei -, apoi de la modul de organizare, de circulație a informației în interiorul acesteia, de la felul în care ordinele într-o astfel de instituție, cu caracter militar, sunt transmise și, respectiv, executate.

Dl. Iulian Vlad, care a supraviețuit instituției pe care a condus-o, nu poate decât să confirme sau să infirme cele ce urmează, respectiv să răspundă calificat la întrebările anterioare, dar și la altele, poate mult mai importante, sau să tacă în continuare ori să intoxice sau să manipuleze opinia publică. Dar în raport cu raționamentele din lucrarea de față, posibila contribuție a domniei sale nu este relevantă, căci nu ne-am propus să înfățișăm ce s-a întâmplat, ci **ce trebuia** să se întâmple. Și, după cum se va vedea, înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu nu se putea produce, cu costuri minime pentru țară, decât într-un singur mod.

Iar cititorul bine informat asupra desfășurării evenimentelor va recunoaște cu relativă ușurință nenumărate elemente, va identifica suficiente probe de natură să confirme existența planului, respectiv va ajunge singur la concluzia că acest plan a existat și, respectiv, a fost pus în aplicare.

Lucrarea de față expune așadar adevărul **logic** în ceea ce privește evenimentele din Decembrie 1989, adevăr altfel confirmat, după cum am sugerat mai sus, de întreaga desfășurare a acestora.

Cu un alt termen, ce-i drept, inexistent în limba română, dar sugestiv prin înțelesul componentelor din care este format, ceea ce urmează constituie *retroscenariul* evenimentelor din Decembrie 1989.

Textul lucrării, subintitulat *Planurile,* este completat cu *ultimul cuvânt* al dlui Iulian Vlad rostit în cadrul celui de-al treilea proces în care a fost implicat imediat după Decembrie 1989. Deși nu oferă informații punctuale, acest document confirmă pe deplin existența planului, precum și transpunerea lui în practică.

Capitolul II

Rețetă universală pentru lovitura de stat - Planul Occidentului de destrămare a comunismului european -

Apărarea face parte din natura omului şi din ordinea naturii. Dar nu numai omul este caracterizat de facultatea de a se apăra ci, mai general, orice entitate vie, incluzând aici şi colectivităţile organizate de oameni, în particular sub forma statului.

Când întregul se apără, în stare de apărare intră fiecare componentă fundamentală a lui. În cazul statului, apărarea acestuia presupune ca fiecare cetăţean al său apt de serviciul militar să se mobilizeze - ori să fie mobilizat - în acest scop.

Apărarea statului legitim este un drept şi, totodată, o obligaţie a fiecărui cetăţean, aşadar un *imperativ* al raţiunii - ori o poruncă a acesteia. Nu se poate vorbi în cazul statului - ca, de altfel, în cazul oricărei entităţi vii - despre o apărare eficace, logică, dacă numai părţi ale lui sunt antrenate în acest proces ori dacă măcar un cetăţean se sustrage moblilizării ori, pe ascuns sau pe faţă, luptă împotriva întregului care este statul.

Apărarea statului legitim mai presupune ca fiecare cetăţean al său să fie *legat* în chip organic de oricare alt cetăţean astfel încât ceea ce rezultă să fie o entitate indivizibilă în cadrul căreia nu pot fi distinse individualităţi, ci doar voinţa unică de

apărare, precum şi rezultatul ei.

Consideraţiile anterioare conduc însă, *per a contrario,* şi la alte concluzii, la fel de importante, interesând, până la urmă, apărarea: un stat poate fi distrus cel mai lesne din interior, când fiecare componentă fundamentală a lui - ori un număr care să formeze o massă critică - refuză să-l apere, respectiv se ridică împotriva lui cu scopul de a-l distruge.

Dar aceste concluzii se cer dezvoltate.

*

Apărarea unui stat împotriva agresiunilor de tot felul nu poate fi eficientă dacă nu sunt avute în vedere o serie de principii. Dintre aceste principii se distinge, ca fiind de maximă importanţă, cel care priveşte apărarea voinţei ce îl caracterizează, îl animă, îl pune în mişcare, voinţă exprimată de regulă de normele constituţionale şi normele juridice subsecvente - legi, decrete, hotărâri guvernamentale etc. -, la care se adugă supravegherea aplicării în condiţii bune, întocmai şi la timp, a respectivelor norme. O asemenea apărare priveşte aşadar ordinea constituţională, respectiv cea juridică subsecventă - ori, cu un termen unificator, ordinea de drept -, precum şi buna funcţionare a entităţilor chemate să menţină, să transpună în fapte etc. ordinea respectivă. Este o apărare de tip funcţional absolut obligatorie căci prin blocarea componentelor apărării, prin neutralizarea lor, prin slăbirea capacităţii de execuţie statul este, practic, paralizat şi uşor de cucerit, respectiv de dizolvat.

Pericolele la care este expus statul sunt, de principiu, de ordin extern şi, respectiv, intern. Iar dacă agresorii externi sunt mai lesne de identificat, cei din interior nu pot fi depistaţi întotdeauna, pentru simplul motiv că un asemenea agresor poate să fie non-uman, aşa cum, de pildă, în cazul agresorilor externi, cataclismele naturale - cutremurele, de exemplu - nu sunt entităţii vii. În gama agresorilor interni trebuie incluse aşadar, la o adică, starea economică generală nesatisfăcătoare, apoi a fiecărui locuitor, tensiunile de ordin interetnic, starea precară de sănătate a populaţiei ş.a.

Dar inventariind agresorii interni trebuie avut în vedere un parametru adesea neglijat, dar care, în anumite împrejurări, poate conduce la dezintegrarea întregului: **starea** de sistem a acestuia. Căci, într-adevăr, pe când agresorul extern provoacă cel mai adesea stricăciuni unei părţi, care se pot repara, sistemul în întregul lui, obosit, poate să cedeze la cea mai mică undă de şoc.

În cazul statului, oboseala lui poate să aibă cauze de ordin uman - cetăţenii constată că statul şi-a pierdut raţiunea de a fi, că nu îi (mai) serveşte, că îi oprimă etc. - ori cauze de ordin material, tehnologic etc. - utilajele, tehnologiile ş.a. sunt vechi, sunt uzate moral, resursele naturare s-au epuizat -, apoi de ordin social, politic ş.a.

Într-o confruntare tradiţională, agresorul extern atacă de regulă componente întregi ale statului - atacă, de pildă, forţele înarmate, obiectivele militare sau economice etc.; agresorul intern poate să

dezechilibreze funcţionarea întregului sistem, să facă nefuncţionale principiile după care este organizat şi, respectiv, lucrează statul. O grevă generală, de pildă, este infinit mai periculoasă pentru stat decât un atac armat venit din exterior.

Ca o concluzie a celor expuse mai sus se poate spune că un stat este mai lesne de cucerit, respectiv conducerea acestuia este mai uşor de înlăturat din interior decât din exterior, aceasta dacă, desigur, este îndeplinită condiţia enunţată mai sus - statul a ajuns la o stare-limită de oboseală funcţională, manifestată inclusiv prin refuzul cetăţenilor săi de a-l apăra. Iată de ce pentru un agresor extern este mai simplu să provoace distrugerea statului-ţintă aducându-l la o stare critică de oboseală - sau pândind momentul în care o asemenea stare cuprinde statul - şi stimulând, încurajând ori chiar provocând, direct sau prin interpuşi, o undă de şoc.

Iar dintre toate metodele de a produce această undă, cea mai eficientă constă în transformarea fiecărui cetăţean în agresor împotriva propriului stat.

Cu alte cuvinte, cea mai potrivită metodă ca Occidentul să învingă guvernământul comunist dintr-o ţară este de a aduce statul respectiv la o stare cronică de oboseală - ori de a pândi instalarea unei asemenea stări - şi de a produce o scânteie care să transforme cetăţenii în duşmani ai statului, dacă nu cumva aceştia au devenit deja aşa ceva.

*

Comunismul european, cel din URSS şi de aiurea nu poate fi aşadar învins folosind armele, fie ele

nucleare, chimice, bacteriologice, ci prin transformarea fiecărui cetăţean într-o bombă umană. Cu alte cuvinte, un stat comunist nu poate să cadă decât printr-o **revoluţie**.

Dar nu orice revoluţie, ci una controlată, dirijată.

*

Secole de-a rândul, strategii militari s-au străduit să-şi convingă şefii - şefii de stat şi de guvern, comandanţii militari - că numai distrugând fizic inamicul se poate obţine victoria, respectiv că acesta poate fi dominat doar prin forţa armelor. Aşa se face că arsenalul militar de suprimare a vieţii s-a îmbogăţit, diversificat şi specializat continuu, de la arcul preistoric până la bomba nucleară, potrivit cu obiectivul de a distruge câţi mai mulţi adversari dintr-o dată. Funcţia săgeţii de a înlătura un singur om a fost înlocuită, treptat-treptat, cu funcţia bombelor, inclusiv a celor nucleare, chimice şi bacteriologice, de a distruge în **massă**.

Dar fie şi numai apariţia unui nou tip de armă într-o parte a provocat reacţia de apărare în cealaltă parte, luând astfel naştere aşa-numita industrie de apărare, producătoare de arme destinate distrugerii armelor duşmanului. Apoi, în spirală, s-a trecut la conceperea şi, respectiv, fabricarea de arme care să distrugă armele din generaţia a doua şi aşa mai departe. În felul acesta omenirea a cunoscut începând cu primele decenii ale secolului XX o cursă fără sfârşit în care părţile adverse nu fac de la un moment dat altceva decât să inventeze şi să producă sisteme de apărare care mai de care mai sofisticate,

mai costisitoare.

Echilibrul militar Est - Vest s-a bazat, ani de-a rândul, pe egalitatea cantitativă şi calitativă a armelor de diverse generaţii.

Această goană nebună după apărare s-a mutat încet-încet de pe Pământ în Cosmos. Întâi timid, sub forma unor baloane-spion din care însă se pot arunca, la o adică, explozibili, apoi sub forma avioanelor, a elicopterelor, apoi a rachetelor, apoi a navetelor spaţiale.

Universul a devenit în felul acesta spaţiul vital fără frontiere după care aleargă toţi să-l ia în stăpânire. Căci acolo, în ungherele Universului, o secundă valorează într-o luptă cât câştigul obţinut după un mileniu de lupte terestre. O rază laser transmisă din cer cu o secundă mai devreme către armele terestre ale inamicului înseamnă un avantaj echivalent cu rezultatul luptei a o sută de armate, respectiv cu dezastrul produs de o sută de bombe nucleare.

În concluzie, în lupta dintre cele două sisteme de guvernământ de-acum istorice - comunismul şi, respectiv, capitalismul - va învinge partea care ia prima în stăpânire spaţiul cosmic. Sau, altfel spus, cine stăpâneşte Cosmosul, stăpâneşte Pământul.

Şi, într-adevăr, dacă acum două milenii soldatul roman trebuia să se pregătească ani în şir pentru a merge la război, cărând în spate un arsenal nu de puţine ori cât masa sa corporală, perspectiva ca dintr-o navetă spaţială să fie trimise către Pământ fascicule laser chiar şi de un copil este

înfricoşătoare. Căci armele destinate apărării pot fi oricând reconvertite în arme de atac şi un copil instalat într-o navetă spaţială poate distruge în câteva zeci de secunde un întreg stat - armată, instalaţii, locuinţe, animale, resurse naturale etc. etc.

Iată de ce numai simpla tentativă a unei părţi de a lua în stăpânire spaţiul cosmic reprezintă pentru cealaltă parte un pericol mortal în faţa căruia trebuie reacţionat ca în faţa unei declaraţii de război ori chiar a unei agresiuni reale. Căci, într-adevăr, tentativei de ocupare a spaţiului cosmic nu i se poate opune, până la urmă, pe moment, decât războiul terestru, un război însă total în care, dat fiind echilibrul militar existent, nu va învinge nici Estul, nici Vestul şi care va lăsa în urmă, şi într-o parte şi în alta, sute de milioane de victime şi un Pământ pustiit şi radioactiv pentru sute de mii de ani de acum încolo.

Încleştarea militară mondială dintre comunism şi capitalism, mutată încet-încet în spaţiu, are o singură explicaţie: teama. Teama fiecăreia dintre părţi că cealaltă o va învinge ireversibil, că o va înghiţi. O teamă fără leac de natură să genereze necesitatea distrugerii părţii adverse.

Dar cum poate fi distrus duşmanul fără a provoca propria distrugere? O confruntare armată dintre Est şi Vest se va sfârşi, cum s-a subliniat deja mai sus, mai devreme sau mai târziu, cu o confruntare nucleară de pe urma căreia nu va rămâne nici un învingător şi nici măcar un fir de iarbă întreg, ci ambele părţi vor fi învinse, iar Pământul, pârjolit în

totalitate.

*

Capitalismul s-a născut şi a reuşit să se menţină datorită transpunerii în practică a unui principiu pe cât de simplu, pe atât de stimulativ: cine nu încearcă, nu obţine! Sau, în varianta sa tare: cine nu riscă, nu câştigă! Iată de ce cele mai mari şanse de a câştiga lupta în fond pentru supravieţuire o are, teoretic vorbind, Occidentul, obişnuit să rişte, dar şi animat în mod natural de perspectiva câştigului.

Iar dacă la acest atu se adaugă un avantaj militar, chiar minim, ori de ordin psihologic, real sau simulat, reuşita este sigură.

Dar în ce fel poate fi fructificat de Occident un asemenea avantaj? În nici un caz, după cum s-a văzut, în cadrul unui război terestru. Şi apoi: care ar fi cel mai potrivit moment de forţare de către Occident a notei? Ce anume poate desprinde în mod definitiv Vestul de Est?

În lupta pentru cucerirea spaţiului cosmic, începută imediat după sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial, atât Statele Unite ale Americii (SUA), cât şi Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice (URSS) - aşadar imperiile coordonatoare ale celor două sisteme de guvernământ de-acum istorice - se găsesc, la nivelul anilor '80, într-un raport net favorabil primei părţi. Astfel, SUA au reuşit deja controversata aselenizare a misiunii Apollo, apoi să creeze şi să pună în expoatare o serie de navete spaţiale cu echipaj uman capabile să execute manevre asemenea unui elicopter, să

demareze o serie de alte proiecte ale unor misiuni spaţiale spre Marte, spre alte planete din sistemul solar etc., să informatizeze complet zborurile. Toate aceste realizări de ordin civil pot fi oricând convertite în mijloace militare de transport, în baze lansatoare de fascicule laser împotriva bazelor militare ale URSS, ale Tratatului de la Varşovia, în general, împotriva rachetelor nucleare sovietice. Un calcul simplu arată că un sistem occidental pus la punct de arme laser plasat în spaţiu poate să distrugă, în câteva zeci de secunde, nouăzeci la sută din rachetele nucleare sovietice.

Călătoria primelor navete în spaţiul extraterestru constituie aşadar momentul ideal pentru lansarea dinspre Occident înspre lagărul comunist patronat de URSS a marii provocări: *Iniţiativa de Apărare Strategică*. Adică popularea Universului apropiat Pământului cu sisteme militare de apărare dar, de ce nu, la o adică, şi cu sisteme ofensive, dacă necesitatea o va impune.

Este de anticipat că URSS va reacţiona imediat şi extrem de dur, chiar cu ameninţarea unei conflagraţii nucleare. Dar de ce URSS nu trece şi la o serie de măsuri radicale? Răspunsul este simplu: SUA au luat-o deja înainte! Pe tăcute, SUA au reuşit să-şi creeze un avantaj infim, dar suficient pentru a distruge, de acolo, de sus, din cer, 30, poate 40, poate chiar 60 la sută din arsenalul nuclear sovietic. O navetă spaţială poate fi transformată imediat într-un tanc spaţial lansator de fascicule laser. Incertitudinea cu privire la nivelul la care au ajuns SUA în acest

domeniu trebuie să fie maximă. Ea trebuie întreţinută printr-o multitudine de metode, inclusiv prin dezinformare şi manipulare, dar şi cu privire la rezultatele de ordin tehnologic obţinute de Occident, în orice caz superioare celor obţinute de URSS.

Momentul în care Occidentul urmează să lanseze marea provocare trebuie să coincidă cu un vârf de superioritate tehnologică spaţială - dar nu numai spaţială - atât de evidentă încât URSS să-şi dea seama că dacă nu va întreprinde ceva, sfârşitul său ca sistem de guvernământ, ca imperiu, este sigur.

Acest timp al incertitudinii, pe care fiecare parte şi l-ar dori prelungit la nesfârşit, este încă un timp al păcii, un timp în care URSS n-are totuşi datele certe care să-i dea ascendentul moral de a adopta măsuri radicale. Un timp care trebuie să fie al tratativelor cu cărţile pe masă, al cedărilor reciproce, căci soluţia alternativă este războiul nuclear. Dar, de fapt, este timpul în care fiecare parte caută, fără doar şi poate, s-o înşele pe cealaltă, astfel încât să pună mâna pe acest spaţiu vital nesfârşit care este Cosmosul.

Dar - întrebarea este obsesivă - în ce fel urmează să arunce Occidentul firul de nisip care să gripeze uriaşa maşinărie comunistă pentru ca mai apoi, sub propria-i greutate, aceasta să se dezintegreze?

Desigur, nu doar prin metafore pot fi convinşi comuniştii sovietici - şi comuniştii, în general - de pericol, ci este necesar un experiment care să-i lămurească definitiv că SUA dispun de acel minim

avantaj care poate să încline, când timpul incertitudinii va fi expirat, definitiv balanţa în favoarea acestora. Un experiment înfricoşător, de natură să-i determine pe sovietici să facă neapărat ceva, să se trezească din starea absurdă de infatuare ideologică. De exemplu, la limită, chiar un bombardament laser lansat din cer, desigur, cu scopuri de ordin civil paşnice.

Şi ce pot face sovieticii într-o asemenea situaţie? Evident, să ajungă şi ei la o asemenea performanţă! Altă soluţie nu există, căci orice concesie pe tărâm militar făcută duşmanului istoric - capitalismul - înseamnă începutul sfârşitului sistemului comunist.

Cum însă se poate ajunge din urmă SUA? Evident, retehnologizând tot - economie, administraţie şi, până la urmă, şi domeniul militar. Iar acesta înseamnă restructurare, reformă - adică, pe rusește, *perestroika*.

Occidentul, SUA în particular, trebuie să înţeleagă că războiul nuclear pustiitor poate fi evitat numai prin instaurarea unui echilibru şi în acest domeniu - militarizarea spaţiului cosmic. Iată de ce SUA trebuie să sprijine URSS să se retehnologizeze, căci altfel comunismul este silit, pentru a se apăra, să arunce în aer planeta.

Omenirea a ajuns aşadar la o situaţie fără scăpare din care se poate totuşi ieşi numai prin măsuri revoluţionare.

De-acum, lucrurile sunt clare: SUA trebuie să renunţe la *Iniţiativa de Apărare Strategică,* să livreze URSS-ului tehnologie spaţială şi, ca o garanţie că nici

una dintre părți nu va face vreo mișcare perversă, arsenalele nucleare vor fi reduse treptat și de o parte și de alta.

Iată deci că SUA au pierdut! Au pierdut *Inițiativa,* avantajul minim. Dar lucrurile se prezintă, până la urmă, așa?

*

Nimeni nu poate însă convinge URSS că SUA nu vor continua în alt mod, sub o altă formă, să-și procure un avantaj hotărâtor față de URSS. Inițiativa de Apărare Strategică poate să continue bine-mersi așa cum s-a născut - în secret. URSS chiar trebuie să treacă la *perestroika.* Reformă, restructurare în toate domeniile, inclusiv în cel politic. Rămâne însă de văzut cum vor arăta acestea.

Dar de ce URSS - și, în general, sistemul comunist, cu privire specială către blocul țărilor patronate ideologic de URSS - a ajuns în situația de a rămâne în urma SUA și, în general, a Vestului, în mai toate domeniile? Răspunsul, pe scurt, este acesta: sistemul comunist a ajuns în starea de oboseală datorită lipsei concurenței și, de ce nu, a lipsei stimulării oamenilor să creeze, să producă. Datorită interdicției impuse oamenilor de a-și realiza visurile. *Homo sovieticus* nu-i, până la urmă, decât un executant al unor directive și ordine nu de puține ori ilogice, venite din partea unor cadre de partid fără nici un fel de pregătire de specialitate. Comunismul a creat o burghezie fără fond - clasa activiștilor de partid - plasată deasupra celor mulți, care și-a dat măsura și care este incapabilă să ducă

lucrurile mai departe. Mai precis, să înșele în continuare, să amăgească oamenii. Resursele ideologice și propagandistice s-au consumat deja, omul *de rând* nemaiavând nici o chemare, nici un ideal, nemairegăsindu-se în nici un fel în sloganurile revoluționare ale lui Lenin. Această burghezie trebuie înlăturată, iar oamenilor trebuie să li se dea un nou ideal. Acest ideal nu poate fi decât speranța - dar doar atât - că vor fi **liberi**. Că nu vor mai trăi într-un muzeu al figurilor de ceară. Iar această mișcare trebuie să dureze doar atât cât este necesar pentru ca Estul să ajungă din urmă Vestul. Pe urmă, văzând și făcând.

Dar, până la urmă, sistemul comunist trebuie cu adevărat reformat. Altfel nu se poate. El trebuie să capete neapărat o **față umană.**

*

Mișcările pe care URSS urmează să le producă în direcția reformării sistemului comunist pot fi lesne anticipate. Dar unda de șoc, odată declanșată, va conduce, mai devreme sau mai târziu, nu la salvare, ci la decapitare și, potrivit principiul dominoului, la prăbușirea sistemului comunist din țările estului european patronat de URSS. Iar Vestul nu are a face în acest sens nimic, ba chiar este recomandabil să nu intervină în nici un fel în procesul de dezintegrare a respectivului sistem. Comunismul patronat de URSS va merge singur spre eșafod, își va pune singur lațul în jurul gâtului și se va arunca singur în neant, înăbușindu-se.

Dar, în mod practic, ce anume va declanșa acest

uriaș proces de dezintegrare? Ce forță poate avea atâta eficacitate încât să dinamiteze din interior sistemul, așadar să reușească ceea ce, decenii de-a rândul, n-au reușit statele capitalistele europene, SUA, adunate la un loc, din afară?

*

O primă concluzie la care liderii de la Kremlin nu se poate să nu ajungă este că relansarea în primul rând a economiei URSS, prin excelență centralizate - ca, de altfel, a tuturor celorlalte state aparținând blocului comunist -, apoi a cercetării științifice, a progresului tehnologic, nu se mai pot realiza, cu ținta de a se ajunge la un nivel comparabil cu cel din Vest, prin planificare - ori numai prin planificare. Planurile pe 4, 5 sau 6 ani nu pot să cuprindă, prin forța împrejurărilor, decât directive de ordin general. Apoi, descoperirile științifice cu adevărat revoluționare nu se realizează în majoritatea cazurilor la comandă, ci sunt rodul câteodată al întâmplării ori al căutărilor unor pasionați, unor vizionari, mai mult sau mai puțin rupți de realitate. Nu puține la număr au fost descoperirile și teoriile care au așteptat ani, uneori decenii sau chiar secole până și-au găsit aplicațiile. Alteori, când administratorii statali n-au finanțat vreun proiect considerându-l lipsit de finalitate practică, cercetătorii l-au continuat cu resurse financiare proprii și cu pericolul ruinării personale. Oricum, practica de a se obține produsul finit cu folosință prestabilită s-a dovedit greșită. Iată de ce ieșirea din impas nu este posibilă privind în

continuare omul doar ca un simplu executant al planurilor, indicațiilor, directivelor cadriștilor de partid, așa cum a fost privit - și tratat - decenii de-a rândul de sistemul comunist. Relansarea nu este posibilă decât oferind omului posibilitatea să gândească, să aibă inițiativă, să schimbe idei, să se exprime, să se contrazică ș.a. Sau, mai clar spus, să aibă voință și să acționeze. Și, încă, îngăduindu-i să se bucure de roadele muncii sale, până la urmă singurul motor care îl poate anima să creeze.

Desigur însă aceasta nu înseamnă, până la urmă, altceva decât a-l lăsa pe om să fie o **putere**. Dar problema a cărei soluție trebuie găsită este cât de mare, cât de întinsă urmează să fie această putere. Căci, într-adevăr, o putere prea mare acordată omului, tradusă în fond prin mijloacele la îndemână necesare transpunerii în fapte a voinței sale, îl poate transforma pe acesta într-un concurent al statului, or, prin definiție, statul comunist nu poate fi concurat, respectiv nu poate fi și al unor persoane care s-ar deosebi de celelalte prin avere.

Dar, totuși, statul comunist, în fond o uriașă societate comercială în care profitul se reinvestește la nesfârșit în bunuri comune și care nu lasă nimic acționarului-producător care trebuie să fie, în chip originar, cetățeanul, nu poate să depășească acest handicap în raport cu statul capitalist - de ordin tehnologic în special - decât prin restructurare și prin schimbarea statutului celui care îl susține prin muncă, prin taxe. Altfe spus, executantul trebuie să devină cumva - nu se știe deocamdată cum -

proprietar-executant, beneficiar până la urmă al unor dividende în posesia sa exclusivă. Statul comunist nu poate aşadar să cunoască relansarea fără schimbarea chingilor ideologice absolutiste care ţin omul prizonierul perpetuu al statului.

*

Puterea unui om - ori a unei colectivităţi de oameni - este, prin definiţie, perechea formată din *voinţa* omului - ori a colectivităţii - şi, respectiv, totalitatea mijloacelor, animate sau inanimate, cu ajutorul cărora voinţa este *executată,* este transpusă în practică. Primul mijloc de execuţie la îndemâna omului este propriul corp, capacităţile acestuia - fizice, intelectuale etc. -, propriile facultăţi, propriile calităţi.

Pe scurt, puterea unei entităţi umane - om, grup de oameni şi, până la urmă, stat - se traduce prin perechea voinţă-execuţie/acţiune.

Sintetizând cele expuse mai sus, o entitate umană are aşadar putere dacă are posibilitatea de a(-şi) forma voinţa sa necenzurată de altă voinţă - sau, altfel spus, dacă voinţa sa este *liberă* -, precum şi, la îndemână, mijloacele necesare transpunerii în fapte a voinţei.

În practică, entitatea umană are putere dacă voinţa sa ia naştere în mod liber, precum şi dacă desemnează ea însăşi executantul voinţei - care poate să fie entitatea însăşi -, apoi pe cel care, la o adică, impune executarea voinţei şi, de asemenea, pe organizatorul executării, respectiv al impunerii executării voinţei, entităţii rămânându-i doar sarcina

supravegherii tuturor acestor vectori de execuţie, funcţie pe care, de asemenea, o poate delega spre executare altcuiva. Se subînţelege însă că entitatea trebuie în toate cazurile să poată să exprime voinţa sa.

Puterea se reduce în felul acesta la posibilitatea exprimării voinţei *substanţiale* - ce anume vrea entitatea să realizeze ca valoare, ca stare -, precum şi la acţiunea vectorilor de execuţie - execuţia *ordinară,* adică transpunerea voinţei substanţiale în fapte, execuţia *extraordinară,* aşadar impunerea executării ordinare, organizarea acestor două tipuri de executări, la care se poate adăuga organizarea exprimării voinţei, precum şi acţiunea supraveghetorului transpunerii în fapte a voinţei.

Formarea în mod liber a voinţei, exprimarea ei, desemnarea vectorilor de execuţie, acţiunea acestora constituie *exercitarea* puterii.

Desigur că liderii de la Kremlin nu vor îngădui omului (de tip) sovietic să dispună de putere *privată* căci, după cum s-a subliniat anterior, o asemenea situaţie ar conduce, mai devreme sau mai târziu, la dinamitarea bazei ideologice a comunismului, întemeiată tocmai pe lipsirea supuşilor statului de mijloacele necesare transpunerii în fapte a voinţei proprii. Dar cum reforma nu este posibilă în lipsa iniţiativei, cointeresării etc., rămâne ca pasul să fie făcut, cel puţin pentru început, doar pe jumătate. Mai precis, urmează ca oamenilor să li se permită să se exprime, să aibă acces la informaţii, rămânând de găsit - altfel, sarcină grea - formula cea mai

potrivită în ceea ce priveşte accesul la mijloacele necesare transpunerii voinţei în fapte. Până la urmă, problema se reduce aşadar la a identifica care anume parte din voinţa de care este capabil omul de-a lungul vieţii poate fi lăsată să capete formă astfel ca statul să nu piardă monopolul asupra mijloacelor de execuţie, respectiv ca supusul să nu devină un concurent redutabil al statului în ceea ce priveşte decizia asupra existenţei proprii.

În fond, posibilitatea exprimării necenzurate, fără teamă, constituie prin sine însăşi un uriaş pas spre restructurare, spre reformă. Dictatul ideologic urmează să fie înlocuit cu dezbaterea, cu controversa, care nu pot să fie decât benefice relansării sistemului comunist, partidul comunist rezervându-şi însă monopolul deciziei finale.

Iată suficiente argumente pentru ca liderii de la Kremlin să facă, mai devreme sau mai târziu, acest jumătate de pas, aşadar să ridice embargoul insituit de decenii asupra libertăţii de exprimare. O asemenea decizie - de a îngădui exerciţiul libertăţii de exprimare, incluzând aici şi exercitarea dreptului de a primi informaţii - nu poate fi evitată în nici un fel.

*

Dialectica, de când a fost tratată ca ştiinţă a dialogului de către grecii antici, a cunoscut o dezvoltare şi o perfecţionare neîntrerupte, mai ales prin exerciţiul parlamentar în cadrul sistemelor de guvernământ de tip monarhic, dar şi datorită contradictorialităţii manifestate în cadrul proceselor

judiciare. Gândită ca ştiinţă de descoperire a adevărului din practica dialogului, dialectica a dezvăluit însă şi o funcţie-şoc a cuvântului: de armă. Într-adevăr, cuvântul nu este numai vechicului de transport al informaţiei, ci şi al sentimentelor. Cu ajutorul lui, omul are posibilitatea să elibereze mare parte din energia nervoasă, pozitivă sau negativă, acumulată de psihic, şi care se poate apoi transforma în fapte. Dar cuvântul, rostit la momentul potrivit şi în forma adecvată, poate să unească oameni ori să-i dezbine, să-i mobilizeze, să-i determine la acţiune, să-i liniştească sau să-i incite. Apoi, cuvântul este, poate, cel mai eficace instrument de descoperire a adevărului ori, dimpotrivă, de ascundere a lui. Cuvântul mai are şi darul să dezinformeze, să manipuleze, mai ales când este însoţit de o serie de manifestări scenice ori de imagini foto, video, anume alese pentru a-l ilustra.

Dar virtuţiile şi funcţiile cuvântului nu pot fi cunoscute în toată gama lor, iar efectul lui nu poate fi corect apreciat decât în măsura în care dialectica este posibilă. Într-o societate în care exerciţiul libertăţii de exprimare este suprimat, nici aceste funcţii, virtuţi, efecte nu sunt cunoscute cu adevărat. Oamenii, fie ei stăpâni, fie ei supuşi - sau sclavi -, nici nu au conştiinţa existenţei acestora. Căci, într-adevăr, într-o lume despotică în care unul ordonă, iar ceilalţi execută fără a se opune măcar prin intermediul cuvântului, în care soluţia unui proces judiciar este lăsată de avocat la aprecierea instanţei, aceasta fiind, până la urmă, dictată de stăpân ori

monarh ori de Securitatea statului, în care şedinţele partidului unic, ale conducerii întreprinderii etc. se desfăşoară asemenea unei procesiuni religioase - unul vorbeşte, iar ceilalţi se înclină aprobator -, în care, de teamă represaliilor de tot felul, supusul statului cântăreşte efectele fiecărui cuvânt înainte de a-l rosti, în care sindicatele sunt simple anexe ale partidului unic, mai nimeni nu are dimensiunea impactului pe care, la o adică, îl poate avea cuvântul asupra ascultătorului, asupra mulţimii, în general.

În împrejurări potrivite, în anumite condiţii etc., un cuvânt poate declanşa o **revoluţie**. Adică, mai precis, o *manifestare* identică a fiecărui component al massei, îndreptată împotriva statului dictatorial, în care voinţa de demolare a acestuia este înfăptuită cu singurul mijloc la îndemână, anume cu ajutorul propriei forţe fizice.

Un cuvânt exprimând îndemnul la nesupunere, la demolarea statului, poate să declanşeze rostirea altor cuvinte, iar acestea pot să provoace reacţia fizică spontană - aşadar **manifestarea** - ca formă de eliberare de energia nervoasă acumulată - ori, mai clar spus, de furia acumulată împotriva statului, a conducătorilor acestuia etc.

Odată dispărută teama de a exprima gânduri, idei, voinţei unice care animă statul despotic - anume voinţa dictatorului ori a partidului unic - i se pot opune dintr-o dată milioane, zeci de milioane, sute de milioane de conştiinţe, de voinţe individuale, de cuvinte individuale, care se pot transforma instantaneu în milioane de acţiuni individuale identice

ca scop, scop constând în înlăturarea despotului, în pulverizarea statului.

Trezirea dintr-o dată din adormire a milioane de oameni are ca prim efect paralizarea statului. Apoi, imediat, statul ajunge să se confrunte cu milioane de adversari, formând însă un corp unic animat de o singură voinţă în substanţa sa - aceea de a-l înlătura pe conducătorul statului, respectiv de a demola statul. Acest duşman unic al statului - **massa** - este aşadar caracterizat de voinţa identică la fiecare component al său de a se elibera de opresor, voinţă care, prin acţiunea fizică individuală, se îndreaptă împotriva statului, cu scopul de a-l demola, respectiv împotriva conducătorului acestuia, cu scopul de a-l îndepărta de la putere, de a-l elimina chiar fizic.

Acţiunea massei este de cele mai multe ori concretizată prin atacul haotic lansat asupra forţelor de ordine, asupra sediilor instituţiilor, asupra simbolurilor statale - steme, drapele, statui, portrete etc.

Pericolul prăbuşirii dintr-o dată a statului comunist - şi, până la urmă, a oricărui stat - nu vine aşadar din afara lui, ci din interior, ca urmare a naşterii corpului unic animat de voinţa unică de distrugere a lui. În fond, un stat trăieşte prin oamenii care îl susţin - prin munca depusă, prin taxele plătite, prin serviciul civil sau militar prestat etc.; când toţi aceşti oameni învinge - ori le dispare - teama de stat, de forţele de ordine ale acestuia, pericolul disoluţiei statului este maxim. Când revolta reuşeşte, locul statului este luat dintr-o dată de un

uriaş sentiment de înfrăţire, de exultarea unei bucurii adesea iraţionale, dar şi de un morman de ruine, de cadavre, de o mulţime de oameni manifestându-se haotic. Lipsit de comanda unică, statul nu mai există decât printr-o serie de activităţi de ordin administrativ, desfăşurate datorită inerţiei.

Destul de repede însă, stării de euforie îi ia locul jaful, crima, lupta pentru acapararea statului ori măcar a unei părţi a lui, o stare în care fiecare vede în oricare alt om, până în urmă cu câteva ceasuri un aliat în lupta împotriva opresorului, un duşman. De principiu, o asemenea stare nu poate fi curmată decât de un regim de forţă - aşadar un regim militar de guvernământ -, care însă, în chip paradoxal, nu face altceva decât să înlocuiască o dictatură cu o alta, poate mai crâncenă.

Pentru evitarea hoasului post-revoluţionar este necesar ca destul de repede massa să beneficieze de un lider, în ipoteza că nu îl are deja, care să domolească furiile şi pasiunile individuale. Pentru situaţia în care revolta a izbucnit spontan, apariţia acestui lider nu este posibilă decât prin folosirea forţei, dar într-un mod atipic de natură să evite fenomenul respingerii lui. Mai precis, cum, de regulă, nimeni nu se poate impune ca lider massei, mai ales când aceasta este numeroasă, numai cu cuvântul - fiecare ar vrea să ocupe acest loc, de unde şi lupta inevitabilă pentru ocuparea lui -, este necesar ca viitorul lider să fie exponentul luptei massei împotriva unui duşman, duşman care nu poate fi decât conducătorul înlăturat al statului. Dar

cum acest conducător a fost înlăturat, duşmanul nu poate fi, desigur, decât o forţă luptând împotriva massei pentru revenirea fostului lider în fruntea statului. Iar când această forţă nu există cu adevărat, ea trebuie inventată. Cu alte cuvinte, pentru ca o revoluţie să nu degenereze în război fratricid pentru supremaţia în stat este necesară inventarea unui duşman al massei, al revoluţiei. Pe fondul falsei lupte împotriva acestuia urmează să apară noul lider al massei, dar şi al statului, conducând aşadar un pseudo-război de apărare.

*

Probabilitatea ca liderii de la Kremlin, în particular Mihail Sergheevici Gorbaciov, noul Secretar General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, să cadă în capcană este foarte mare. Într-adevăr, relansarea tehnologică, economică etc. este singura soluţie pe care o poate adopta URSS şi, mai general, statele comuniste membre ale CAER şi ale Tratatului de la Varşovia pentru a ţine piept Vestului din punct de vedere militar. Iar relansarea nu poate fi realizată fără *perestroika* - aşadar, restructurare - şi *glasnosti* - aşadar, transparenţă.

Restructurarea trebuie să pornească, vor gândi liderii de la Kremlin, inevitabil cu aparatul central al partidului unic, al celui guvernamental, anchilozat deja în gândire şi acţiune după atâtea decenii de dictat şi inerţie. Mai clar spus, garnitura activiştilor de partid şi de stat de frunte trebuie schimbată dintr-o lovitură. Apoi, trebuie să urmeze imediat eliberarea omului de teama de a se exprima.

Se subînţelege că această schemă trebuie să fie valabilă pentru toate statele aparţinând sistemului comunist est-european.

Acţiunea trebuie să debuteze cât se poate de repede şi chiar în mod spectaculos astfel ca Occidentul să nu aibă timp să se dezmeticească pe de-a-ntregul, să priceapă adevăratul motiv - salvarea comunismului, recuperarea decalajului militar. Occidentului trebuie să i se inducă impresia că lagărul socialist îşi caută o faţă umană, poate chiar se îndreaptă spre o societate pluralistă.

Desigur, liderii occidentali trebuie să se arate seduşi de programul de reforme, de perspectiva relaxării restricţiilor în materia drepturilor omului. Cu alte cuvinte, aceştia trebuie să-i cânte în strună noului lider de la Kremlin, Mihail Sergheevici Gorbaciov, ba chiar să-l încurajeze, să-l susţină - ori să-i dea senzaţia că îl susţin în demersul său vizând restructurarea şi retehnologizarea lumii comuniste, să facă din el un campion al păcii mondiale, o speranţă pentru sutele de milioane de sclavi ai sistemului totalitar.

Mai mult chiar, SUA trebuie să meargă până acolo încât să promită Kremlinului recunoaşterea rolului de lider, politic şi/sau economic, al unei Case Comune Europene cuprinzând statele spaţiului cuprins între Oceanul Atlantic şi Munţii Ural!!

Încurajându-l pe Mihail Sergheevici Gorbaciov, alimentându-i încrederea în respectivul program, Occidentul nu face altceva decât să asigure naşterea în interiorul fiecărui stat comunist european, al

fiecărei republici componente a URSS, a condiţiilor necesare renaşterii conştiinţei individuale şi, apoi, naţionale, a curajului sclavilor statului despotic de a ieşi în stradă, de a se ridica împotriva ciumei roşii.

După cum s-a arătat mai sus, Occidentul trebuie să se abţină să intervină în procesul descompunerii sistemului comunist patronat de URSS, în afară, poate, la momentul potrivit, de susţinerea mediatică a massei răsculate, însoţită de sabotarea morală a comunismului, a liderilor lui, a structurilor specifice de forţă ale statului totalitar. Liderii Occidentului vor insista însă în convorbirile lor cu omologii de la Kremlin pe necesitatea ca fiecare popor integrat în sistemul comunist să-şi desemneze singur conducătorii, fără nici o intervenţie din afară. Iar acolo unde schimbările nu se pot produce din interior, cele două superputeri - SUA şi, respectiv, URSS - urmează să intervină separat ori împreună potrivit unui plan prestabilit.

Totodată, Occidentul trebuie să lase URSS-ului impresia că este stăpânul absolut al spaţiului comunist est-european. El va pregăti însă condiţiile ca, la momentul potrivit, să ia în stăpânire economică şi financiară fostele ţări comuniste din Europa, chiar şi fosta URSS.

*

Pe toată perioada desfăşurării procesului de dezintegrare a comunismului est-european, SUA se vor abţine de la acţiuni vizând continuarea, fie şi sub forma cercetării, a Iniţiativei de Apărare Strategică - „Războiul Stelelor".

Capitolul III

Planul ZZ
- „Sfârșitul sfârșitului“ -

Orice stat își ia măsuri de apărare în timp de pace. Atât împotriva unui agresor extern, cât și a unuia intern.

Armata, forțele necesare apărării ordinii publice pe timp de pace, serviciile speciale de securitate și informații, serviciile pentru situații de urgență, gărzile patriotice sau naționale etc. fac parte din sistemul instituționalizat de apărare a statului, întreținut permanent și funcționând după reguli specifice, în raport cu forma statului - civilă sau, respectiv, militară. Mai precis, pe timp de pace, corespunzător formei civile a statului, Armata se găsește „în conservare", fiind administrată de statul civil, iar pe timp de război, corespunzător statului militar, structurile statului civil sunt administrate de Armată.

Acțiunea acestor structuri, formând laolaltă forța armată a statului, se supune, ca regulă generală, principiului *necesității,* respectiv principiului *legitimității.*

Structurile de securitate enumerate anterior sunt mai mult sau mai puțin „la vedere", în sensul că publicul știe de existența lor, de misiunile lor, câteodată află, în sensul că nu sunt informații secrete, date privind modul de organizare și

funcţionare, despre amplasamentele sediilor, despre înzestrare etc. Din acest motiv, ele sunt mai mult sau mai puţin vulnerabile la o agresiune, fie ea de tip intern, fie de tip extern.

Ocuparea ţării de către duşmanul extern conduce, în logica lucrurilor, la confiscarea de către acesta a puterii civile a statului, precum şi la anihilarea potenţialului de apărare a acestuia. Dar mai mult, prin anihilarea statului este posibilă dispariţia fiinţei naţionale. Iată de ce în vederea apărării naţiunii ca entitate indivizibilă este necesară existenţa a încă unei armate, anume armata „invizibilă".

De principiu, armatei „invizibile" a ţării îi revine misiunea de a lupta, în condiţii de clandestinitate, împotriva duşmanului extern în situaţia în care acesta a invadat ţara. Ea constituie ceea ce în mod curent se numeşte **rezistenţa** - sau chiar armata *de rezervă* - în caz de ocupaţie. Armata „invizibilă" este ultima soluţie specializată de împotrivire în faţa duşmanului extern.

O astfel de armată nu cunoaşte o organizare clasică - pe companii, regimente, brigăzi, corpuri de armată, state majore, comandamente, divizii, garnizoane etc. -, nici ierarhie în sens clasic, nici state de funcţiuni. De asemenea, ea nu ţine jurnale de luptă, nu acţionează pe bază de ordine scrise. Totuşi, pregătirea unui membru al armatei „invizibile" nu diferă - ori nu trebuie să difere - prin nimic de cea a unui militar tradiţional - dimpotrivă, pregătirea sa trebuie să fie chiar superioară, iar dotarea, de asemenea, date fiind condiţiile în care,

la o adică, este nevoit să acţioneze. Mai mult chiar, un luptător aparţinând armatei „invizibile" trebuie să aibă capacitatea să se descurce în orice situaţie, să transforme orice obiect pe care îl are la dispoziţie într-o armă, iar orice slabiciune a duşmanului, într-un avantaj.

Armata „invizibilă" trebuie să fie oricând aptă să execute misiuni dintre cele mai diverse, sub „acoperire", fie pe timp de pace, fie pe timp de război. Printre acestea se numără: sabotarea instalaţiilor civile şi industriale ale duşmanului, a tehnicii de luptă şi a comunicaţiilor de orice tip ale acestuia, câteodată chiar ale propriului stat, crearea de diversiuni şi manipulari, eliminarea fizică a anumitor inamici, intoxicarea cu ştiri false, asigurarea protecţiei unor obiective ori a unor persoane, culegerea de informaţii de tip civil şi militar etc.

Principiile, mijloacele şi metodele de acţiune, de comunicaţie, de regrupare etc. ale armatei „invizibile" sunt atipice. Dintre acestea, pot fi reţinute totuşi următoarele:

a) comandantul ei unic este necunoscut;

b) identităţile reale ale membrilor sunt necunoscute, în sensul că nu sunt consemnate în nici o evidenţă;

c) acţiunea unui luptător se desfăşoară individual ori în grupuri restrânse, de 2 - 12 persoane, în reprize scurte şi cu eficacitate maximă;

d) grupările şi regrupările se realizează pe baza unor semne de recunoaştere, unor parole;

e) ieşirea din situaţii dificile se realizează, ca

regulă de bază, individual;

f) orice luptător are o „legendă" în măsură să-i „acopere" identitatea şi, respectiv, misiunea pe care o are de îndeplinit;

g) armamentul folosit este, de regulă, neconvenţional;

h) funcţionarea ei respectă principiul organizării administrative, respectiv al comenzii atât pe orizontală, cât şi pe verticală.

Organizarea şi, respectiv, pregătirea armatei „invizibile" în timp de pace pentru a acţiona în caz de ocupaţie cade, de principiu, în sarcina serviciilor de securitate şi informaţii ale statului.

Ceea ce este esenţial de subliniat este faptul că armata „invizibilă" nu are statut statal, aşa cum, de pildă, are o şcoală, o primărie sau chiar un serviciu de securitate şi informaţii ori Armata regulată, tradiţională. Deşi componente ale ei sunt în permanenţă pregătite să acţioneze, membrii ei se găsesc în marea lor majoritate „în adormire" ori angrenaţi în mod curent în alte activităţi, fie de tip civil, fie de tip militar.

Armata „invizibilă" - sau de rezistenţă -, având drept misiune salvarea naţiunii, a poporului din situaţii dificile, în particular când statul este acaparat de duşman, este, dacă se poate spune aşa, depozitarul puterii constituţionale a poporului - ori, altfel spus, al suveranităţii naţionale în forma sa originară. Din acest motiv, acţiunile ei se conformează principiului legitimităţii, precum şi principiului necesităţii.

Dar chiar mai mult: în condiţiile în care statul este acaparat de inamic, acţiunilor şi inacţiunilor armatei „invizibile" vizând salvarea lui nu li se pot opune normele juridice ale statului legitim, care este fie dizolvat, fie nu există încă. Acestor acţiuni şi inacţiuni li se pot opune însă normele juridice instituite de duşman, prin folosirea structurii administrative a statului.

De reţinut că în lipsa armatei „invizibile" nu este posibilă naşterea statului, rolul ei fiind tocmai acela de impunere, la o adică, a naşterii Constituţiei.

Fiind acte de putere originară - sau constituţională - a poporului, acţiunile şi inacţiunile armatei „invizibile" nu pot face obiectul unor cercetări judiciare ori ale unor procese judiciare, ele desfăşurându-se în afara cadrului statului, fie că acesta există, fie că a fost dizolvat. Formulat mai clar, acţiunile şi inacţiunile armatei „invizibile", deşi produc consecinţe, nu au - ori nu trebuie să aibă - conotaţie juridică. În lipsa acestei condiţii nu se poate vorbi despre această forţă de apărare a poporului, a suveranităţii lui. Condiţia mai este necesară şi pentru face posibilă existenţa armatei „invizibile" - în caz contrar cu greu s-ar găsi, dată fiind natura acţiunilor, ce nu o dată contravin normelor statului civil, persoane dispuse să facă parte din ea.

În cea mai largă accepţiune, în raport cu natura acţiunilor şi inacţiunilor sale, serviciile de informaţii şi securitate ale statului sunt înglobate în armata „invizibilă".

*

Simetricul războiului de eliberare - ori de recuperare de către popor - a statului legitim purtat de armata „invizibilă" este războiul *special*. Într-un astfel de război, dușmanul este, și el, „invizibil", în sensul că folosește metode secrete și derutante, inclusiv manipularea și dezinformarea ori chiar metode de tip terorist, antrenând în confruntare serviciile sale secrete, trupe cu o pregătire specială, socotite de acesta „invizibile", instituții și organizații pe care le controlează aflate sub „acoperiri" etnice, politice, economice, științifice, chiar cu caracter internațional.

Un război special este așadar dus de statul agresor de armata sa „invizibilă".

Caracteristica fundamentală a acestui tip de război este că el trebuie să se desfășoare cu repeziciune și să aibă drept consecință paralizarea imediată a statului atacat. Armata „invizibilă" invadatoare urmează să pună imediat mâna pe sediile centrelor vitale ale puterii statului-țintă, să imobilizeze ori chiar să lichideze fizic principalii decidenți ai acestuia, să preia controlul principalelor mijloace de comunicare în massă - radiourile și televiziunile cu acoperire națională -, apoi al instituțiilor de telecomunicații civile și militare, transporturi feroviare, companii aeriene și de transport urban, să ocupe aeroporturile, băncile, să dețină controlul granițelor. Unitățile militare tradiționale ale statului atacat vor fi hărțuite, fiind astfel silite să se închidă în cazărmi și să treacă la

starea de apărare. Serviciile secrete de informații și securitate ale statului atacat vor fi imediat anihilate astfel ca armata „invizibilă" a acestuia, aflată, până la urmă, sub comanda acestor servicii, să fie, la rândul ei, pusă în imposibilitatea de a acționa.

Pentru reușita unui astfel de atac este de regulă necesar ca armata „invizibilă" invadatoare să dispună de o rețea proprie, se înțelege că „acoperită", plasată din timp în statul pe care urmează să-l atace.

Considerațiile de mai sus conduc la concluzia că armata „invizibilă" a unei țări este formată, de principiu, din două ramuri. Prima ramură este atașată - ori chiar în subordinea - serviciului de securitate și informații al statului, iar a doua este atașată - ori chiar subordonată - serviciului de informații al Armatei. Prima ramură duce lupta cu ocupantul de regulă în interiorul instituțiilor statului acaparate de dușman, sabotându-i activitatea administrativă, culegând informații etc., iar a doua este specializată pe acțiuni exterioare, de stradă, de atac al unităților militare ori al unor obiective civile, de sabotaj al unor instalații, căi de comunicații, tehnică militară etc.

Fiecare din ramuri are o componentă internă și, respectiv, una externă. Componenta internă acționează împotriva dușmanului pe teritoriul național, iar cea externă pe teritoriul dușmanului ori venind în spatele acestuia ori pe terțe teritorii împotriva reprezentanților inamicului.

De asemenea, fiecare ramură cunoaște o parte activă, „acoperită" sub diverse forme, desfășurând în

mod curent activităţi specifice sau activităţi de ordin civil ori militar uzuale, şi o parte aflată în rezervă, gata de a fi activată în caz de nevoie.

Partea aflată în rezervă intră în funcţiune, cum s-a precizat deja, în caz de necesitate.

Unul din modelele de bază de structurare pe orizontală a armatei „invizibile" este cel al formaţiunilor arborescente, de exemplu de tipul 1 - 236, ceea ce înseamnă că un comandant are la dispoziţie o formaţiune alcătuită din doi locţiitori, care, la rândul lor, au fiecare în subordine trei grupe de câte şase luptători, conduse (sau nu) de câte un lider.

O asemenea formaţiune, cuprinzând aşadar şase „celule de atac" formată fiecare din maximum 7 luptători, poate să prenumere maxim 45 de persoane, incluzându-l şi pe comandant.

În cadrul fiecărei „celule de atac" luptătorii au, în afară de lider, care coordonează întreaga misiune, sarcini precise, de pildă unul colectează informaţii, altul le transmite liderului ori pe verticală, altul asigură protecţia „celulei", altul se ocupă de plasarea explozibililor etc.

O formaţiune completă 1 - 236 poate să acopere un anumit areal, funcţie de complexitatea misiunilor încredinţate.

În raport cu natura misiunii, formaţiunile cunosc structuri diverse pe orizontală - , de exemplu, 1 - 282, 1 - 413 etc.

O asemenea formaţiune de bază este, cum s-a precizat deja, organizată pe orizontală, dar ea este

integrată în ansamblul armatei „invizibile" şi pe verticală, în sensul că celulele sale ori chiar membri ai ei se subordonează pe verticală unor centre de comandă specializate zonale, respectiv la nivel naţional.

De principiu, orice formaţiune de bază are una sau mai multe „surori" aparţinând ramurii complementare ori chiar propriei ramuri, formând împreună cu acestea un tot unitar. „Surorile" au misiuni de regulă complementare.

Armata „invizibilă" a ţării trebuie să dispună de locuri secrete de retragere, de odihnă etc. - apartamente, case conspirative -, situate în vecinătatea unor puncte, unor clădiri, instalaţii etc. strategice astfel încât, în caz de nevoie, să acţioneze asupra acestor puncte, respectiv sedii, instalaţii ocupate de duşmanul extern. De asemenea, ea trebuie să aibă, între altele, la dispoziţie locuri de depozitare a tehnicii de luptă, a alimentelor, de baze de antrenament, de mijloace de comunicaţii, de posibilitatea de a se adresa massei prin intermediul radioului şi televiziunii, de mijloace de multiplicare, de posibilitatea de a fabrica documente de identitate, inclusiv paşapoarte, de fonduri băneşti protejate, în monedă naţională şi străină, în mod obligatoriu (şi) în bănci din afara graniţelor.

Toate mijloacele logistice, economice, financiare, mobile şi imobile etc. ale armatei „invizibile" nu pot face obiectul unui inventar statal. O asemenea regulă asigură deplina protecţie a acestora, căci un inventar al lor ar putea să cadă oricând în mâinile

duşmanului. Iată de ce aceste mijloace trebuie să fie camuflate ori chiar inexistente în evidenţele administrative.

O asemenea regulă trebuie să fie, după cum s-a precizat deja, valabilă şi pentru - ori în primul rând pentru - forţa umană ce formează armata „invizibilă".

Organizarea pe orizontală, respectiv cea pe verticală a armatei „invizibile" nu trebuie să respecte un anumit şablon - de exemplu, formaţiunile de bază nu trebuie să aibă toate aceeaşi arhitectură, ierarhizarea lor nu trebuie să respecte criterii ce pot fi lesne identificate, cum ar fi criteriul zonal, al specialităţii, plasarea lor nu trebuie să se facă întotdeauna în sectoarele de activitate statală cel mai uşor de intuit, cum ar fi spitalele, civile sau militare, etc., altfel folosite în mod uzual pentru camuflarea unor operaţiuni speciale.

*

Un caz particular de război special este cel în care duşmanul este propriul stat ori conducătorii acestuia. În primul caz, statul este duşman fiindcă este nelegitim prin modul său de organizare, iar în al doilea, statul a fost acaparat de un grup de oameni - ori chiar de un singur om -, fiind folosit pentru transpunerea în fapte a voinţei acestuia.

Un asemenea război este posibil - şi legitim. El nu poate fi purtat decât dacă serviciile de securitate şi de informaţii, care sunt ale statului, devin organizator şi, respectiv, executant al poporului în scopul înlăturării statului nelegitim, respectiv al recuperării statului legitim acaparat de uzurpator,

care trebuie înlăturat.

Într-un război special împotriva propriului stat - dar nu numai împotriva lui, ci şi împotriva unui duşman extern care a ocupat statul -, rolul de organizator şi, în logica exercitării puterii, de supraveghetor şi executant pe cale de excepţie revine serviciului de informaţii şi securitate specializat în apărarea formei de organizare a statului, cuprins din punct de vedere administrativ de regulă în cadrul ministerului chemat să asigure ordinea publică, aşadar în cadrul Ministerului de Interne, iar rolul de executant de specialitate, serviciului de informaţii şi securitate cuprins în cadrul Ministerului Apărării Naţionale.

*

O tentativă de lovitură de stat, fie că este, fie că nu este mascată de o revoltă a massei, are, de principiu, cele mai mari şanse de reuşită când în ea este antrenată, datorită capacităţii tehnicii de luptă de care dispune, Armata. Iată de ce este necesar ca Armata să fie în permanenţă sub supravegherea serviciului de securitate şi informaţii specializat în apărarea formei de organizare a statului. Pentru ca tentativa să aibă şanse maxime de reuşită este deci nevoie ca acest din urmă serviciu ori să fie anihilat ori să participe, chiar prin inacţiune, la lovitură.

Când însă Armata nu participă la lovitură, singura modalitate de înlăturare a conducerii nelegitime a statului ori de dărâmare a statului nelegitim este războiul special în care cele două servicii se coalizează, antrenând împotriva acestora massa şi

atrăgând în final de partea lor - ori trecând sub controlul lor - Armata.

Pentru înţelegerea corectă a consideraţiilor anterioare este necesar de precizat că prin „Armată" se înţelege aici partea clasică, tradiţională, a forţei armate de care dispune un stat însărcinată cu apărarea ordinii constituţionale, a suveranităţii, a indepenenţei naţionale şi a integrităţii teritoriale, dispunând de trupe permanente şi de componentele *grele* ale tehnicii militare - Infanterie, Aviaţie, mijloace mecanizate, rachete etc. şi organizată pe state majore, comandamente, garnizoane, armate, divizii, batalioane etc.

De principiu, antrenarea massei în lovitura de stat conferă acesteia legitimitate. Dar un caz cu totul special este cel în care massa este manipulată să participe la lovitură, prin incitarea ei împotriva statului ori a conducătorului acestuia. În acest caz problema legitimităţii trebuie tratată în alte coordonate, după alte criterii.

Organizând şi, respectiv, executând lupta împotriva statului ori a celui din fruntea lui, serviciile secrete de securitate şi informaţii comit un act de legitimitate în raport cu poporul, precum şi cu fiecare membru al acestuia numai dacă, pe de o parte, statul este nelegitim, mai precis este nedemocratic, respectiv un grup ori un om l-a confiscat, transformând voinţa proprie în fapte cu ajutorul statului, iar rezultatul urmărit constă în (re)instaurarea statului democratic şi social, caracterizat prin distribuţia egală, fără privilegii şi

fără discriminări, a valorilor de ordin public, precum şi a celor de ordin privat - **drepturile şi libertăţile** cetăţeneşti -, de natură să facă posibilă dezvoltarea liberă a propriei personalităţi a fiecăruia din membrii naţiunii *naturale,* pe de alta.

*

Statul **legitim** în raport cu fiecare membru al naţiunii naturale - marea familie asemănătoare familiei fundamentale, formate din părinţi şi copiii acestora - este statul care face posibilă realizarea, în mod egal, fără privilegii şi fără discriminări, a voinţei acestuia privitoare la libera dezvoltare a propriei personalităţi. Orice stat care impune voinţa unui om sau a unui grup de oameni în contra voinţei anterioare a măcar unui membru al naţiunii naturale este nelegitim. Cel care foloseşte statul pentru a-şi impune voinţa măcar unui membru sus-menţionat este uzurpator atât al suveranităţii naţiunii, cât şi al puterii acestuia. În raport cu aceste definiţii, statul comunist este nelegitim căci, pe de o parte, nu respectă principiul separaţiei funcţiilor de putere - *exprimarea* voinţei poporului, *executarea* acesteia (executarea *ordinară), impunerea* executării ei (executarea *extraordinară),* organizarea tuturor acestor tipuri de execuţie -, iar pe de alta, voinţa *politică* a cetăţenilor, care dă conţinutul legii, este confiscată de un grup de oameni ori de un singur om.

Prin *legitimitate* trebuie înţeleasă în sensul consideraţiilor de faţă legătura unei entităţi umane cu ea însăşi, exprimată printr-un set de norme

proprii, neimpuse din afara ei, dar (auto)impuse ca măsuri de apărare şi ca mod **natural** de viaţă.

Dar statul comunist este, în esenţa sa, nelegitim fiindcă îl tratează pe fiecare membru al naţiunii naturale doar ca executant al unei voinţe nelegitime. De asemenea, statul comunist este nelegitim fiindcă nu rezultă prin autolimitarea pe calea raţiunii a voinţei de care este capabil oricare din membrii naţiunii naturale de-a lungul existenţei sale biologice la acea voinţă care priveşte doar libera dezvoltare a propriei personalităţi, ci prin impunerea de către un om sau un grup de oameni de reguli în măsură să-l transforme doar în executant în cadrul statului, fără a beneficia de posibilitatea **liberei** dezvoltări a propriei personalităţi.

Statul nelegitim nu poate fi înlăturat decât înlăturând voinţa care l-a acaparat, precum şi o serie de structuri ale sale legate organic de mecanismul de transpunere în fapte a acestei voinţe ori care nu îşi pot găsi, datorită trecutului lor, datorită mentalităţilor ce le caracterizează, locul într-un stat democratic şi social.

*

Împotriva loviturii de stat la care participă *la vedere* toate forţele armate ale statului nu se poate acţiona decât prin apel la armata „invizibilă" a ţării. Rezultă aşadar că armatei „invizibile" i se poate rezerva şi rolul de forţă de salvare a conducătorului statului, a statului însuşi.

Armata „invizibilă" poate fi folosită şi împotriva unei revolte populare generalizate, spontană sau

provocată.

Dar când armata „invizibilă" a ţării participă şi ea, alături de forţele armate, la lovitura de stat - sau se păstrează neutră -, ultima soluţie de salvare a unui regim, a unui conducător, a statului însuşi, constă în recurgerea la o forţă separată complet de stat, de serviciile de securitate şi informaţii ale acestuia. O asemenea forţă nu are şanse de reuşită decât dacă acţionează după regulile generale de purtare a unui război special, însă cu diferenţe specifice, care nu pot fi decât de factură **teroristă**. Astfel, dacă într-un război de eliberare de ocupantul nelegitim, fie el intern sau extern, armata „invizibilă" este la dispoziţia fiecărui membru al naţiunii naturale, forţa teroristă vede în acesta, în fiecare instituţie a statului, un duşman. De regulă, forţa teroristă acţionează fără a respecta nici una din regulile şi cutumele războiului.

Planul de acţiune a forţei teroriste nu poate reuşi în demersul său nelegitim decât dacă instituie teroarea generalizată în rândul massei, apoi în cadrul instituţiilor, cu predilecţie a celor cu caracter militar şi, respectiv, de decizie statală. O asemenea teroare se instaurează atât prin diseminarea de zvonuri anunţând catastrofe, represalii, atentate ş.a., cât şi prin acţiuni cu caracter inuman ori zvonuri anunţând săvârşirea acestora ori iminenţa săvârşirii. Dintre aceste genuri de zvonuri ori acţiuni se pot enumera: otrăvirea apei destinate consumului uzual al populaţiei; dinamitarea spitalelor; uciderea răniţilor; masacrarea bătrânilor şi a copiilor; distrugerea

recoltelor şi a depozitelor de hrană; schingiuirea captivilor; instalarea de materiale explozibile în mijloacele de transport în comun, în şcoli, în pieţe agro-alimentare; inundarea localităţilor prin distrugerea barajelor; acte de cruzimi, cum ar fi smulgerea unghiilor, scoaterea ochilor; incendierea pădurilor, a depozitelor de carburanţi; distrugerea podurilor, a căilor de comunicaţie; minarea căilor de transport feroviar; ameninţarea cu folosirea armelor chimice, bacteriologice sau nucleare ori chiar folosirea unora dintre acestea etc.

Teroarea generalizată are drept scop principal paralizarea acţiunii statului acaparat de autorii loviturii de stat, respectiv a massei prin instaurarea fricii - frica de moarte, de represiune, de cruzimi etc. - ori chiar a groazei. Teroarea poate fi de ordin fizic, atunci când se aplică asupra corpului uman, respectiv de ordin psihic, aceasta manifestându-se prin ameninţarea cu teroarea de ordin fizic, cu lansarea celorlalte genuri de ameninţări enumerate anterior.

Teroarea de ordin psihic se instaurează asupra unui stat, respectiv asupra massei în primul rând prin uciderea la întâmplare a unor civili, prin producerea de explozii ori incendii în locuri aglomerate, în mijloace de transport, prin exemple de teroare de ordin fizic ori chiar prin diseminarea zvonului că asemenea situaţii s-au produs deja. Ca prim efect, teroarea generalizată conduce, atunci când este îndreptată împotriva unei revolte, la destrămarea rapidă a massei. Iată de ce în cazul

revoltei massei finalizate prin răsturnarea conducerii statale, teroarea generalizată este o metodă eficace pentru fărâmiţarea acesteia, respectiv pentru evitarea unui război fratricid, previzibil în situaţia creării unui „vid de putere".

S-ar putea aşadar spune că o diversiune (pseudo)teroristă este, în cazul revoltelor soldate cu pulverizarea conducerii statului ori a statului nelegitim, singura soluţie pentru preîntâmpinarea anarhiei generalizate, a luptei fratricide pentru acapararea pârghiilor fundamentale ale statului, a funcţiilor de vârf rămase fără titular, ba chiar o necesitate legică şi, respectiv, logică. Metoda are, de regulă, eficacitate maximă, permiţând unui grup de oameni ori chiar unui om informat despre caracteristica reală a fenomenului să pună mâna rapid pe stat.

Pentru ca cel care speculează fenomenul pseudo-terorii să aibă siguranţa că el, şi nu altcineva, este cel care va umple „vidul de putere" mai este necesar ca acesta să se erijeze în conducător al massei, în salvator al acesteia, luptând - se înţelege, de formă - împotriva (pseudo-)duşmanului care trebuie să fie, desigur, invizibil şi în mod necesar prezentat massei ca sprijinitor al fostului lider al statului tocmai înlăturat din fruntea acestuia.

Cel care se erijează în conducător al massei şi, până la urmă, al statului apare în felul acesta ca *emanat* al **revoluţiei**, în calitate de conducător al massei împotriva forţei (pseudo-)teroriste.

Pentru ca planul de acaparare a pârghiilor

statului de către viitorul lider să aibă şanse maxime de reuşită mai este necesar ca acesta să aibă la dispoziţie măcar un mijloc de comunicare în massă, cel mai eficace fiind un post de televiziune.

Dar falsa teroare este, în fond, tot teroare, astfel încât trebuie pusă problema legitimităţii acesteia. Asupra acestei probleme nu poate decide decât poporul.

De principiu, diversiunea pseudo-teoristă săvârşită asupra massei, asupra instituţiilor statului, este legitimă dacă naţiunea, statul, se află în pericol de dispariţie şi nu există alt mod de salvare. Într-o atare situaţie, diversiunea trebuie să aibă acest unic scop, precum şi să respecte regula limitării la maxim a consecinţelor acestui gen de acţiune.

De principiu, o asemenea diversiune nu poate fi executată decât de armata „invizibilă" a ţării. Rezultă aşadar că acestei armate i se poate atribui şi rolul de fals duşman al massei, al statului, în situaţia avută în vedere mai sus.

*

Cazurile-limită în care armata „invizibilă" a ţării este folosită întâi pentru simularea unui război special, „acoperit", de agresiune împotriva ţării, apoi de fals duşman al naţiunii, al poporului, al statului, soldat în mod inevitabil cu sacrificarea unor vieţi, unor valori materiale, ies din tiparele raţiunii curente, din legile firii. De asemenea, ele nu pot fi cuantificate juridic. Ele se subordonează imperativului „Salvarea naţiunii este suprema lege!".

Ascunderea folosirii armatei „invizibile" în

cazurile-limită de mai sus dezlegitimează statul succesor, respectiv pe noul lider. De principiu, folosirea armatei „invizibile" în modul arătat mai sus se poate realiza o singură dată în istoria unui popor şi, cum s-a precizat deja, numai pentru (re)instaurarea statului legitim.

Statul legitim nu poate fi clădit pe minciună, pe ascunderea modului în care a luat naştere ori a fost salvat de la pieire, pe şantajul care ar urma ascunderii folosirii armatei „invizibile", ci numai pe adevăr, pe dreptate, pe înţelegerea raţională a necesităţii sacrificiului şi a legitimităţii acestuia.

Orice moarte provocată unui membru al naţiunii naturale, orice pierdere a oricărui fel de bunuri în scopul salvării acesteia, a statului legitim, impuse de o asemenea raţiune, trebuie considerate sacrificiu adus naţiunii. Orice moarte impusă ori provocată fără o asemenea raţiune este o crimă.

Imperativul „Salvarea natiunii este suprema lege!" este un imperativ al moralei naţiunii, iar orice act de putere săvârşit pentru impunerea lui este legitim în virtutea conştiinţei naţionale ce se prezumă că o are orice membru al naţiunii.

Folosirea armatei „invizibile" întâi ca falsă forţă de agresiune împotriva statului nelegitim, apoi ca falsă forţă teroristă este un caz singular în istoria unei naţiuni. Ea trebuie imediat denunţată căci ascunderea unei astfel de operaţiuni nu se poate realiza decât prin acţiuni nelegitime ulterioare, care pot conduce în final la decredibilizarea statului, la confiscarea acestuia de către emanaţii massei ori de

cei care au profitat de situație, la fracturarea națiunii în două părți aflate în permanență pe picior de război fratricid, la morți provocate nelegitim.

Capitolul IV

Planul Departamentului Securității Statului de înlăturare a lui Nicolae Ceaușescu

Voința unui om poate fi tradusă în fapte chiar de omul respectiv ori de un altul - sau de alții. Iar executarea deciziei lui Mihail Sergheevici Gorbaciov - și, mai general, a conducerii de partid și de stat sovietice - de a-l înlătura pe Nicolae Ceaușescu de la cârma comunismului românesc și, implicit, a statului român este imposibil de evitat de către Departamentul Securității Statului.

Debarcarea lui Nicolae Ceaușescu nu-i, în fond, un moft personal al lui Gorbaciov, ci o problemă de supraviețuire a unui întreg sistem - sistemul comunist patronat de URSS. O asemenea acțiune face parte dintr-un plan mai amplu, gândit de strategii de la Kremlin, vizând dacă nu anihilarea, măcar stoparea pe moment a unui plan diabolic, chiar halucinant, pus în lucru de SUA: înarmarea spațiului cosmic. Dar nu numai atât, ci și vizând salvarea comunismului, cu tot ce înseamnă acesta.

Cum un astfel de plan de înarmare a spațiului cosmic, cunoscut sub denumirea populară „Războiul stelelor", nu poate fi sabotat ori anihilat prin metode clasice, se impune ca URSS să dea, măcar de ochii lumii, înapoi într-o direcție în care, deceniii de-a rândul, n-a făcut nici o concesie, dar extrem de

sensibilă occidentalilor: drepturile omului. URSS urmează aşadar să propună o relaxare a chingilor ce leagă *homo sovieticus,* în schimbul stopării programului american de înarmare, fie şi în scop defensiv, a spaţiului cosmic. Însă, în fond, o astfel de concesie este chiar absolut necesară, ca o condiţie a relansării economice şi, până la urmă, politice a URSS, a comunismului european, în general.

Dar, până la urmă, ce aşa de mare gaură în cer este să îngădui unui muncitor să-şi critice şeful de atelier că producţia nu merge potrivit planului cincinal? Dimpotrivă - producţia va merge mai bine!

Cu ce poate fi mai periculos un strungar care se ia chiar de secretarul de partid decât un puşti american de 12 ani instalat într-un satelit militar şi care, la fel ca într-o sală de jocuri electronice, ochişte de la sute de kilometri distanţă, din cer, cu o armă laser, rachetele nucleare sovietice, nimicindu-le?

Pe cât de neverosimilă, pe atât într-adevăr de halucinantă trebuie să fie situaţia ca un singur copil să distrugă, în fond jucându-se în faţa unui monitor, în câteva minute, o întreagă armată, un arsenal de miliarde şi miliarde de ruble, să îngenuncheze printr-o simplă rotire a unei manete o cohortă de mareşali şi generali.

URSS trebuie aşadar să arate, într-un mod cât se poate de limpede, că este dispusă la concesii majore - reformarea sistemului comunist. Adică *perestroika,* în primul rând *glasnosti,* aşadar transparenţă.

Cum urmează să fie realizată o asemenea

reformă?! În primul rând prin înlăturarea dogmaticilor comunismului şi, desigur, prin relaxarea restricţiilor impuse supuşilor sistemului cu privire la libertatea de exprimare. Pe urmă, rămâne de văzut - economic, social, politic ş.a.m.d.

O asemenea măsură nu este însă decât o înşelătorie. O înşelătorie pe care occidentalii trebuie s-o creadă, care să ofere răgaz URSS-ului, lagărului comunist în general, să ajungă măcar din urmă Occidentul din punct de vedere tehnologic şi, până la urmă, şi militar, dar, desigur, şi economic.

Acesta-i motivul pentru care Mihail Sergheevici Gorbaciov trebuie să vândă Occidentului *perestroika,* la braţ cu frumoasa sa soţie vorbitoare a limbii engleze, Raisa.

Un cuplu parcă anume inventat să dezgheţe relaţiile Est - Vest.

De cealaltă parte, este evident că strategii militari şi politici au mirosit deja înşelătoria, dar se prind în joc. Miza?! Fără să-şi dea seama, sistemul comunist se va trezi nu cu un singur adversar - Occidentul în întregul lui -, plasat în exterior, ci cu sute de milioane de adversari - sclavii sistemului - care îşi vor ridica glasurile împotriva acestuia. Buba comunistă se va sparge din interior. Dar, de altfel, această situaţie este tocmai urmarea provocării pe care Occidentul a lansat-o lumii comuniste patronată de URSS.

În cursul acestui joc de-a şoarecele cu pisica, fiecare parte trebuie desigur să-şi respecte cu sfinţenie obligaţiile asumate - *Pacta sunt servanda* -,

astfel că, din partea URSS, dacă Nicolae Ceauşescu nu este înlăturat din interior, atunci o invazie a României gen Cehoslovacia '68 nu poate fi evitată.

Desigur, nimeni cu capul pe umeri din România nu poate să ia în calcul o confruntare armată sinucigaşă cu marele vecin - şi, desigur, frate - de la Răsărit, mai ales de dragul menţinerii în fruntea partidului şi statului a lui Nicolae Ceauşescu, dacă nu urât, cel puţin detestat de moarte de mai toţi locuitorii ţării.

A te pune contra hotărârii Kremlinului de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu înseamnă, la o adică, ocuparea ţării, poate chiar sfârtecarea ei, iar un război, sute de mii de vieţi de români sacrificate doar pentru salvarea scaunului, fie el prezidenţial, al unui singur om.

Pe de altă parte, capul lui Nicolae Ceauşescu nu este dorit doar de Kremlin, ci şi de oligarhia financiară având *head-office*-ul la Washington, a cărei supremaţie în domeniu este serios ameninţată de proiectata bancă pe care acesta are intenţia s-o înfiinţeze împreună cu o serie de lideri ai unor ţări arabe. A te pune împotriva finanţei mondiale este, iar, sinucidere curată.

Succesul luptei pe viaţă şi pe moarte pentru supravieţuire a sistemului comunist patronat de Moscova a ajuns să depindă aşadar dintr-o dată de prezenţa unui singur om în fruntea unui stat în fond făcând parte din sistem. A-l lăsa în scaun înseamnă a recunoaşte eşecul şi lipsa de realism a *perestroikăi*, ceea ce înseamnă cel puţin o înfrângere

în plan moral a URSS-ului.

Un principiu afirmat răspicat în orice ocazie de cele două superputeri - SUA şi, respectiv, URSS -, dar mai niciodată respectat de acestea, este cel al dreptului pe care îl are fiecare popor de a-şi hotărî singur soarta. Rămâne deci ca românii să-l înlăture singuri pe Nicolae Ceauşescu. Iar dacă nu reuşesc - ori *anumiţi* lideri care controlează pârghii ale partidului şi/sau statului nu vor -, atunci o va face URSS, spre binele poporului român dar, mai presus de acesta, spre binele comunismului.

Dar nu-i suficientă înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu ci, în viziunea URSS, la cârma României trebuie să ajungă o echipă care să înţeleagă comandamentele ce au determinat înlăturarea.

Cam astfel se prezintă aşadar opţiunile pe care le au diverşii responsabili ai României - ori Nicolae Ceauşescu abandonează de bunăvoie cârma comunismului românesc ori este forţat s-o abandoneze, respectiv este înlăturat.

Dar fiindcă nu vrea nici în ruptul capului să părăsească poziţia pe care o ocupă în partid şi în stat - de Secretar General al Partidului Comunist Român (P.C.R.), respectiv de Preşedinte al Republicii Socialiste România (R.S.R.) -, Nicolae Ceauşescu urmează să fie înlăturat. Dar cine s-o facă din interior?

Cum partidul este complet subordonat lui Nicolae Ceauşescu - recentul încheiat Congres al XIV-lea tocmai l-a reales în fruntea lui -, singurul executant intern al înlăturării lui Nicolae Ceauşescu nu poate fi

decât forţa armată a ţării, aşadar, după caz, Armata, Securitatea şi Miliţia.

Dar lăsând la o parte problemele de tot felul pe care le ridică o lovitură militară de stat, respectiv un regim militar, trebuie spus că Nicolae Ceauşescu a avut grijă să controleze Armata întâi prin intermediul Securităţii, apoi prin fideli puşi în posturi-cheie - de exemplu, prin generalul-colonel Vasile Milea în postul de ministru al Apărării Naţionale, prin fraţii săi, unul, Ilie, ca adjunct al ministrului, altul, Nicolae Andruţă, ca şef al Şcolii de Ofiţeri de la Băneasa. De asemenea, prin intermediul organizaţiilor partidului existente în toate unităţile militare.

Vorbind despre forţa armată a ţării nu trebuie uitate două componente ale acesteia, anume armata „invizibilă" - sau **a doua armată** -, chemată să-şi intre în rol în caz de ocupare de către un inamic a teritoriului ţării, respectiv Gărzile Patriotice, un fel de gardă pretoriană a partidului, având, până la urmă, acelaşi rol, forţă existentă în stare de „adormire" în cadrul fiecărei unităţi socialiste, înfiinţată imediat după evenimentele din 1968 din Cehoslovacia tocmai pentru a se putea face faţă unei invazii din exterior, în special dinspre URSS.

Tocmai aceste din urmă componente în cea mai mare parte a timpului nevăzute de parcă nici n-ar fi existat vreodată urmează să realizeze înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu, sub **conducerea** Departamentului Securităţii Statului, singura instituţie, prin posibilităţile de care dispune, capabilă de aşa ceva.

Securitatea nu poate să nu accepte rolul de

organizator al înlăturării lui Nicolae Ceauşescu. Dacă ar refuza, întâi ar face jocul Moscovei, care urmăreşte să pună în fruntea partidului şi statului un fidel al său. Apoi, o invazie a ţării gen Cehoslovacia '68 ar fi de neevitat. Ambele situaţii ar conduce la înlăturarea şefilor Securităţii, poate chiar la decapitarea instituţiei însăşi, adversară de-acum notorie a procèsului de rusificare a partidului, a statului, a ţării. Apoi, Securitatea este singura instituţie de forţă capabilă să controleze mişcările din interior şi, atât cât îi permit legăturile, din exterior ale adversarului sovietic - dar nu numai sovietic. În sfârşit, tot ea este singura în măsură să supravegheze ca evenimentele să nu o ia razna.

Acceptând - şi asumându-şi - rolul de organizator al acţiunii de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu, Securitatea urmează să pună condiţia ca nimeni din exterior, respectiv nici un agent din interior al vreunei puteri străine să nu intervină în desfăşurarea evenimentelor. Garanţia că aşa va fi şi nu altfel nu o pot oferi decât cele două superputeri, prin reprezentanţii lor la nivelul cel mai înalt. O asemenea garanţie urmează să fie aşadar obţinută de organizator de la Mihail Sergheevici Gorgaciov şi, respectiv, George Herbert Bush *personal,* în cadrul unei întâlniri trilaterale. O bună ocazie în acest sens o oferă întâlnirea de la Malta, din 2-3 decembrie 1989, prilej cu care organizatorul român urmează să solicite şi sprijinul logistic, mediatic, politic etc. necesar îndeplinirii planului de îndepărtare.

Nerespectarea acestei condiţii dă dreptul

organizatorului să ia toate măsurile în vederea anihilării oricărui străin care s-ar implica în operaţiune.

Desigur că nici URSS, nici SUA n-au a impune vreo soluţie în ceea ce priveşte persoana care să-i succeadă lui Nicolae Ceauşescu, aceasta fiind o chestiune care îi priveşte exclusiv pe români, în lumina mult-trâmbiţatelor principii enunţate anterior. Dar, desigur, în ascuns, fiecare parte urmează să-şi atingă propriile interese. Mai precis, URSS urmează să găsească o cale de a-şi instala la Bucureşti favoritul, pe nume Ion Iliescu, iar SUA, pe al său, dacă se poate chiar pe fostul Rege Mihai I.

Planul de îndepărtare a lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului român, conceput de Securitate, oricare ar fi el, nu poate să nu se contrapună unui alt plan, anume de salvare a acestuia, în particular de salvare de mâna Moscovei. Securitatea este obligată, prin lege, să-i prezinte lui Nicolae Ceauşecu un asemenea plan - deci de anihilare a hotărârii Moscovei de înlăturare a sa. Dar nu numai să-l ferească de Gorbaciov, ci şi de o lovitură din interiorul ţării, independentă de Moscova, chiar de o revoltă populară generalizată. Dacă se poate, chiar de o lovitură venită din partea Securităţii!!

Un astfel de plan - denumit codificat „Planul ZZ/Sfârşitul Sfârşitului" - urmează să fie aplicat ca ultimă soluţie de salvare.

Dar cum altfel să-şi dovedească Securitatea fidelitatea faţă de Nicolae Ceauşescu şi, în felul

acesta, să-i adoarmă acestuia vigilenţa în ceea ce o priveşte decât informându-l - cu informaţii, desigur, adevărate, dar şi trucate - despre toate mişcările duşmanului de moarte - se înţelege, Gorbaciov - şi probând astfel că poate stăpâni orice situaţie?

Nimic mai simplu - Securitatea urmează să înscneze o încercare de rebeliune care să ateste - ori să sugereze - implicarea URSS. O încercare înăbuşită din faşă.

Cea mai potrivită localitate pentru o asemenea operaţiune este Iaşiul, aproape de graniţa cu URSS. Pentru credibilitate, puterea sovietică urmează să alimenteze, potrivit înţelegerilor definitivate la Malta, un plan de manipulare cu presupuşi agenţi de invazie, deghizaţi sub formă de turişti, sportivi etc. Înăbuşirea puciului de la Iaşi constituie o garanţie că Securitatea va lupta până la capăt alături de Comandantul suprem, aşadar alături de Nicolae Ceauşescu.

Bineînţeles, operaţiunea de manipulare a lui Nicolae Ceauşescu trebuie coordonată de cel mai înalt nivel al Securităţii, mai precis de un singur om - adică de şeful acesteia, generalul-colonel Iulian Vlad -, în cele mai mici detalii, astfel încât să nu existe posibilitatea ca acesta să afle că totul a fost un truc. În acest sens este necesar ca secretarul de stat din Departamentul Securităţii Statului (DSS) însărcinat cu coordonarea filialelor acestuia din Moldova să fie scos din joc, atribuţiile sale urmând să fie preluate chiar de capul Securităţii. De asemenea, generalul-colonel Iulian Vlad urmează să

preia la momentul potrivit atribuţiile tuturor şefilor direcţiilor centrale din DSS şi ale coordonatorilor acestora astfel încât nimeni din această instituţie să nu aibă posibilitatea să-şi formeze o imagine de ansamblu asupra operaţiunii de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu. În acest sens, la momentul potrivit, o serie de şefi de direcţii din DSS vor fi îndepartaţi temporar din funcţii, sub diverse pretexte - de pildă, şeful Contraspionajului va fi trimis în Iran, pentru pregătirea vizitei planificate a lui Nicolae Ceauşescu în această ţară, adjunctul acestuia, de asemenea, va fi trimis în teritoriu, apoi şeful Contraspionajului economic, şeful Gărzii prezidenţiale, şeful Centrului de Informatică şi Documentare etc. vor fi dislocaţi din posturi.

Măsuri similare trebuie luate şi în ceea ce îi priveşte pe diverşi comandanţi de vârf din Ministerul Apărării Naţionale (M.Ap.N.) şi Ministerul de Interne, în particular din Inspectoratul General al Miliţiei (IGM), apoi activişti de frunte ai P.C.R., cum ar fi adjuncţi ai ministrului Aparării Naţionale, ai ministrului de Interne, şefi ai IGM, respectiv secretari ai Comitetului Central al P.C.R., în particular secretarul cu probleme privind M.Ap.N., MI şi Justiţie etc.

În felul acesta, Nicolae Ceauşescu urmează să devină prizonierul generalului-colonel Iulian Vlad în ceea ce priveşte informaţiile, dar şi în ceea ce priveşte decizia militară.

Pe fondul acestei operaţiuni urmează să se declanşeze adevăratul plan de înlăturare a lui Nicolae

Ceauşescu. Plan a cărui concepţie aparţine Securităţii, mai precis şefului ei, aceasta rezervându-şi deci rolul de organizator dar, în logica exercitării puterii, şi de supraveghetor şi, respectiv, executant pe cale de excepţie.

Executant în teren al planului urmează să fie armata „invizibilă" a ţării. Această armată trebuie să se comporte şi, respectiv, să acţioneze în asemenea mod încât să lase impresia că este o forţă de invazie venită din exterior, având drept scop atât debarcarea lui Nicolae Ceauşescu, dar şi sfârtecarea trupului ţării.

Falsa invazie străină simulată de armata „invizibilă" a ţării trebuie să debuteze şi să se manifeste în principiu aidoma invaziei din 1968 a Cehoslovaciei de către URSS.

*

După cum am dat a se înţelege în paginile anterioare, metoda aleasă de Securitate pentru înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu trebuie să fie rapidă, eficace şi, în caz de eşec, fie şi parţial, să nu aibă consecinţe negative majore asupra acesteia, asupra cadrelor ei. Totodată, ea trebuie, ca regulă generală, să preîntâmpine seisme profunde în partid, în rândul populaţiei, dar şi să bareze posibilitatea ca URSS să-şi impună favoritul în fruntea partidului şi statului.

Încă, metoda aleasă nu trebuie să ofere prilej pentru o invazie din partea URSS ori a altei puteri străine, apoi este necesar ca aplicarea ei să se soldeze cu pierderi minime de vieţi omeneşti, să

prevină desfăşurarea necontrolată a evenimentelor, respectiv posibilitatea ca pârghiile statului să fie preluate de grupuri apărute spontan ori care acţionează, de mai multă vreme, din umbră.

Una din metodele de înlăturare, vechi de când e lumea, este asasinatul. Securitatea îl poate asasina pe Nicolae Ceauşescu oricând, de vreme ce acesta se află în permanenţă în mâinile ei. O poate face fie asumându-şi acţiunea, fie „acoperit". Tot atât de adevărat este că asasinatul se poate produce fără implicarea Securităţii - vreun nebun trage cu pistolul.

O asemenea metodă trebuie însă ocolită, ea putând fi luată în consideraţie doar ca soluţie extremă, respectiv un atentat trebuie evitat cu orice preţ.

Într-adevăr, de asasinarea lui Nicolae Ceauşescu va fi făcută vinovată, în toate cazurile, Securitatea, care are printre sarcini tocmai apărarea vieţii acestuia. Evident, primul responsabil va fi şeful instituţiei - generalul-colonel Iulian Vlad -, apoi fiecare din şefii direcţiilor componente ale Departamentului, în raport cu atribuţiile specifice. Asasinarea lui Nicolae Ceauşescu antrenează după sine aşadar decapitarea conducerii Departamentului.

În ipoteza în care Securitatea apelează la această metodă ori o acceptă ori nu ia toate măsurile s-o prevină este necesar ca Elena Ceauşescu să fie arestată, dacă nu cumva, la rândul ei, asasinată, căci aceasta este, datorită influenţei şi controlului pe care le deţine asupra unei bune părţi din vârfurile partidului, succesorul cel mai probabil al lui Nicolae

Ceauşescu. Or, într-o asemenea situaţie este puţin probabil că şefii Securităţii vor fi menţinuţi în funcţie, dacă nu cumva vor fi eliminaţi fizic.

Dar chiar varianta în care Elena Ceauşescu îi va succeda lui Nicolae Ceauşescu trebuie eliminată, căci o astfel de rocadă nu este în măsură nici să-i mulţumească pe sovietici - ce perestroikă se poate face cu Elena Ceauşescu? -, nici populaţia nu va fi satisfăcută şi nici membrii partidului. O astfel de soluţie este chiar mai proastă decât cea cu Nicolae Ceauşecu în fruntea partidului şi statului.

Apoi, asasinarea soţilor Ceauşescu ar deschide calea unei lupte acerbe pentru supremaţie în interiorul Comitetului Politic Executiv, pe de o parte, dar şi implicarea Armatei, pe de alta, cu consecinţe neprevăzute. Încă, o asemenea soluţie ar fi condamnată în exterior. Cel mai probabil, Securitatea va fi într-o asemenea variantă desfiinţată - dacă a fost capabilă o dată de asasinat, va fi capabilă şi a doua oară.

În plus, asasinatul ar stârni în mod cert reacţia ministrului Apărării Naţionale, generalul-colonel Vasile Milea, un fidel, dacă nu chiar apropiat al lui Nicolae Ceauşescu.

Securitatea nu poate să impună singură un regim militar, fiind, dacă nu urâtă, cel puţin respinsă de români, de cadrele Armatei, atât datorită trecutului ei, cât şi datorită metodelor şi, respectiv, funcţiei sale. În plus, un război Armată - Securitate este din start pierdut de Securitate, Armata având de partea ei populaţia, dar şi susţinere logistică. O confruntare

Securitate - Armată trebuie evitată aşadar cu orice preţ.

Din cele arătate mai sus rezultă că înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu trebuie să antreneze după sine, indiferent de metoda aleasă, înlăturarea - ori izolarea - Elenei Ceauşescu, apoi a întregului Comitet Politic Executiv, dominat de Gheorghe (Gogu) Rădulescu, Constantin Dăscălescu, Emil Bobu, Manea Mănescu şi Ion Dincă. Nici unul din aceste vârfuri nu va fi în măsură să satisfacă viziunea gorbaciovistă şi nici aşteptările de schimbare ale populaţiei. Singura soluţie viabilă de schimbare se dovedeşte a fi cea militară, dar nu numaidecât în combinaţia Iulian Vlad - Vasile Milea, cu precizările anterioare privind percepţia pe care o va avea o asemenea soluţie în rândul membrilor partidului, în rândul populaţiei, al străinătăţii.

Soluţia militară este singura cale de urmat dar, în raport cu considerentele de mai sus, impusă în alt mod.

Ca un corolar ce trebuie subliniat de la bun început, înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului va antrena şi decapitarea P.C.R. - ului, dacă nu chiar pulverizarea lui.

Înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu pe calea unei lovituri de partid este imposibilă, după cum s-a arătat mai sus. Încercarea Securităţii de a provoca, pe căi ascunse, un nou Congres este periculoasă, dată fiind existenţa sistemului informativ propriu al partidului şi, pe deasupra, datorită controlului pe care Nicolae Ceauşescu îl deţine asupra Armatei şi a Gărzilor

Patriotice.

Arestarea lui Nicolae Ceauşescu ridică, în mare, aceleaşi impedimente ca în cazul asasinatului.

La toate argumentele expuse mai sus care se opun asasinării, respectiv arestării *premature* a lui Nicolae Ceauşescu mai trebuie adăugat faptul că soluţia regimului militar nu corespunde viziunii şi tacticii conducerii URSS, care doreşte ca în fruntea partidului şi statului să ajungă o echipă civilă promoscovită sau, în variantă militară, una formată din militari aserviţi. Din această perspectivă există, în varianta în care conducerea statului ar fi preluată de o juntă militară din care nu fac parte cadre filosovietice, pericolul unei invazii, după modelul Cehoslovacia '68, ori chiar al unei lovituri militare făţişe.

Dar chiar soluţia unui regim militar se dovedeşte lipsită de succes din raţiuni istorice - orice lovitură de stat militară a ajuns să fie condamnată de Istorie, iar capii ei traşi, mai devreme sau mai târziu, la răspundere, nu în puţine cazuri chiar suprimaţi fizic.

Dar cum soluţia regimului militar este singura rămasă, ea trebuie să apară ca fiind impusă de desfăşurarea evenimentelor.

O ultimă variantă de înlăturare este cea a revoltei populare. O revoltă care să forţeze aşadar demisia - ori demiterea - lui Nicolae Ceauşescu ori, pur şi simplu, înlăturarea lui din fruntea partidului şi statului. De principiu, revolta, atunci când reuşeşte, dă acţiunii de înlăturare *legitimitate*. Dar văzând cele arătate anterior, ea urmează să se întrepătrundă cu

lovitura de stat militară, evenimentele urmând să ia un asemenea curs încât regimul militar să se impună de la sine, ca fiind singura soluție de salvare a situației.

Din cele expuse mai sus rezultă că, până la urmă, înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu, dacă reușește, nu se poate sfârși decât cu un guvernământ mixt militar-civil sau, mai precis, din rațiuni care vor fi expuse în continuare, cu un guvern militar mascat de unul civil.

*

Massa nu acționează, ci *se manifestă*. Ea răspunde sau nu unei provocări. Când massa se manifestă nu se poate vorbi despre o *organizare* a ei, ci despre un comportament identic, **organic**, al membrilor ei, ca reacție naturală la un stimul. Dacă un solist cântă frumos, massa aplaudă; dacă acesta cântă fals, massa huiduie.

De principiu, massa nu gândește, ci prin manifestare dă expresie unui sentiment înnăscut ori provocat, identic în substanța sa la majoritatea componenților ei.

Orice *revoltă* a massei este expresia sentimentului de nedreptate ce îi cuprinde dintr-o dată pe toți - sau aproape pe toți - componenții acesteia. Ea pornește de la o aglomerare *originară* de oameni, extinzându-se cu repeziciune. Manifestarea massei revoltate constituie eliberarea, sub forma unei acțiuni instantanee, de presiunea sentimentului de revoltă. De regulă, sentimentul de nedreptate ia naștere în sufletul fiecărui component

în mod independent, în urma constatării de către fiecare a nedreptății, dar manifestarea massei se produce în majoritatea cazurilor în urma producerii unui act individual, în măsură să declanșeze, prin imitație, comportamente identice la cei din jur.

Revolta este o manifestare - sau, altfel spus, o reacție de scurtă durată - împotriva unui atac nelegitim la una din valorile care definesc în mod natural ori *organic* personalitatea unui om ori a unui grup de oameni, în scopul apărării ori al salvării valorii. În ultimul caz, în interiorul massei apare de regulă, în subsidiar, sentimentul solidarității.

Când atacul nelegitim a produs consecințe, ia naștere sentimentul de nedreptate. Omul se eliberează de regulă de presiunea acestuia prin repararea nedreptății sau, dacă acest lucru nu s-a realizat, în majoritatea cazurilor prin eliminarea sursei care a provocat nedreptatea.

Omul are cea mai puternică reacție în fața pericolului morții, al unui atac nelegitim, injust, la integritatea persoanei sale, a unei rude, a unui cunoscut ori a grupului din care în mod natural face parte ori la adresa unei valori fundamentale percepută ca parte organică a ființei sale.

Moartea provocată în mod nelegitim unei rude, unui apropiat constituie, alături de viol, acțiunea în măsură să provoace în sufletul unui om sentimentul celei mai mari nedreptăți, respectiv să-l determine la cea mai puternică reacție împotriva celui care a produs-o. O reacție care, mai întotdeauna, scapă legilor rațiunii.

În ultimii săi ani de domnie statală, Nicolae Ceauşescu a ajuns să fie perceput de fiecare român drept un pericol la adresa valorilor sale fundamentale, fără însă să se înregistreze o reacţie de massă. Lipsa reacţiei are multiple explicaţii; una dintre acestea constă în frica de represiune. O alta - sentimentul că în caz de acţiune toţi ceilalţi se vor da în lături.

O explozie populară împotriva lui Nicolae Ceauşescu poate fi declanşată numai punând pe seama lui - ori provocându-l să producă - moartea unor oameni, moarte percepută de massă ca nedreaptă şi produsă în condiţii anume - în văzul tuturor, ca urmare a unor acţiuni legitime din partea populaţiei ori care au aparenţa legitimităţii.

Morţii urmează să-i producă, desigur, forţele de ordine, aflate, până la urmă, sub comanda lui Nicolae Ceauşescu, în cadrul unor confruntări de stradă.

Şi cum Nicolae Ceauşescu va fi perceput drept sursa acestei mari nedreptăţi, urmarea firească nu poate să fie decât acţiunea masei de înlăturare a acestuia din fruntea partidului şi statului, poate chiar de eliminare fizică a sa.

Dar simplul protest împotriva lui Nicolae Ceauşescu, chiar urmat de atacarea forţelor de ordine, nu constituie un argument solid, determinant, pentru acestea din urmă să folosească armamentul, aşadar să producă morţi, mai ales că în rândul acestor forţe, individual, nemulţumirile faţă de Nicolae Ceauşescu sunt aceleaşi ca la oricare alt locuitor al României. O manifestaţie, oricât de

numeroasă ar fi massa participantă, poate fi uşor dizolvată chiar fără folosirea armelor letale - cu gaze lacrimogene, cu electroşocuri, cu jeturi de apă, prin divizarea ei şi reţinerea liderilor, prin folosirea gloanţelor de cauciuc etc. În plus, în caz de eşec al mişcării de protest, vinovată că nu a preîntâmpinat revolta, că nu a izolat, identificat şi arestat capii ei urmează să fie scoasă Securitatea, chemată tocmai să apere sistemul comunist, pe liderul acestuia. Iată de ce generalul-colonel Iulian Vlad trebuie să aibă în vedere şi un plan de contracarare a unei eventuale decizii a lui Nicolae Ceauşescu de demitere a sa din fruntea Departamentului Securităţii Statului pe parcursul desfăşurării evenimentelor, pe motiv că nu a preîntâmpinat revolta, că nu a lichidat-o etc. Mai precis spus, acesta trebuie să-şi creeze din vreme aliaţi în cadrul Comitetului Politic Executiv care să se opună măsurii de demitere, respectiv să-l îndepărteze din Bucureşti pe Ion Coman, responsabil în cadrul C.C. al P.C.R. cu propunerile de numiri în funcţiile cu caracter militar.

*

Forţelor de ordine urmează să li se furnizeze un alt motiv *justificant* al mişcărilor de stradă, care să le silească, să le determine să folosească instinctiv armele împotriva massei.

Massa trebuie percepută de forţele de ordine drept un pericol iminent la adresa vieţilor componenţilor lor, dar chiar mai mult, la adresa unor valori **sacre**, pericol care nu poate fi înlăturat decât prin folosirea armelor letale. Şi ce pericol mai mare

poate exista decât cel îndreptat împotriva integrității teritoriale a țării?

Massa trebuie așadar prezentată în mod fundamental, cel puțin o vreme, drept dușman al țării, ca entitate sacră și indivizibilă, independent - ori separat - de conotația anti-Ceaușescu a unei revolte, dar totuși pe fondul acesteia ori, mai precis, în împletire cu aceasta.

O asemenea soluție necesită crearea unei **false** stări de pericol la adresa integrității teritoriale a țării, stare care urmează să fie indusă forțelor de ordine, dar mai ales lui Nicolae Ceaușescu. Pentru aceasta este necesar ca forțele de ordine să fie puse de Nicolae Ceaușescu pe picior de război.

Sarcina creării acestei false stări de pericol revine Departamentului Securității Statului și, respectiv, Direcției Informații Militare din cadrul Marelui Stat Major (MStM), fără ca, bineînțeles, responsabilii militari de orice armă, poate cu unele excepții, să știe acest lucru - că pericolul nu există în realitate ori, dacă există, este doar potențial ori minim.

Departamentul Securității Statului trebuie să joace așadar la două capete și pentru a-și atinge ținta de a-l înlătura Nicolae Ceaușescu este necesar să acționeze pe trei planuri. Astfel, întâi, populația trebuie atrasă în stradă împotriva lui Nicolae Ceaușescu. Apoi, acesta trebuie convins de iminența unui atac prin surpridere din partea unei puteri străine - mai precis, URSS -, având drept scop înlăturarea sa din fruntea partidului și statului ori, combinat, din partea Ungariei, URSS și, eventual, a

Iugoslaviei, având drept scop dezmembrarea țării. În sfârșit, forțele de ordine trebuie alarmate că țara a fost invadată de trupe neconvenționale, formate așadar din luptători civili, amestecați printre protestatarii împotriva lui Nicolae Ceaușescu, aceste trupe urmând să profite de protest în vederea dezmembrării țării.

Desigur, planul Departamentului Securității Statului vizând înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu din fruntea partidului și statului trebuie să fie secret, iar toate acțiunile necesare pentru ducerea lui la îndeplinire, „acoperite" și având ca semnificație la vedere - paradoxal! - apărarea lui Nicolae Ceaușescu.

Fiind în felul acesta o problemă de securitate națională, principala forță care urmează să acționeze împotriva protestatarilor va fi Armata. Aceasta trebuie să fie, cel puțin la vedere, forța de ordine care va produce morți în rândul populației, morți care să inducă în massă sentimentul de mare nedreptate făcută de Nicolae Ceaușescu.

Iar dacă Armata tradițională nu va trage, chiar în legitimă apărare, morții urmează să-i producă Miliția sau, la limită, armata „invizibilă".

O astfel de măsură luată de Nicolae Ceaușescu - de a ordona „Foc!" împotriva populației - va lipsi prezența lui în fruntea partidului și statului de orice legitimitate.

*

Cele trei acțiuni trebuie pregătite din vreme.

Întâi, trebuie aleasă localitatea unde urmează să

se desfăşoare mişcările de stradă. Apoi, trebuie găsit pretextul care să declanşeze protestele. În continuare, Nicolae Ceauşescu trebuie alimentat cu informaţii din ce în ce mai convingătoare că va avea loc o agresiune din partea URSS tip Cehoslovacia '68, peste care urmează să se suprapună un atac prin surprindere din partea vecinilor urmărind dezmembrarea ţării. Astfel de informaţii vor veni în principal pe linie militară, în special de la ataşatul militar de la Belgrad, apoi pe linie diplomatică, pentru eliminarea oricărei bănuieli că la mijloc este o intoxicare din partea Securităţii.

Armata - mai precis, o serie de capi ai ei şi în primul rând ministrul Apărării Naţionale - urmează să fie şi ea convinsă de iminenţa unei invazii combinate - ori a unor invazii suprapuse. În acest sens, în afară de informaţiile livrate lui Nicolae Ceauşescu este necesar ca responsabilii din Ministerul Apărării Naţionale să fie convinşi direct şi personal despre iminenţa invaziei. În acest sens urmează ca URSS, în baza celor convenite la Malta, în 3 decembrie 1989, să organizeze un tranzit al unor coloane de maşini având numere de înmatriculare sovietice pe câteva rute din ţară, pe care ministrul Apărării Naţionale, generalul-colonel Vasile Milea, şi şeful Marelui Stat Major, generalul-maior Ştefan Guşă, se vor deplasa cu puţin timp înante de evenimente, deplasări stabilite din vreme, deci ale căror rute sunt cunoscute de Securitate, şi ocazionate de participarea la o serie de aplicaţii militare.

Întâlnirea celor doi responsabili militari cu respectivele coloane constituie o probă serioasă că URSS pregăteşte o invazie „acoperită".

Un astfel de tranzit poate fi organizat, de exemplu, pentru rodajul unor maşini noi. Dar se poate chiar anticipa, în condiţiile prăbuşirii regimurilor comuniste din celelalte ţări europene aparţinând lagărului comunist, o relaxare a restricţiilor impuse circulaţiei cetăţănilor aparţinând Estului, aşadar un tranzit masiv din ţările (foste) comuniste fie spre alte ţări asemenea, fie către cele din Vest. De asemenea, se anticipează un exod masiv de cetăţeni sovietici de etnie evreiască spre Israel, fie pe relaţia Bucureşti, fie Belgrad, singurele oraşe est-europene din care zboară curse aeriene directe către Tel Aviv. Teritoriul românesc va fi aşadar, spre sfârşitul anului 1989, spaţiul unui du-te-vino de cetăţeni sovietici, unguri, dar şi bulgari, polonezi etc., numai potrivit pentru a se susţine teza invaziei „acoperite".

În fine, exodul dinspre spaţiul sovietic poate fi, în mod cu totul şi cu totul paradoxal, chiar solicitat din vreme de autorităţile române, sub motivul compensării pierderilor la încasările din turism, dată fiind orientarea unor turişti tradiţionali din spaţiul estic spre alte destinaţii.

Dar acţiunea se poate desfăşura chiar cu forţe româneşti - cu un lot de maşini care tocmai a fost importat, ocupanţii dându-se, pur şi simplu, turişti sovietici. Se înţelege că aceştia trebuie să posede documente de identitate sovietice, lucru deloc dificil de realizat de

Securitate, ca, de altfel, şi confecţionarea plăcilor ştanţate cu numerele de înmatriculare care să ateste originea sovietică a maşinilor.

Prezenţa „turiştilor" sovietici va fi semnalată şi în alte locuri din ţară, în particular la Iaşi, din motivele arătate mai sus, fiind adusă la cunoştinţa şefilor militari şi pe alte canale, aparent întâmplător.

De asemenea, URSS şi Republica Populară Ungară urmează să organizeze o serie de aplicaţii militare notificate la graniţele cu România, precum şi o serie de mişcări tactice de trupe sugerând pregătiri în vederea invadării teritoriului României.

Tot pe această linie urmează ca activitatea diverselor agenturi „acoperite" ale Securităţii din străinătate sub forma unor organizaţii să fie amplificată, pentru a induce, şi ele, teza invaziei.

O atenţie deosebită trebuie acordată transfugilor. Unii dintre aceştia trebuie returnaţi de statul ungar, creându-li-se legenda că au fost pregătiţi în tabere speciale de antrenament pentru acţiuni destabilizatoare.

Returnarea transfugilor trebuie să constituie şi motiv principal pentru trecerea pazei frontierelor de la Ministerul Apărării Naţionale la Ministerul de Interne - anume în scopul desfăşurării unor anchete operative.

Trecerea controlului graniţelor de la Ministerul Apărării Naţionale la Ministerul de Interne şi, până la urmă, la Departamentul Securităţii Statului poate fi forţată, la limită, de un eveniment de răsunet, cum ar fi fuga din ţară a „zânei de la Montreal" - Nadia

Comăneci.

Astfel de pregătiri necesită eforturi rezonabile şi nu sunt deloc greu de realizat, dată fiind miza urmărită, mai ales pentru o instituţie cum este Departamentul Securităţii Statului, specializată, între altele, în operaţiuni „acoperite", în războiul invizibil pe plan economic, financiar, chiar militar, apoi diplomatic ş.a.

De asemenea, trebuie intensificată propaganda anti-Ceauşescu cu ajutorul agenţilor Securităţii infiltraţi în redacţiile posturilor de radio „Europa liberă", „Deutsche Welle", „Vocea Americii", „Libertatea", ale unor ziare occidentale, care să evoce o iminentă intervenţie în România a forţelor sovietice de invazie - ori a unei coaliţii de ţări aparţinând Tratatului de la Varşovia.

Cât priveşte interiorul ţării, rapoartele cadrelor de Securitate trebuie să surprindă intensificarea activităţii agenturii KGB-ului, a altor servicii secrete străine, lucru, iar, simplu de înfăptuit.

În rândurile militarilor de orice armă, dar mai ales în rândurile cadrelor de conducere trebuie, de asemenea, diseminată din timp informaţia că este posibilă, chiar iminentă, o intervenţie sovietică vizând cel puţin răsturnarea de la putere a lui Nicolae Ceauşescu.

Planul este aşadar următorul: Departamentul Securităţii Statului împreună cu Direcţia Informaţii Militare trebuie să însceneze o agresiune împotriva ţării având toate caracteristicile invaziei din 1968 a Cehoslovaciei de către trupe ale ţărilor membre ale

Tratatului de la Varşovia, sub comanda URSS. Rolul atacanţilor urmează să fie îndeplinit de luptători autohtoni din subordinea Direcţiei Informaţii Militare dând impresia prin felul de a vorbi că sunt luptători sovietici, unguri etc., „acoperiţi", chipurile, sub formă de turişti, amestecaţi printre elemente declasate ale societăţii care atacă magazine alimentare în scop de jaf, unităţi militare, sedii ale partidului etc. Împotriva acestui (fals) război de tip special, Armata va fi silită să reacţioneze, deschizând focul. Morţii înregistraţi în rândul populaţiei vor produce în sufletele oamenilor sentimentul de mare nedreptate săvârşită de Nicolae Ceauşescu, sentiment care se va generaliza la nivelul întregii ţări, în felul acesta producându-se revolta generalizată.

Pe linie externă, convingerea că urmează o invazie gen Cehoslovacia '68 trebuie să-i fie indusă lui Nicolae Ceauşescu printr-o serie de acţiuni militare ale tărilor vecine la graniţă, prin revendicări teritoriale explicite formulate de conducătorii unor ţări vecine în cursul unor întâlniri ale acestora cu omologul lor român etc.

*

După ce nedreptatea a fost reparată ori fiecare component al massei s-a eliberat, ca urmare a manifestării individuale, de presiunea sentimentului de nedreptate, revolta se stinge. Massa ca entitate indivizibilă dispare, luându-i locul o adunare, chiar o mulţime de oameni care nu mai sunt legaţi prin nimic între ei - ceea ce îi legase, mai precis îi transformase într-o entitate unică şi indivizibilă,

fusese tocmai sentimentul de nedreptate, născut în sufletul fiecărui component al ei. Comportamentului de până acum al massei ca entitate unică şi indivizibilă îi ia locul o multitudine de comportamente individuale - unii componenţi se retrag de frica unor consecinţe, alţii, formând mici grupuri, acţionează în diverse direcţii etc.

Ceea ce poate să păstreze în continuare massa ca entitate unică şi indivizibilă nu poate fi decât o voinţă conducătoare, precum şi un scop unic. Din entitate care se manifestă, massa devine astfel entitate care transpune în fapte această voinţă, care urmăreşte atingerea scopului, aşadar devine executant.

Dar, desigur, unitatea massei se poate păstra în continuare prin apariţia unui duşman nou. Apoi, deşi nu se mai poate vorbi despre o massă unică şi indivizibilă, componenţii pot să rămână pe loc, aşteptând fiecare o continuare, o recompensă etc.

Ceea ce este însă important de reţinut este că orice revoltă a massei poate fi disciplinată şi, respectiv, direcţionată către un scop sau altul. Când revolta are ca scop înlăturarea unei puteri statale nelegitime, massa poate fi folosită în continuare, atunci când puterea nelegitimă este pulverizată, pentru preluarea conducerii statului de către un om, de către un grup. Massa ca entitate unică şi indivizibilă nu poate prelua ea puterea statală, în schimb un om, un grup o pot face, folosind în mod adecvat massa ca forţă de impunere a voinţei sale, a scopului urmărit.

Metodele de folosire a massei în vederea preluării puterii statale sunt variate. Când un om - sau un grup de oameni - urmărește acapararea puterii statale, el trebuie să-l înfățișeze pe titularul - sau posesorul sau administratorul - acestei puteri drept dușman al fiecărui component al massei, dar și al întregii masse ca întreg unic și indivizibil, dușman care trebuie înlăturat prin acțiunea massei. Punându-se în fruntea massei, ca exponent, dar și în calitate de conducător al ei, cel care caută să preia puterea capătă în felul acesta **legitimitate**. Acesta trebuie să se erijeze așadar în reprezentant, în *emanat* al massei, în purtător al aspirațiilor fiecărui component al ei, asumându-și în primă instanță rolul de organizator - sau conducător - al massei. Impunera - dar și recunoașterea, respectiv susținerea - ca succesor în fruntea statului a omului - ori grupului - ce preia puterea apare în felul acesta firească.

Cel care urmărește să preia puterea statală trebuie să fie în mod **natural** acceptat - dacă nu cumva chiar așteptat - de massă. Un asemenea statut nu poate fi obținut decât dacă pretendentul are la dispoziție un mijloc de comunicare cu massa și dacă se prezintă - sau este prezentat - drept dușman al liderului ce trebuie înlăturat, respectiv persecutat de către acesta etc.

Un caz aparte este cel în care omul - sau grupul - care urmărește înlăturarea titularului ori administratorului puterii statale, respectiv să acapareze această putere nu poate din diverse motive

să acționeze la vedere ca organizator, respectiv conducător al massei. În acest caz coordonarea, organizarea și execuția respectivelor acțiuni sunt realizate, după caz, prin interpuși, de regulă diseminați în massă, așadar prin celule reduse numeric având rol de conducere locală, de vectori de influență etc.

Dar cum poate atunci conducătorul invizibil să apară el ca succesor legitimat de massă? Răspunsul, la prima vedere paradoxal, este acesta: acaparând, personal sau prin interpuși, forța de represiune a statului, mai precis acaparând forța armată susținătoare a celui care trebuie înlăturat. Din dușman, forța de represiune devine în felul acesta a massei, a **poporului**.

De principiu, puterea statală nu poate fi preluată dacă Armata nu ajunge sub comanda ori sub controlul celui care urmărește înlăturarea șefului statului. Iată de ce orice complot vizând înlăturarea capului statului are șanse mici de succes dacă nu are posibilitatea să-și subordoneze la momentul potrivit Armata ori să se asigure de cooperarea acesteia.

Când conducătorul massei este invizibil, el trebuie să fie așadar și în măsură să preia comanda forței de represiune. Acest lucru este posibil doar dacă succesorul face parte, la nivel superior, chiar din forța de represiune, astfel încât prin înlăturarea comandantului el să fie recunoscut în mod natural, **de drept**, comandantul Armatei ori să aibă alături de el un astfel de om.

Desigur, şi un (cvasi)necunoscut poate să preia puterea statală, cu condiţia să aibă alături un superior al Armatei capabil să preia conducerea acesteia şi să beneficieze, cum s-a precizat deja mai sus, de o *mediatizare* corespunzătoare în calitatea de lider al massei în lupta ei contra liderului statal înlăturat.

Viitorul lider al massei trebuie aşadar în primul rând căutat printre adjuncţii comandantului forţei de represiune, mai precis, în cazul Armatei, printre adjuncţii ministrului Apărării Naţionale. Preluând conducerea Armatei, următorul comandant urmează să întoarcă armele - din susţinătoare a lui Nicolae Ceauşescu, Armata urmează să se întoarcă împotriva lui, respectiv să se alieze cu massa. Prin întoarcerea armelor, între forţa de represiune şi massă urmează aşadar să ia naştere **fraternizarea**.

O astfel de mişcare necesită în mod obligatoriu înlăturarea comandantului forţei de represiune. Aşa se face că, în cazul Armatei, generalul-colonel Vasile Milea urmează să fie înlăturat, locul lui fiind luat **de drept** - ori în mod natural - de unul din adjuncţii săi. Dintre cei trei adjuncţi - generalul-maior Ştefan Guşă, şef al Marelui Stat Major, respectiv generalul-locotenent Ilie Ceauşescu şi generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu -, cel care urmează să preia comanda Armatei este ultimul. Într-adevăr, primul nu poate să preia comanda, lui rezervându-i-se, dată fiind funcţia sa, comanda forţei de represiune pe linia Armatei - sau, în termenii manipulării, apărarea împotriva invadatorului străin -,

iar în cazul celui de-al doilea problema nu se poate pune, dată fiind funcţia sa de şef al Consiliului Politic Superior al Armatei şi, în plus, calitatea sa de frate al lui Nicolae Ceauşescu.

Înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului nu este aşadar posibilă fără participarea generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu, care la momentul potrivit trebuie să preia comanda Armatei.

Generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu trebuie, dată fiind poziţia sa în ierarhia Ministerului Apărării Naţionale, să joace aşadar dublu - pe de o parte, la vedere, alături de Nicolae Ceauşescu, iar pe de alta, în ascuns, împotriva acestuia. El trebuie să evite implicarea directă în represiune, motiv pentru care trebuie să se detaşeze de comandamentul militar desemnat să conducă în teren trupele, conducere rezervată, după cum s-a precizat mai sus, generalului-maior Ştefan Guşă.

Prezenţa generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu în câmpul evenimentelor este obligatorie, dată fiind legătura acestuia cu armata „invizibilă" a ţării.

Dar nici un complot împotriva lui Nicolae Ceauşescu nu poate, din motivele expuse mai sus, să ocolească participarea generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu. Iată de ce destinul planului Departamentului Securităţii Statului de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu depinde de opţiunea finală a acestuia pentru unul sau altul din planurile existente în acest sens.

Pe linia Ministerului de Interne este necesar, de asemenea, ca ministrul acestuia să fie, la momentul potrivit, neutralizat.

Odată declanşată, în operaţiunea de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu nu mai pot fi implicaţi nici ministrul Vasile Milea, nici ministrul de Interne Tudor Postelnicu, aceştia urmând să fie scoşi vinovaţi de represiune. De altfel, salvarea celor doi miniştri nici nu este posibilă, dată fiind reacţia previzibilă a massei împotriva lor.

*

Incidentul care urmează să stea la originea manifestărilor de stradă trebuie să nu fie numaidecât o manifestare anti-Ceauşescu sau antistatală, dar să creeze senzaţia că poate fi speculat în acest sens de către cei interesaţi, cu privire specială spre forţe externe care şi-au propus înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu şi/sau ocuparea teritoriului naţional.

Printre locurile ori prilejurile care adună în mod natural ori în mod regulat oameni se numără cimitirele, locaşurile de cult - ortodoxe, mozaice, musulmane, reformate, baptiste etc. -, cenaclurile literare, serbările câmpeneşti sau cele religioase, magazinele de alimente, locurile de muncă - fabricile, instituţiile -, restaurantele, stadioanele, sălile de spectacol, gările. Motive - sau forme - de adunare a oamenilor mai sunt mitingurile, lansările de carte, parăzile, nunţile, incendiile, începutul anului şcolar, afişarea rezultatelor la concursuri şcolare, procesiunile religioase, sărbătorirea Zilei naţionale etc. Oricare din aceste locuri ori ocazii poate furniza

scânteia de la care să se nască în sufletele oamenilor un sentiment de nedreptate.

Incidentul *originar,* ca şi cel pe care îl pregăteşte, constând în manifestarea propriu-zisă anti-Ceauşescu, trebuie să fie caracterizat de o serie de trăsături cu totul speciale. Astfel, întâi, el trebuie să antreneze emoţional toţi participanţii *de bază.* Apoi, el trebuie să aibă în centru un personaj căruia autorităţile îi fac - mai precis, îi pregătesc - o nedreptate. Nedreptatea, anunţată că se va face, nu s-a produs, ci urmează să se producă. O asemenea situaţie este de natură să strângă din timp în jurul personajului apărători, să creeze tensiunea aşteptării producerii nedreptăţii.

Nedreptatea trebuie să fie de asemenea natură încât să-i afecteze, direct sau indirect, în ipoteza că se va produce, şi pe alţii, nu numai pe personajul central.

Acest personaj central trebuie să aibă deja un statut, să fie cunoscut, să constituie prin el însuşi un motiv de solidaritate în jurul lui. Un astfel de om poate să fie preot, profesor, director de fabrică ş.a.m.d., aşadar o persoană în jurul căreia se adună în mod regulat oameni. Dintre toate posibilităţile evocate, cel mai potrivit pentru rolul de personaj central este un preot. Acesta intră în contact periodic, cu ocazia slujbelor pe care le oficiază, cu credincioşi. Deşi nu sunt rude, nu sunt vecini, între preot şi enoriaş se creează o legătură afectivă aparte - enoriaşul a fost botezat, a fost cununat de preot, preotul i-a călcat enoriaşului casa fie cu ocazia unei

sărbători, fie cu ocazia unui deces în familie, a unei cununii, a unui botez etc. Preotul este confidentul de taină al enoriaşului, cel care acordă iertarea păcatelor din partea Celui de Sus, cel care ajută chiar material enoriaşul în situaţii-limită.

Preotul este, prin toate acestea, mai mult decât un membru al familiei, decât o rudă de sânge - este un al doilea tată, cel mai adesea mai respectat şi, respectiv, ascultat decât părintele natural.

Iată motive temeinice pentru care enoriaşul este în stare să sară, chiar cu riscuri, în apărarea preotului, dacă acesta este în pericol.

Pericolul ce planează asupra preotului este însă, până la urmă, un pericol la adresa religiei enoriaşului, la adresa colectivităţii căreia acesta îi aparţine, aşadar la adresa *identităţii* enoriaşului. Pericolul care îl pândeşte pe preot este perceput de enoriaş drept pericol la adresa propriei fiinţe.

Un astfel de sentiment al enoriaşului este cu atât mai puternic cu cât comunitatea religioasă căreia îi aparţine este mai restrânsă, mai izolată. O asemenea particularitate este de natură să creeze şi o coeziune, o solidaritate puternică între membrii comunităţii.

În condiţiile concrete ale României urmează ca rolul unui asemenea personaj central să fie îndeplinit de un preot maghiar. Această apartenenţă urmează să fie speculată de Departamentul Securităţii Statului şi pe alte planuri, la momentul potrivit.

Preotului maghiar, personaj central în incidentul originar ce urmează să declanşeze protestul propriu-zis al massei împotriva lui Nicolae Ceauşescu,

urmează să i se fabrice legenda de opozant al regimului comunist - nu numaidecât al lui Nicolae Ceauşescu -, precum şi de spion în solda statului ungar.

Un astfel de preot-catalizator trebuie căutat şi, respectiv, plasat în localitatea cea mai potrivită desfăşurării operaţiunii din vreme.

Creându-i-se preotului maghiar o nedreptate - ori, mai precis, anunţând că urmează să i se facă o nedreptate -, adunării în apărarea sa i se poate da în felul acesta conotaţia de mişcare antistatală şi antinaţională.

Preotul maghiar trebuie însă apărat chiar de Departamentul Securităţii Statului, fie direct - de exemplu, supraveghindu-l în permanenţă, plasând lângă el cadre de Securitate ori colaboratori ai acesteia, ameninţându-l în scopul de a-şi lua singur măsuri de apărare etc. -, fie indirect, creându-i o imagine peste hotarele ţării de opozant, plasându-l aşadar, într-un fel sau altul, sub protecţia statului ungar, al străinătăţii, în general. O asemenea apărare este necesară împotriva unor reacţii extreme ori necontrolate ale lui Nicolae Ceauşescu.

La momentul potrivit, acest preot poate fi declarat drept un simbol al rezistenţei anticomuniste, situaţie de natură să anihileze orice încercare revizionistă pe motiv că maghiarii din România sunt persecutaţi etnic - ce poate fi mai descurajant pentru un iredentist, chiar pentru statul ungar, decât faptul că tocmai un cetăţean român de etnie maghiară este simbolul unei revolte populare?

Preotul maghiar căruia i s-a rezervat rolul central în faza preliminară a operațiunii trebuie așadar să fie folosit „în orb". El nu poate fi antrenat în operațiune în cunoștință de cauză, situație care poate să atragă după sine datorită rolului ce i s-a rezervat, dacă se impune, suprimarea fizică.

Dar nedreptatea ce urmează să i se facă preotului maghiar nu trebuie să vină numaidecât din partea regimului politic, respectiv statal, și în nici un caz pe temei etnic; nedreptatea urmează să fie pe linie bisericească. Și ce incident mai potrivit în măsură să atragă apărători poate fi fabricat decât iminența evacuării, a mutării forțate pe această linie, într-o altă parohie? Evacuare care să fie dictată de justiție, la cererea superiorilor săi bisericești.

O asemenea mutare trebuie să fie percepută de enoriași drept pericol la adresa ființei lor spirituale. Un astfel de sentiment ia naștere cu atât mai pregnant cu cât preotul are o serie de calități care atrag spre el enoriașii - să fie atrăgător ca bărbat, să aibă darul vorbirii, să aibă inițiativă etc.

Anunțul privind evacuarea și, respectiv, mutarea preotului trebuie făcut din timp, astfel încât să existe răgaz pentru apărătorii săi să se mobilizeze. Anunțul trebuie făcut chiar de preot însuși și/sau, la o adică, prin intermediul presei! Popularizarea cazului în paralel cu a imperativului respectării sentințelor judecătorești urmărește preîntâmpinarea amânării evacuării.

Adunarea în scopul apărării preotului va cuprinde astfel, prin forța împrejurărilor, oameni de toate

vârstele, în majoritate credincioși de etnie maghiară, de profesii ori cu ocupații diverse, precum si copii, a căror prezență este de natură să tempereze reacția forțelor de ordine. Într-o astfel de adunare pot fi ușor strecurați și agenți sub acoperire ai Securității, hoți aflați în evidențele Miliției pentru ca, la o adică, adunarea să fie prezentată drept o grupare infracțională. Și, ca în orice astfel de ocazie, se vor găsi destui gură-cască ori persoane interesate să se alăture - români, chiar străini, apoi jurnaliști, studenți, agenți sub acoperire ai unor puteri străine ori chiar diplomați, dată fiind legenda creată în jurul preotului, de care am vorbit înainte. În felul acesta, grupării din jurul preotului i se poate pune ușor eticheta de grupare antinațională.

Din această adunare urmează să se desprindă, la momentul potrivit, un grup care să antreneze populația într-o amplă mișcare protestatară împotriva lui Nicolae Ceaușescu, dar care să fie percepută de acesta și, respectiv, de Armată, în mod fundamental, cel puțin pentru o perioadă de timp, drept atac la suveranitatea națională, la independența țării și a integrității sale teritoriale ori forță în sprijinul unei armate de invazie a țării ori, pur și simplu, mișcare anarhică de care poate să profite armata de invazie și care, din acest motiv, trebuie repede dizolvată.

Adunarea din jurul preotului, apoi massa ce o generează devin, prin trăsăturile enumerate mai sus, o aglomerare pestriță de indivizi, între care unii fără căpătâi, alții vânduți străinătății, împânzită de agenți străini de invazie „acoperiți". O massă în care este,

practic, imposibil să distingi la prima vedere cine este agent „acoperit", cine este contra lui Nicolae Ceauşescu, cine este hoţ de buzunare, cine este gură-cască.

Massa ce urmează a se manifesta pe străzi trebuie să aibă o compoziţie care să trezească, pe de o parte, în rândul populaţiei, simpatie şi, respectiv, compasiune, revoltă, ca urmare a morţilor înregistraţi în rândul ei, iar pe de alta, aversiune însoţită de reacţie brutală din partea lui Nicolae Ceauşescu, a forţelor de ordine care vor fi antrenate în reprimarea ei. Astfel, pe de o parte, massa urmează să fie prezentată populaţiei autohtone, dar şi străinătăţii, în mod special prin intermediul posturilor radio străine în limba română - „Europa liberă", „Vocea Americii", „BBC", „Deutsche Welle" -, ca fiind formată în majoritate din studenţi, tineri, copii şi bătrâni fără apărare, iar lui Nicolae Ceauşescu, respectiv forţelor de ordine antrenate în reprimare, formată din hoţi, beţivi, agenţi în civil ai unor puteri străine, iredentişti, transfugi returnaţi instruiţi să săvârşească acţiuni destabilizatoare, persoane fără ocupaţie.

Massa astfel constituită urmează să atace simbolurile puterii comuniste, simboluri statale, sedii de partid şi de stat, să devasteze, să jefuiască magazine, să provoace şi să atace militari, unităţi militare, tehnică militară.

Iniţiatori şi în cea mai mare parte executanţi ai acestor acţiuni urmează să fie *celule de atac* reduse numeric furnizate de Direcţia Informaţii Militare.

După atacuri scurte, aceste celule urmează să se retragă, lăsând populaţia antrenată de ele să le continue.

Membrii celulelor de atac trebuie să se comporte, să vorbească şi să lase prin orice mijloace impresia că sunt străini, în mod deosebit din URSS, anume din R.S.S. Moldovenească ori R.S.S. Ucraineană. Din acest motiv ei trebuie să provină cu precădere din Moldova.

În paralel, Armata, forţele de ordine urmează să fie informate că ţara a fost atacată prin surprindere din exterior, în mod deosebit pe calea aerului. În acest sens este necesar ca radiolocatoarele să semnaleze ţinte aeriene în mişcare. O astfel de acţiune de intoxicare va fi executată local, cu aparatură specială, şi/sau cu concursul URSS şi SUA, care dispun de tehnologia necesară creării unei invazii aeriene simulate.

De asemenea, ofiţerilor din Ministerul Apărării Naţionale participanţi la evenimente trebuie să li se livreze, de regulă telefonic, ştiri alarmiste despre propriile familii, în scopul dezorganizării acţiunilor militare.

Dar pentru a-l convinge definitiv pe Nicolae Ceauşescu de faptul că ţara este în pericol de a fi ocupată, respectiv că poziţia sa în fruntea partidului şi statului se clatină este necesară chiar înscenarea unei invazii terestre, în primul rând prin simularea unui incident armat la graniţă, respectiv pătrunderea pe teritoriul naţional a unor forţe armate străine.

Organizator şi, totodată, supraveghetor al întregii

operaţiuni, denumită codificat „Ziua cea Mare", urmează să fie Departamentul Securităţii Statului (DSS), celulele de atac fiind puse la dispoziţie de armata „invizibilă" a ţării. Coordonarea acţiunilor acestor celule, elaborarea planurilor de acţiune şi de retragere a acestora urmează să fie asigurate de coordonatorul la nivel naţional al armatei „invizibile".

Pentru o localitate de cca. 300.000 de locuitori, numărul de persoane necesare formării acestor celule de atac este de 40-80, număr împărţit, funcţie de misiune, în grupe de 2-10. Acestea vor fi introduse în localitatea în care urmează să debuteze revolta populară provocată cu câteva ceasuri înainte de declanşarea evenimentelor.

Unii membri ai celulelor de atac vor acţiona izolat, din clădiri înalte, ca lunetişti. Aceştia au misiunea de a provoca, *aleatoriu,* morţi în rândul populaţiei, morţi ce urmează să fie puşi în final pe seama forţelor de ordine - de Miliţie şi, respectiv, Armată.

De asemenea, membri ai celulelor de atac vor fi strecuraţi şi în rândul cordoanelor de ordine, fie îmbrăcaţi în civil, fie în uniformă de Miliţie sau Armată. Aceştia vor provoca tot în mod aleatoriu morţi în rândul populaţiei.

Pentru identificare, membrii celulelor de atac vor purta, atunci când sunt amestecaţi cu locuitorii autohtoni, obiecte de vestimentaţie de culoare albă şi/sau insigne de acelaşi tip ori alte semne distinctive.

Întreaga acţiune în stradă a celulelor de atac,

precum şi toată desfăşurarea evenimentelor urmează să fie completată de cadre ale Unităţii Speciale de Luptă Antiteroristă - USLA -, care vor interveni numai la ordinul confirmat al şefului Departamentului Securităţii Statului. Rolul lor constă, în principal, în neutralizarea străinilor care ar interveni în evenimente.

După îndeplinirea misiunilor, celulele de atac vor fi „evaporate", creându-li-se legenda că au fost formate din străini care au părăsit localitatea, respectiv ţara. Această misiune urmează să fie coordonată de şeful Inspectoratului General al Miliţiei.

Ca regulă generală, Departamentul Securităţii Statului, dar şi Direcţia Informaţii Militare din cadrul Marelui Stat Major al Armatei, vor găsi soluţiile necesare pentru preîntâmpinarea înarmării forţelor de ordine cu muniţie de război, respectiv pentru înarmarea lor limitată, astfel încât să se evite folosirea necontrolată a armelor şi producerea în felul acesta a unei catastrofe de massă.

Pentru buna desfăşurare a operaţiunii, Departamentul Securităţii Statului (DSS) va lua ori va determina şi alte măsuri. Astfel, întâi, în scopul autoprotejării sale ca instituţie, dar şi a cadrelor componente, Departamentul nu va participa sub nici o formă cu oameni pentru formarea celulelor de atac. De asemenea, nu va participa cu militari ori cu cadre la constituirea forţelor de ordine. O asemenea măsură de protecţie se impune dat fiind precedentul din Ungaria, din 1956, când cadrele Securităţii

ungare au fost vânate şi măcelărite, fără distincţie, de revoluţionari datorită tocmai participării lor la reprimarea mişcărilor protestatare. Forţele de ordine, constituite în cordoane de apărare, vor fi formate, de principiu, numai din militari M.Ap.N., Gărzi Patriotice, trupe de miliţie-securitate, care trebuie astfel să treacă în mod formal din subordinea DSS în cea a Ministerului de Interne, grăniceri, trecuţi de la M.Ap.N. tot la respectivul minister, luptători aparţinând armatei „invizibile" a ţării.

Dar trecerea trupelor de miliţie-securitate sub comanda ministrului de Interne trebuie evitată, pentru ca acesta să nu provoace, la un moment dat, un măcel ori să folosească aceste trupe pentru o lovitură de stat în complicitate cu Elena Ceauşescu. Comanda acestor trupe va fi rezervată şefului Departamentului Securităţii Statului.

Cadrele Departamentului Securităţii Statului vor avea, în raport cu competenţele lor specifice şi funcţie de poziţia lor ierarhică în cadrul instituţiei, următoarele sarcini şi îndatoriri:

1) să supravegheze graniţele;

2) să vadă care este, pe fond, situaţia;

3) să vadă ce amestec au străinii şi străinătatea în actiunile desfăşurate în stradă;

4) să nu poarte arme în afara sediilor decât în situaţii excepţionale, aprobate de şeful DSS;

5) să apere sediile DSS, centrale şi din teritoriu;

6) să nu părăsească sediile decât în mod excepţional şi numai în misiune;

7) să acţioneze „acoperit";

8) să supravegheze şi să izoleze străinii, localnicii care au legături cu străinii şi opozanţii notorii, apoi bolnavii psihic;

9) să evite orice contact cu familia, pe care s-o pună la adăpost;

10) să nu se implice în altercaţii, devastări, atacuri;

11) să înregistreze sub orice formă desfăşurarea evenimentelor, în rapoarte, orale sau scrise, respectiv sub formă de înregistrări audio-video, pe care să le expedieze de urgenţă centralei, urmând să monitorizeze şi să raporteze în mod expres doar amestecul străinilor ori al autohtonilor care au legătură cu străinii;

12) să evite comunicarea pe verticală în cadrul Departamentului;

13) să reţină ori să suprime fizic persoane doar la ordin confirmat;

14) să distrugă la ordin confirmat orice înregistrare a evenimentelor, audio, viedo, foto sau scrisă;

15) să ia măsuri de apărare a sediilor şi arhivelor;

16) să informeze despre orice activitate desfăşurată în interiorul unităţilor militare, de la graniţe, din interiorul ambasadelor;

17) să supravegheze colectivele de muncitori din întreprinderi, în mod special cele din întreprinderile profilate pe producţia de tehnică militară;

18) să nu intervină dacă muncitorii ies în mod organizat din întreprinderi în scop de protest;

19) să nu se implice în arestări, în anchetarea celor reţinuţi de Miliţie sau Armată;

20) să intervină în desfăşurarea evenimentelor numai în situaţii excepţionale, la ordinul expres al şefului Departamentului Securităţii Statului;

21) să se comporte astfel încât orice moarte violentă - prin împuşcare, în urma maltratărilor etc. - să fie pusă pe seama militarilor M.Ap.N. sau aparţinând Miliţiei ori să nu poată fi identificat autorul.

Pentru ca aceste cerinţe să fie îndeplinite întocmai este necesar ca posturile din structura centrală şi, respectiv, teritorială a Departamentului Securităţii Statului să fie ocupate în totalitate.

Pentru a-l determina pe Nicolae Ceauşescu să dea ordinul ca militarii să folosească armele, apoi pe ministrul Apărării Naţionale, pe şeful Marelui Stat Major, pe comandanţii de armă etc. să transmită militarilor ordinul de natură să provoace morţi în rândul populaţiei este necesar ca starea de agresiune la graniţe asupra ţării de către o forţă invadatoare să fie creată concomitent cu atacul massei asupra militarilor, asupra unităţilor militare, asupra cordoanelor de ordine. Pe linia trupelor regulate M.Ap.N., alarmarea urmează să se realizeze prin indicativul „Radu cel Frumos" - adică atac prin surprindere din partea unei forţe străine de invazie sau iminenţa unui astfel de atac. Indicativul va fi dat local, apoi pe întreaga Armată.

Indicative similare vor fi date şi pentru structurile Ministerului de Interne, inclusiv ale Departamentului

Securităţii Statului.

Celulele de atac vor evita să folosească arme de foc, să provoace morţi în rândul forţelor de ordine, poate cu unele excepţii şi numai în scop de provocare.

De asemenea, celulele de atac nu vor întreprinde nici o acţiune contra sediilor Miliţiei şi Securităţii.

Localitatea unde urmează să se desfăşoare operaţiunea trebuie să satisfacă o serie de condiţii aparte. În primul rând, ea trebuie să fie un oraş-reşedinţă de judeţ cu o populaţie numeroasă, apropiat de graniţă, dar nu în vecinătatea URSS. Ea trebuie să dispună de unităţi militare suficient de puternice şi diversificate ca specializare pentru a putea face faţă chiar unei invazii reale. Apoi, trebuie să dispună de comunicaţii secretizate, pe linia MI, M.Ap.N. şi de tip guvernamental cu Bucureştiul, de aeroport, inclusiv militar, gară, să aibă staţionate pe raza ei trupe de miliţie-securitate. De asemenea, să dispună de spital militar, de unităţi de învăţământ superior, înzestrate cu cămine studenţeşti, de unitate de Apărare locală antiaeriană, de Apărare civilă, de penitenciar, de târg periodic de produse. Încă, populaţia localităţii trebuie să aibă un nivel de trai peste media ţării, apoi localitatea să ofere posibilitatea micului trafic de frontieră, să fie locuită cu preponderenţă de români, dar minoritatea maghiară să fie semnificativă - circa 10-15% din populaţie. Încă, localitatea trebuie să găzduiască sediile unor organizaţii şi firme străine, eventual ale unor misiuni diplomatice, să fie acoperită cu o

puternică rețea contrainformativă și de contraspionaj, să permită, prin plasarea ei în teritoriu, recepționarea unor posturi străine de radio și televiziune. În sfârșit, dar nu în ultimul rând, pe raza localității trebuie să existe suficiente întreprinderi, printre care și întreprinderi profilate în producția de tehnică militară comandate militar, în care să lucreze colective numeroare de muncitori.

Fiecare din aceste condiții este absolut necesară pentru succesul operațiunii. Astfel, de exemplu, penitenciarul este necesar pentru a adăposti cât mai multe persoane reținute. Aceste persoane, odată reținute, trebuie imediat transferate la penitenciar, pentru evitarea atacului de către populație a sediilor Miliției și Securității. Cu cât există mai multe astfel de persoane, cu atât va fi mai mare numărul celor care îi vor căuta pe cei reținuți și care, prin forța lucrurilor, vor ieși în stradă. Apoi, nivelul crescut de trai este necesar pentru ca scăderea lui bruscă să creeze o nemulțumire generalizată în rândul locuitorilor. Depărtarea de granița cu URSS este necesară ca măsură de prevenire a unei invazii prin surprindere din partea acesteia. Existența târgului poate oferi justificarea prezenței în municipiu a membrilor celulelor de atac pentru cazul în care ar fi capturați de forțele de ordine implicate în reprimarea protestatarilor.

Dintre toate localitățile țării, singura în măsură să îndeplinească toate condițiile enumerate mai sus este municipiul Timișoara.

Pregătirile pentru organizarea și, respectiv,

executarea operațiunii trebuie să cuprindă și un control contrainformativ prealabil amănunțit al Timișoarei, precum și pe linie de contraspionaj. Acesta se va realiza cu aproximativ două luni înainte de evenimente.

Ca zi a săptămânii pentru declanșarea operațiunii urmează să fie aleasă sâmbăta, de preferință în timpul vacanței școlare. În felul acesta se evită antrenarea în faza inițială a operațiunii elevi, studenți, dar și muncitori într-un număr prea mare. Pentru a doua parte a anului 1989, aceasta urmează să fie sau 16 sau 23 decembrie. Cea ma potrivită este prima dată, care constituie sfârșit de trimestru școlar și început de vacanță. De asemenea, ea evită cuprinderea zilei Crăciunului în desfășurarea evenimentelor, care trebuie să dureze maxim 7-8 zile.

Operațiunea trebuie declanșată, în forma originară - incidentul în care urmează să fie implicat preotul maghiar -, concomitent cu cea de la Iași. Incidentul de la Iași urmează să constituie o verificare a neimplicării URSS în planul de înlăturare a lui Nicolae Ceaușescu, precum și, așa cum s-a subliniat anterior, o dovadă că Departamentul Securității Statului, Ministerul de Interne, în general, dispun de capacitatea de a controla o mișcare de protest. De asemenea, operațiunea de la Iași urmează s-o „acopere" pe cea de la Timișoara, dar și să ofere posibilitatea de testare a unor elemente ale planului.

Celulele de atac trebuie, după cum s-a arătat mai înainte, să fie furnizate de armata „invizibilă" a țării. Posibilitatea furnizării lor de către o putere străină -

URSS, Ungaria, Iugoslavia etc. - ori a recrutării membrilor lor din rândul mercenarilor este exclusă. Într-adevăr, pornind de la necesitatea ca o parte din participanţi la operaţiune să se „evapore" pentru a se evita posibilitatea ca, în caz de eşec - şi nu numai -, aceştia să ateste participarea lor angajată la evenimente, de o asemenea acţiune va fi, până la urmă, responsabil statului român, în particular conducătorul operaţiunii - Departamentul Securităţii Statului -, care devine astfel vulnerabil. Pe de altă parte, o persoană care nu vorbeşte limba română este uşor de reperat.

În mod special trebuie evitată cu orice preţ oferta care ar veni în acest sens din partea URSS privind celule de atac formate din vorbitori ai limbii române, proveniţi aşadar din RSS Moldovenească sau RSS Ucraineană. Asemenea celule pot fi oricând folosite pentru destructurarea statului, pentru impunerea de către sovietici în fruntea partidului şi statului a unei echipe prosovietice, pentru şantaj etc.

Apoi, eliminarea fizică a unor luptători străini, chiar accidentală, poate să constituie un motiv al unei replici armate.

În sfârşit, luptătorii experimentaţi cunosc faptul că participanţii la lovituri de stat sunt de cele mai multe ori eliminaţi fizic, ceea ce poate conduce la urmări imprevizibile - celulele de atac pot întoarce armele împotriva angajatorului pentru a se apăra.

Dar mai există un motiv, determinant, care înlătură o astfel de opţiune: în cazul capturării de către Armată a unui astfel de luptător se iveşte

posibilitatea de a se dovedi implicarea unor forţe străine în operaţiune, în speţă a URSS, precum şi a descoperirii angajatorului - Departamentul Securităţii Statului ori Comandamentul armatei „invizibile".

Aceste din urmă variante sunt de natură să creeze posibilitatea unui conflict armat între partea vizibilă a Armatei şi Securitate, apoi complicaţii diplomatice etc.

Membrii celulelor de atac trebuie să aparţină aşadar armatei „invizibile" interne, selectaţi după aumite criterii, în special după vorbire, care trebuie să fie puternic afectată de accent moldovenesc, pentru a lăsa impresia că provin din RSS Moldovenească sau RSS Ucraineană. Lor trebuie să li se spună că participă la o acţiune având drept scop deconspirarea unor agenţi străini de invazie, care este posibilă numai prin momirea, prin antrenarea acestora de a participa la mişcări de stradă.

Trăgătorilor „singuratici" li se vor indica ţintele spunându-li-se că acestea sunt tocmai astfel de agenţi, dar va fi, la o adică, aplicată şi metoda alegerii aleatorie a victimelor.

Dar un asemenea motiv - deconspirarea agenţilor de intervenţie - urmează să-i fie furnizat chiar lui Nicolae Ceauşescu, precum şi cadrelor de Securitate care s-ar putea întreba de ce le este oprit să intervină împotriva protestatarilor, respectiv să culeagă informaţii despre autohtonii participanţi la evenimente. Aşa se face că lui Nicolae Ceauşescu urmează să i se prezinte un plan de compromitere a lui Mihail Sergheevici Gorbaciov constând în

capturarea unor agenți sovietici ori maghiari și, respectiv, prezentarea lor întregii lumi prin intermediul mass-media. Prin punerea în aplicare a unui astfel de plan se creează în realitate premisele reușitei planului de înlăturare a lui Nicolae Ceaușescu.

Într-adevăr, pentru capturarea unor asemenea agenți este necesar ca o mișcare de stradă să nu fie înăbușită din fașă, ci ea urmează să atingă un asemenea punct încât să antreneze, teoretic vorbind, participarea forțelor de invazie „acoperite".

Planul de salvare a lui Nicolae Ceaușescu, constând în deconspirarea agenților străini de invazie și, implicit, de compromitere a lui Mihail Sergheevici Gorbaciov este așadar „acoperirea" planului de înlăturare a primului din fruntea partidului și statului.

Celulele de atac, organizate, după cum s-a arătat, în grupuri de 2-10 oameni, funcție de componentele planului, vor executa următoarele acțiuni principale:

a) contribuie la sporirea numărului celor angajați în apărarea preotului de evacuarea forțată, așadar în formarea adunării *originare;*

b) desprind din mulțimea formată în jurul preotului persoane, pe care le vor antrena în acțiuni de stradă în Timișoara, constând în manifestații, asalt asupra unor instituții, inclusiv militare, evitându-se însă sediile Miliției și Securității, apoi distrugeri de bunuri, blocarea căilor de circulație;

c) atacă sediul Comitetului Județean de Partid;

d) atacă sediul Consiliului Popular;

e) atacă tehnică militară, sedii ale unităților militare, formațiuni militare, cordoane de forțe de ordine;

f) produc incidente care atrag persoane ori silesc persoanele să se adune, cum ar fi incendierea unor chioșcuri de ziare, a unor magazine cu produse inflamabile etc.;

g) simulează dezarmarea militarilor;

h) provoacă militarii și forțele de ordine să folosească armamentul din dotare;

i) creează diversiune radioelectronică;

j) recuperează morții din rândurile celulelor de atac;

k) execută foc selectiv asupra unor protestatari;

l) folosesc arme „albe" destinate în mod special acțiunilor, precum și armament care nu se găsește în dotarea Armatei, Securității, Miliției, trupelor de miliție-securitate.

Alături de celulele de atac vor acționa celule speciale, formate din infractori aflați în evidențele judiciare, care vor jefui magazine de produse alimentare, de produse de larg consum.

Acțiunile celulelor de atac urmează să se încheie prin mobilizarea și, respectiv, organizarea muncitorilor din întreprinderi, în mod special din cele militarizate, în mase compacte, ordonate, în scopul deplasării acestora către zonele centrale ale municipiului, stabilindu-se pentru aceasta două locuri, pentru cazul în care unul ar fi anihilat de Armată, respectiv de forțele de ordine antrenate în represiune - împrejurul sediului Comitetului Județean de Partid, respectiv la Operă.

Asemenea adunări urmăresc, de principiu, să creeze o presiune asupra Comitetului Politic Executiv (CPEx) al Comitetului Central al Partidului Comunist Român de natură să conducă la demiterea de către acesta a lui Nicolae Ceaușescu. În acest scop, ca primă variantă, pentru facilitarea preluării conducerii partidului și statului de către o altă persoană, Nicolae Ceaușescu urmează să fie îndepărtat din țară pe perioada mitingurilor, sub pretextul semnării cu Iranul a unui contract economic extrem de profitabil.

Îndepărtarea temporară din țară a lui Nicolae Ceaușescu are și scopul de a preveni o deplasare ad-hoc a acestuia la Timișoara, ocazie cu care ar putea să ia cunoștință de adevărata stare de lucruri și, respectiv, să dispună măsuri neprevăzute. De asemenea, pauza creată de deplasarea în străinătate a lui Nicolae Ceaușescu are darul să ofere persoanelor implicate la vârf în executarea planului de înlăturare să se odihnească, să evalueze consecințele acțiunilor deja produse, să stabilească detaliile acțiunilor viitoare etc.

Dar îndepărtarea temporară din țară a lui Nicolae Ceaușescu are drept scop și izolarea lui informativă, respectiv crearea răgazului ca muncitorii din marile întreprinderi să ia cunoștință, fie de la posturile de radio în limba română emițând din străinătate, fie din om în om, despre faptul că din confruntarea populației cu forțele de ordine au rezultat morți.

Pentru reușita operațiunii este, de asemenea, necesară luarea unei serii de măsuri, înainte, respectiv în timpul, respectiv după derularea

operațiunii, precum:

1) izolarea sau chiar înlocuirea cu puțin timp înainte de momentul ales pentru declanșarea operațiunii a șefului Inspectoratului Județean Timiș al Ministerului de Interne, a primului-secretar al Comitetului Județean de Partid, a comandanților militari de mari unități militare din județul Timiș, a șefilor Miliției și Securității Timiș, astfel încât controlul *de facto* al municipiului Timișoara să aparțină Departamentului Securității Statului, fie prin paralizarea autorităților respective ca urmare a necunoașterii situației din teren, fie prin înlocuirea acestora;

2) trecerea pazei frontierei de stat de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne, sub controlul direct al Departamentului Securității Statului;

3) eliminarea fizică, dacă se impune, a ministrului Apărării Naționale, a altor responsabili implicați în operațiune;

4) întreruperea legăturilor telefonice cu Timișoara;

5) îndepărtarea temporară din posturi a unor responsabili din Ministerul Apărării Naționale și, respectiv, Departamentul Securității Statului, în mod special a responsabililor pe zona Moldova, de unde urmează să fie aduși membrii celulelor de atac, a șefilor și coordonatorilor direcțiilor de contrainformații, contraspionaj, securitate și gardă;

6) controlul asupra comunicațiilor militare și asupra celor guvernamentale;

7) întreruperea legăturilor de linie pe verticală dintre serviciile Securității Iași și Timiș și direcțiile, respectiv unitățile specializate din Departament;

8) distrugerea ori dispariția înregistrărilor audio-video, a oricăror documente privitoare la operațiune;

9) simularea unui atac aerian asupra țării;

10) intoxicarea ofițerilor M.Ap.N. cu știri alarmiste privitoare la familii;

11) preluarea conducerii Inspectoratului județean al Ministerului de Interne, Miliției și Securității Timiș, precum și a operațiunilor militare de către cadre din conducerile ministerelor respective;

12) închiderea granițelor;

13) preluarea, dacă este nevoie, a comenzii Armatei;

14) izolarea informațională a membrilor de vârf ai Partidului Comunist și supravegherea lor neîntreruptă;

15) înlocuirea ministrului de Externe;

16) limitarea accesului străinilor în Timișoara, București, precum și în alte localități importante din țară.

*

Planul privind înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu din fruntea partidului și statului antrenează, prin forța împrejurărilor, într-un fel sau altul, toate instituțiile statului, precum și o serie de unități economice, o serie de persoane. Dar nu numai atât, ci și o serie de structuri statale din țările vecine, din SUA și URSS, din alte țări, entități private externe, cum ar fi mijloacele de informare în massă, diverse

organizații umanitare, persoane cu statut special, cum ar fi fostul rege Mihai I, apoi rezidenții Securității din străinătate, diplomații și atașații militari români aflați la post în afara granițelor, precum și cei străini aflați la post în România, agenții „acoperiți" ai serviciilor secrete străine aflați în România etc. Chiar simpla mișcare a massei în stradă, respectiv confruntarea acesteia cu forțele de ordine sunt evenimente de natură să atragă atenția, respectiv să declanșeze interesul unor astfel de subiecți. Iată de ce Departamentul Securității Statului trebuie să monitorizeze îndeaproape, în principal, acțiunile și reacțiile următoarelor instituții, organizații, persoane etc., atât în scop de protecție, cât și pentru a împiedica, atunci când se impune, acțiuni care ar putea să dea peste cap planul:

1) Nicolae Ceaușescu;

2) Elena Ceaușescu;

3) Nicu Ceaușescu, fiul lui Nicolae și al Elenei Ceaușescu;

4) celelalte rude ale lui Nicolae și Elena Ceaușescu, precum și membrii familiilor acestora, cu privire specială către general-locotenent Ilie Ceaușescu, adjunct al ministrului Apărării Naționale, general-maior Nicolae Andruță Ceaușescu, comandantul Școlii de ofițeri de la Băneasa, Marin Ceaușescu, șeful Misiunii economice române de la Viena;

5) general-colonel Vasile Milea, ministrul Apărării Naționale, precum și rudele și membrii familiei acestuia;

6) general-locotenent Victor Atanase Stănculescu, prim-adjunct al ministrului Apărării Naţionale, precum şi rudele şi membrii familiei acestuia;

7) Tudor Postelnicu, ministrul de Interne, precum şi rudele şi membrii familiei acestuia;

8) colonel Corneliu Pârcălăbescu, comandantul Gărzilor Patriotice, precum şi rudele şi membrii familiei acestuia;

9) vice-amiral Ştefan Dinu, şeful Direcţiei Informaţii Militare din cadrul Marelui Stat Major, precum şi rudele şi membrii familiei acestuia;

10) adjuncţii miniştrilor Apărării Naţionale şi de Interne, ai şefului Departamentului Securităţii Statului, ai şefului Direcţiei Informaţii Militare, precum şi membrii familiilor acestora;

11) membrii Comitetului Politic Executiv al Comitetului Central al P.C.R., precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

12) şefii de Secţii ale C.C. al P.C.R., precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

13) prim-ministrul Constantin Dăscălescu, precum şi rudele şi membrii familiei acestuia;

14) membrii C.C. al P.C.R.;

15) membrii Marii Adunări Naţionale, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

16) membrii Consiliului de Stat, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

17) miniştrii, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

18) comandantul Inspectoratului General al Miliţiei, general-locotenent Constantin Nuţă, locţiitorii

lui, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

19) şefii direcţiilor şi serviciilor din Departamentul Securităţii Statului şi Direcţia Informaţii Militare, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

20) prim-secretarii judeţeni ai P.C.R., precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

21) şeful Marelui Stat Major, precum şi rudele şi membrii familiei acestuia;

22) locţiitorii şefului Marelui Stat Major, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

23) şefii de Garnizoană din capitalele de judeţ, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

24) şefii comandamentelor de armă din M.Ap.N. şi MI, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

25) procurorul general Nicolae Popovici, precum şi rudele şi membrii familiei acestuia;

26) adjuncţii procurorului general, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

27) adjuncţii ministrului Justiţiei, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

28) şefii inspectoratelor judeţene ale MI, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

29) şefii Securităţii şi Miliţiei din judeţe, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

30) miniştrii adjuncţi, precum şi membrii familiilor acestora;

31) comandanţii zonali ai Gărzilor Patriotice, ai centrelor militare, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

32) directorul general Agerpres, precum și rudele și membrii familiei acestuia;

33) directorii generali al Televiziunii și Radiodifuziunii, directorii filialelor locale ale lor, precum și rudele și membrii familiilor acestora;

34) directorii ziarelor „Scânteia", „România liberă", „Scânteia tineretului", ai cotidienelor județene, precum și rudele și membrii familiilor acestora;

35) ambasadorii României în străinătate, precum și rudele și membrii familiilor acestora;

36) atașații militari ai României în străinătate, înlocuitorii lor, precum și rudele și membrii familiilor acestora;

37) corespondenții din județe și din străinătate ai Agerpres, ai Televiziunii și Radiodifuziunii, ai ziarelor „Scânteia", „România liberă", „Scânteia tineretului";

38) șefii rezidențelor din străinătate ale DSS și DIM, precum și membrii familiilor acestora;

39) șefii misiunilor permanente ale României pe lângă organizațiile internaționale, precum și membrii familiilor acestora;

40) șefii de cabinet din instituțiile centrale ale statului, din aparatul central și teritorial al P.C.R., precum și membrii familiilor acestora;

41) președintele Tribunalului Suprem, vicepreședinții acestuia, președinții tribunalelor județene, președinții instanțelor militare, precum și membrii familiilor acestora;

42) șefii procuraturilor județene, procurorii militari, judecătorii militari, judecătorii Tribunalului

Suprem, precum și membrii familiilor acestora;

43) șefii circilor de Miliție din București, ai Milițiilor din capitalele-reședință de județ, precum și membrii familiilor acestora;

44) conducerile politico-statale din SUA, URSS, Franța, R.F. Germania, Regatul Olandei, Regatul Angliei și al Irlandei de Nord, R.P. Ungară, R.P. Bulgaria, R.S.F. Iugoslavia, R.P. Chineză, Regatul Spaniei, Argentina, Israel, Republica Islamică Iran, Irak, Libia, Canada, Regatul Japoniei, R.D. Germană, statul Vatican, Regatul Spaniei, Italia, Confederația Elvețiană, Cuba, R.P.D. Coreană, serviciile de securitate și informații ale acestora, precum și agențiile naționale de presă, posturile naționale de radio si televiziune din aceste țări;

45) conducerea Organizației pentru Eliberarea Palestinei;

46) Secretarul General al ONU;

47) Conducerea NATO;

48) Conducerea Tratatului de la Varșovia;

49) Conducerea Fondului Monetar Internațional;

50) rezidențele interne ale serviciilor secrete străine, cu privire specială către rezidențele serviciilor din URSS, SUA, Ungaria, Palestina, Irak, Franța, Republica Islamică Iran, R.S.F. Iugoslavia, Bulgaria, Israel;

51) diplomații și atașații militari acreditați în România;

52) ziariștii străini acreditați în România;

53) șefii reprezentanțelor din România ale organizațiilor internaționale;

54) organizații antiromânești de peste hotare;

55) posturile radio și tv. din țările vecine;

56) posturile radio și tv. străine cu emisiuni în limba română, inclusiv cele din R.SS. Moldovenească și R.SS. Ucraineană;

57) repezentanți în România ai unor firme străine;

58) Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și membrii Sfântului Sinod;

59) șefii cultelor religioase;

60) primul-secretar al C.C. al U.T.C., împreună cu rudele și membrii familiei acestuia;

61) liderii grupurilor de studenți străini care studiază în România;

62) căminele studențești;

63) grupările cunoscute de mercenari din străinătate;

64) disidenții cunoascuți, din țară și din străinătate, împreună cu membrii familiilor acestora;

65) capii lumii interlope din principalele orașe ale țării;

66) șefii de aeroporturi, civile și militare, regionale CFR, gări mari, porturi maritime interne;

67) guvernatorul Băncii Naționale, împreună cu rudele și membrii familiei acestuia;

68) președintele Băncii Române de Comerț Exterior, directorii din Bancă, precum și rudele și membrii familiilor acestora;

69) șefii stațiilor de transmisiuni, civile și militare;

70) institutele de cercetări în domeniile nuclear, bacteriologic și chimic;

71) hidrocentralele și termocentralele;

72) dispeceratul energetic național;

73) șeful Serviciului Pașapoarte, precum și rudele și membrii familiei acestuia;

74) sediile principalelor instituții de stat, civile și militare, inclusiv ministerele, ale P.C.R., cu privire specială către sediile Comitetului Central, DSS, DIM, Direcției Topografice Militare, Arhivelor Statului, Băncii Naționale, Muzeului de Artă al R.S.R., Guvernului, M.Ap.N., MI, Marelui Stat Major, Garnizoanei București, Comandamentului Armatei I, Muzeului de Istorie Națională, C.E.C.-ului, Băncii Române de Comerț Exterior;

75) marile baraje;

76) Centrala nuclearo-electrică de la Cernavodă;

77) hidrocentrala Porțile de Fier;

77) punctele de control și trecere a frontierei;

78) cursele aero, navale și transporturile CFR cu destinația R.S. România sau tranzitând țara;

79) Poșta Română;

80) depozitele cu rezervele de stat;

81) spitalele județene, de urgență și militare;

82) dispeceratele de Salvare și de taxi;

83) sediile cultelor religioase, inclusiv mănăstirile;

84) întreprinderile poligrafice;

85) radioamatorii cunoscuți;

86) Templul Coral;

87) sediile ambasadelor, consulatelor, reprezentanțelor organizațiilor internaționale din România;

88) bolnavii psihici notorii;

89) marile depozite de armamant și muniție,

explozibili, rachete;

90) centralele telefonice;

91) Casa Scânteii, sediile Televiziunii şi Radiodifuziunii, ape principalelor cotidiene;

92) sediile ambasadelor, consulatelor şi reprezentanţelor comerciale ale României din străinătate;

93) directorii marilor întreprinderi industriale din ţară, cu privire specială către întreprinderile producătoare de tehnică militară, precum şi rudele şi membrii familiilor acestora;

94) generalul Vasile Ionel;

95) Silviu Brucan;

96) generalul (r) Nicolae Militaru;

97) Ion Iliescu;

98) Dumitru Mazilu.

*

Dar soluţia demiterii - ori demisiei - lui Nicolae Ceauşescu deschide problema succesiunii. O asemenea succesiune priveşte atât funcţia de Secretar General al partidului, cât şi funcţia de Preşedinte al Republicii Socialiste România. Afară de analiza anterioară, trebuie reţinut că nici Statutul P.C.R., nici Constituţia nu reglementează o asemenea problemă. Pentru ocuparea funcţiei de Secretar General al P.C.R. este necesară organizarea unui Congres al partidului, iar pentru ocuparea funcţiei de Preşedinte al Republicii Socialiste România, organizarea unei şedinţe a Marii Adunări Naţionale. De asemenea, nici Statutul, nici Constituţia nu prevăd soluţia interimatului.

Dar lucrurile se prezintă mult mai complicat decât pare la prima vedere - de pildă, pentru pregătirea unui Congres sunt necesare 3 - 6 luni.

Un asemenea vid de reglementare deschide calea luptei pentru putere atât în partid, la eşaloanele sale superioare, cât şi în Marea Adunare Naţională, respectiv în Consiliul de Stat, Guvern, dar şi Armată, DSS etc. O astfel de luptă nu se poate încheia, datorită inexistenţei vreunei opoziţii la acest nivel faţă de soţii Ceauşescu, decât fie cu acapararea puterii de către Elena Ceauşescu sau de Nicu Ceauşescu - aceasta în situaţia în care Nicolae Ceauşescu consimte la înlăturare -, soluţie care nu schimbă pe fond cu nimic datele problemei - chiar soluţia Nicu Ceauşescu, în aparenţă liberal, nu constituie o schimbare, datorită apartenenţei la familie şi, în plus, datorită controlului pe care îl va exercita asupra sa Elena Ceauşescu.

Pe de altă parte, în condiţiile prezenţei mulţimii în stradă la Timişoara, posibil şi în alte oraşe, inclusiv la Bucureşti, nu se întrevede că asemenea rocade vor avea susţinere populară, deci că vor rezolva ecuaţia succesiunii.

Dar demiterea lui Nicolae Ceauşescu nu este posibilă atâta timp cât în fruntea Armatei se află generalul-colonel Vasile Milea, care s-a dovedit în permanenţă un fidel al lui Nicolae Ceauşescu.

În sfârşit, Moscova nu se va da în lături de a acţiona pentru a-l impune în fruntea partidului şi statului pe Ion Iliescu, chiar apelând, ca soluţie extremă, la o invazie.

Rezultă din cele expuse mai sus că operaţiunea de la Timişoara nu trebuie să se finalizeze cu înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu de către Comitetul Politic Executiv. Planul trebuie să cuprindă şi Bucureştiul, după un scenariu asemănător, care să producă victime, situaţie de natură să impună soluţia înlăturării prin forţă - aşadar soluţia loviturii de stat militare combinată cu revolta massei.

Tentativa, fie şi formală, a înlocuirii lui Nicolae Ceauşescu de către Comitetul Politic Executiv nu trebuie ocolită. Ea trebuie percepută de Moscova, de străinătate în general, drept o încercare nereuşită de a forţa înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu prin presiunea massei.

Repetarea la Bucureşti a operaţiunii trebuie să se încheie cu arestarea - chiar, dacă se impune, asasinarea - soţilor Ceauşescu, a membrilor CPEx, a ministrului Apărării Naţionale, a şefului Marelui Stat Major, a ministrului de Interne şi a şefului Inspectoratului General al Miliţiei, cărora urmează să li se pună în sarcină morţii de la Timişoara, din Bucureşti, din alte localităţi, precum şi cu instituirea regimului militar, ca ultimă soluţie, impusă de situaţie.

Protestele urmează să izbucnească la Bucureşti pe fondul unui miting organizat pentru susţinerea lui Nicolae Ceauşescu ori, în lipsa acestuia, prin crearea unui incident în centrul Capitalei.

În cursul mitingului, celulele de atac urmează să creeze panică în rândul participanţilor, prin detonarea unor bombe artizanale, prin înţeparea femeilor cu

ace, şurubelniţe etc., prin mijloace acustice.

Din masa participanţilor la miting urmează să fie antrenate grupuri care să ocupe Piaţa Universităţii şi respectiv, ca alternativă, Piaţa Romană.

Zonele adiacente sediului C.C. al P.C.R., Pieţei Universităţii şi Pieţei Romane trebuie să fie bruiate radioelectronic, pentru neutralizarea comunicaţiilor militare, pentru evitarea interceptării acestora de către persoane şi grupuri interesate.

De principiu, în tot cursul desfăşurării operaţiunii, atât la Timişoara, cât şi la Bucureşti nu vor fi atacate sediile Ministerului de Interne - atât ale Miliţiei, cât şi ale Securităţii -, pentru ca lucrătorii din interior să nu fie provocaţi să folosească armele. Dar cum, în final, morţii produşi de evenimente trebuie puşi pe seama cuiva este necesară producerea unor evenimente în care să fie implicată Miliţia pentru ca, în final, aceasta să fie scoasă drept responsabilă a evenimentelor.

Ordinul de a se trage va fi pus pe seama lui Nicolae Ceauşescu şi a Elenei Ceauşescu, a întregului Comitet Politic Executiv, a ministrului de Interne şi a şefului Inspectoratului General al Miliţiei.

Sediul C.C. al P.C.R. urmează să fie protejat de Armată. Muncitorii din întreprinderi, în primul rând din întreprinderile militarizate, trebuie să fie mobilizaţi şi organizaţi după acelaşi model ca la Timişoara, fiind direcţionaţi către sediul C.C. al P.C.R. În vederea mobilizării muncitorilor este necesar ca o perioadă de timp interceptarea convorbirilor telefonice să fie sistată.

Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu trebuie determinaţi să rămână în sediul central al partidului, urmând să le fie barată posibilitatea părăsirii acestuia, în primul rând prin închiderea buncărului de adăpost şi evacuare. Ei vor fi reţinuţi şi direcţionaţi sau, dacă se impune, lichidaţi fizic.

Instituirea regimului militar va fi anunţată de la balconul sediului C.C. al P.C.R., la radio şi televiziune.

Ministrul Vasile Milea va fi, în cazul în care nu acceptă insituirea regimului militar, înlăturat şi înlocuit cu conducătorul armatei „invizibile", care va prelua conducerea statului. Moartea lui va fi pusă, într-un fel sau altul, pe seama lui Nicolae Ceauşescu.

Soluţia regimului militar prezintă următoarele avantaje:

a) evită lupta pentru putere în interiorul CPEx;

b) barează accesul la putere al Elenei Ceauşescu;

c) evită accesul la putere al grupului favorit Moscovei;

d) dă satisfacţie massei;

e) evită confruntările ce s-ar naşte între segmente ale populaţiei, susţinătoare ale unuia sau altuia dintre posibilii succesori ai lui Nicolae Ceauşescu;

f) asigură „acoperirea" operaţiunii „Ziua cea Mare";

g) fereşte Departamentul Securităţii Statului de atacuri din partea Moscovei;

h) pune ţara pe picior de război, prevenind o invazie din partea URSS ori a Ungariei, Iugoslaviei etc.;

g) risipeşte massa formată în stradă.

*

Punctele vulnerabile ale planului sunt: destituirea şefului Departamentului Securităţii Statului în timpul derulării operaţiunii, respectiv posibila „defectare" de ultim moment a celui ce urmează să preia conducerea militară a statului, respectiv trecerea acestuia de partea Moscovei. De asemenea, trebuie luată în calcul şi posibilitatea unei invazii străine atât în timpul derulării operaţiunii, cât şi în momentele imediat următoare înlăturării lui Nicolae Ceauşescu.

*

Evident, planul de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului nu poate să reuşească fără cooperarea Direcţiei Informaţii Militare din cadrul Marelui Stat Major al Armatei (DIM/MStM). Apoi, este necesar ca Departamentul Securităţii Statului, respectiv şeful acestuia - generalul-colonel Iulian Vlad - să se bucure de încredere absolută din partea lui Nicolae Ceauşescu. Conducătorul partidului şi statului trebuie convins că atât DSS, cât şi generalul-colonel Iulian Vlad sunt trup şi suflet de partea lui, că dacă se pregăteşte o lovitură de stat, atunci aceasta nu poate veni decât dinspre Armată - ori dinspre Armată şi partea complementară Securităţii din Ministerul de Interne. Iar pentru a induce o asemenea încredere este necesar ca Departamentul Securităţii Statului să-i prezinte lui Nicolae Ceauşescu lista tuturor pericolelor care îl pândesc, mai puţin, desigur, pericolul venind chiar dinspre el.

Unele dintre pericolele despre care urmează să fie informat Nicolae Ceauşescu vor fi create chiar de Departamentul Securităţii Statului. Aceste pseudo-pericole vor fi însă fructificate, după caz, la momentul potrivit, pentru ducerea la bun sfârşit a planului de înlăturare comun al DSS şi DIM/MStM.

Un prim pericol - real - pentru poziţia pe care Nicolae Ceauşescu o ocupă în cadrul partidului şi statului îl constituie o explozie populară prilejuită de lipsurile curente pe care le îndură populaţia - lipsa de căldură din case, de alimente, de apă caldă, desele întreruperi ale alimentării cu energie electrică etc. În orice moment se poate produce o revoltă din aceste motive - fie la vreo coadă la Alimentara, fie în vreo uzină, fie chiar cu ocazia unui meci de fotbal etc. Departamentul Securităţii Statului trebuie să-i semnaleze lui Nicolae Ceauşescu toate aceste nemulţumiri ale oamenilor, fără însă să propună şi soluţii. Procedând astfel, DSS şi şeful lui se pun la adăpost de repercusiuni în caz de revoltă spontană pe acest fond.

O revoltă spontană trebuie însă evitată cu orice preţ. În cazul în care totuşi s-ar produce, DSS trebuie s-o anihileze imediat. În această direcţie urmează să fie instituite puncte de supraveghere în marile uzine, în marile pieţe, în cartierele locuite de oameni cu posibilităţi materiale reduse ori formate în majoritate din muncitori. Constituirea unor patrule mixte Miliţie-Armată-Gărzi Patriotice-Securitate reprezintă o soluţie în această direcţie. La limită, DSS trebuie să fie în măsură să asigure în regim de urgenţă

aprovizionarea unor magazine cu alimente, să asigure furnizarea apei calde, a căldurii, a energiei electrice. Iată de ce aceste sectoare trebuie declarate strategice şi puse sub controlul Securităţii.

O revoltă spontană poate să dea peste cap planul comun DSS-DIM/MStM de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului. În plus, pe fondul acesteia există pericolul ca statul să încapă pe mâna agenţilor KGB/GRU din ţară.

Un al doilea pericol îl constituie o revoltă spontană în cadrul Armatei. Vreunui comandant i-ar putea veni ideea să dea o lovitură de stat în stil sud-american. O astfel de situaţie trebuie de asemenea evitată şi poate fi prevenită prin lipsirea marilor unităţi de comandanţi, şefia acestora urmând să fie asigurată interimar de adjuncţi, de şefii de Stat Major etc. Unui astfel de înlocuitor i se va întreţine iluzia că va fi numit cât mai curând şef. Perspectiva promovării în funcţie constituie un motiv serios să-i împiedice pe înlocuitori să pornească o acţiune militară pe cont propriu - între o acţiune cu sorţi reduşi de izbândă şi o promovare, majoritatea vor alege a doua variantă. Apoi, un interimar este lipsit de autoritatea pe care o are asupra subordonaţilor un titular şi este greu de presupus că militarii vor purcede la rebeliune sub comanda unui superior numit provizoriu.

Dar menţinerea marilor unităţi militare fără comandanţi este de natură să tempereze excesul de zel al interimarilor de a acţiona împotriva massei provocate să iasă pe străzi de către DSS şi

DIM/MStM, potrivit planului comun.

Lipsirea marilor unități ale Armatei de comandanți permite armatei „invizibile" să aibă controlul asupra acestora. Acest control va fi sporit și prin amplificarea supravegherii contrainformative la toate nivelurile Armatei.

Un alt pericol îl constituie o lovitură individuală din partea unui ministru al unui minister de forță - ori ministrul Apărării Naționale ori ministrul de Interne. O asemenea situație este improbabilă. Într-adevăr, pe de o parte, ministrul de Interne nu poate să dea o lovitură de stat fără trupe; iată de ce comanda trupelor de miliție-securitate trebuie deținută de șeful Departamentului Securității Statului. Apoi, Miliția, rămasă sub comanda ministrului de Interne, nu poate face față unei eventuale confruntări cu Armata. Dar pentru orice eventualitate, principalii comandanți ai Inspectoratului General al Miliției vor fi îndepărtați temporar din funcții, mai precis vor fi trimiși la Timișoara, locul lor urmând să fie luat de locțiitorul aparținând Securității, anume generalul-maior Romeo Câmpeanu.

Pe de altă parte, o lovitură din partea ministrului Apărării Naționale trebuie să găsească întregul Minister de Interne dezarmat, incluzând aici și Departamentul Securității Statului, care ar trebui, pentru ca lovitura să reușească, să fie complet anihilat. O asemenea situație nu este posibilă atâta timp cât Nicolae Ceaușescu este în viață ori în mod practic în funcție - oricând acesta poate să preia *direct* comanda Armatei.

Dar nu există nici un fel de indicii că vreunul dintre cei doi miniștri are intenția să dea o lovitură personală, căci ministrul Vasile Milea îi este fidel lui Nicolae Ceaușescu, iar ministrul Tudor Postelnicu este complet subordonat atât lui Nicolae Ceaușescu, dar mai ales Elenei Ceaușescu.

Dar de ministrul Tudor Postelnicu trebuie legat la momentul potrivit un complot, având în frunte - ori ca figură de prim plan - pe Elena Ceaușescu. O asemenea conexiune rezolvă și problema responsabilității unora din evenimentele ce vor urma după înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu.

De asemenea, nu există nici un indiciu că cei doi miniștri și-ar da mâna pentru o lovitură comună. Și chiar dacă și-ar da-o, o asemenea situație trebuie evitată cu orice preț, căci nici unul nu dispune de capacitatea de a gestiona înțelept o dictatură militară, mai ales bicefală. În plus, o astfel de dictatură se poate oricând transforma într-un război fratricid între cele două forțe înarmate ale țării - M.Ap.N. și, respectiv, MI.

Un alt pericol îl constituie gruparea internă formată în jurul lui Ion Iliescu - ori susținându-l pe acesta.

Ion Iliescu trebuie să fie perceput de Nicolae Ceaușescu drept cel mai mare dușman al său, drept înlocuitorul său cu cele mai mari șanse. Ion Iliescu trebuie perceput de Nicolae Ceaușescu - dar nu numai de el - ca fiind susținut de Kremlin.

De fapt, pentru ca planul comun al Departamentului Securității Statului și Direcției

Informaţii Militare vizând înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului să reuşească este necesar ca toată atenţia acestuia să fie atrasă în direcţia unui singur mare duşman, ca fiind cel mai redutabil şi cu şansele de reuşită cele mai mari de a da o lovitură câştigătoare. Concentrându-şi atenţia şi apărarea spre acest duşman, Nicolae Ceauşescu nu va mai avea ochi pentru alte pericole, cu atât mai puţin pentru planul pe care se pregătesc să-l pună în aplicare DSS şi DIM/MStM.

Acest mare duşman este - ori trebuie prezentat ca fiind - Uniunea Sovietică. Iar Ion Iliescu în particular, o simplă unealtă a acestuia.

Construcţia statutului lui Ion Iliescu susţinut de URSS ca cel mai probabil succesor al lui Nicolae Ceauşescu revine Departamentului Securităţii Statului, atât în plan intern, cât şi în plan extern. Cu alte cuvinte, Departamentul Securităţii Statului trebuie să creeze duşmanul de moarte al lui Nicolae Ceauşescu în persoana lui Ion Iliescu, nu a altui personaj, cum ar fi, de pildă, Corneliu Mănescu ori Paul Niculescu-Mizil ori Ilie Verdeţ. Spre deosebire de aceştia din urmă, Ion Iliescu este ideal pentru acest rol, fie folosit „în orb", fie chiar cu acordul lui.

Toate acţiunile şi inacţiunile Kremlinului, ale GKB-ului, ale diviziei GRU împotriva României şi, în particular, ale lui Nicolae Ceauşescu trebuie legate de numele Ion Iliescu. În plus, Ion Iliescu trebuie prezentat drept preferatul personal al lui Mihail Sergheevici Gorbaciov în ceea ce priveşte

succesiunea. În acest sens Ion Iliescu trebuie prezentat ca fost coleg de facultate al liderului sovietic.

Evident, Ion Iliescu nu are cum să ajungă în locul lui Nicolae Ceauşescu prin mecanismele constituţionale şi, respectiv, statutare - Ion Iliescu nu poate să acceadă la funcţia de Secretar General al P.C.R. decât dacă este propus Congresului, respectiv nu poate să primească mandatul de Preşedinte al Republicii Socialiste România decât dacă este ales de Marea Adunare Naţională, la propunerea Comitetului Central al Partidului Comunist Român, situaţii imposibile, dat fiind controlul absolut pe care Nicolae Ceauşescu îl deţine asupra partidului şi statului. Ion Iliescu nu poate fi impus în cele două funcţii decât prin forţă, adică având sprijinul Armatei şi al Securităţii, dar ministrul Apărării Naţionale Vasile Milea îl susţine pe Nicolae Ceauşescu, iar Securitatea este împotrivă.

Impunerea lui Ion Iliescu prin forţă armată de către Kremlin este improbabilă, căci aceasta ar însemna război cu URSS, război în care ar fi antrenată toată populaţia ţării. Iar un război URSS-România ar da peste cap toate planurile Kremlinului de manipulare a Occidentului, ar compromite irmediabil imaginea lui Mihail Sergheevici Gorbaciov de reformator şi, respectiv, campion al păcii.

Dar, totuşi, Ion Iliescu poate să-i succeadă lui Nicolae Ceauşescu, anume numai într-o singură situaţie: cel care preia conducerea Armatei după

înlăturarea ministrului Vasile Milea, respectiv a lui Nicolae Ceauşescu să susţină o asemenea rocadă.

Şi, într-adevăr, o asemenea situaţie este posibilă, prin plasarea lui Ion Iliescu în fruntea unei *pseudo-revoluţii,* creată ca acţionând împotriva unei forţe nevăzute care l-ar susţine în continuare pe Nicolae Ceauşescu ori pe Elena Ceauşescu. O forţă formată din **teroriști**. Aceasta ar însemna deturnarea acţiunilor armatei „invizibile" în faza finală a operaţiunii - între altele, crearea unei diversiuni de natură să bage în case mulţimea scoasă în stradă în urma aplicării planului comun DSS-DIM/MStM -, contrar înţelegerii dintre cei doi şefi ai structurilor secrete, anume ca ţara să fie guvernată, o vreme, de un regim militar.

O pseudo-revoluţie în care susţinătorul lui Nicolae Ceauşescu - ori al Elenei Ceauşescu - şi, fatalmente, duşmanul poporului să fie prezentat ca fiind tocmai Departamentul Securităţii Statului - sau, cum este el îndeobşte cunoscut, Securitatea.

Unei asemenea situaţii Securităţii îi este imposibil să se opună - opunerea de tip armat ar fi catastrofală pentru ţară. „Ziua cea Mare" este în acest punct „Loteria cea Mare". Într-un asemenea moment ţara o poate lua ori pe drumul unui regim militar, cu toate riscurile pe care le implică, avându-l în frunte pe conducătorul armatei „invizibile", ori pe drumul unei dictaturi pseudo-civile, avându-l în frunte pe Ion Iliescu - de fapt, chiar şi pentru un termen scurt, tot o dictatură militară, dar mascată, mult mai perfidă şi periculoasă.

Sarcina de a prezenta comandanţilor militari implicaţi în plan toate riscurile soluţiei ca în fruntea partidului şi statului să fie propulsat Ion Iliescu revine generalului-colonel Iulian Vlad. Acesta va înfăţişa inclusiv pericolul ca Armata, arhiva DSS ori arhiva P.C.R. să încapă pe mâna grupului de militari M.Ap.N., activi sau aflaţi în rezervă, aflaţi sub controlul KGB/GRU. De asemenea, acesta trebuie să prezinte pericolul ca Securitatea să fie desfiinţată.

Propaganda în favoarea lui Ion Iliescu în calitate de posibil succesor al lui Nicolae Ceauşescu prezintă o serie de avantaje deloc de neglijat. Întâi, prezentat ca favorit al lui Mihail Sergheevici Gorbaciov şi, desigur, susţinut din umbră de KGB, aşadar cu şansele cele mai mari de a-i succede lui Nicolae Ceauşescu, Ion Iliescu va atrage în mod natural în jurul lui potenţiali complotişti atât din sânul partidului, cât şi din cel al Armatei, dar şi reţeaua KGB/GRU internă. Arătându-se la faţă, toţi aceştia pot fi lesne urmăriţi, izolaţi, anihilaţi. Apoi, după cum s-a arătat mai sus, Nicolae Ceauşescu îşi va concentra toată atenţia asupra lui Ion Iliescu. În continuare, preferinţa *declarată* a Securităţii pentru Ion Iliescu este de natură să tempereze acţiunile ascunse ale KGB-ului, ale GRU-ului în favoarea acestuia.

Toate aceste avantaje, dar şi altele, decurgând din lansarea zvonului succesiunii lui Ion Iliescu, îi pot fi chiar prezentate lui Nicolae Ceauşescu. Mai clar spus, Departamentul Securităţii Statului urmează să-i prezinte lui Nicolae Ceauşescu varianta ca Ion Iliescu

să fie lăsat în libertate tocmai pentru depistarea trădătorilor din partid, MI şi M.Ap.N.

Nicolae Ceauşescu va primi din partea DSS asigurări că dacă lucrurile se precipită, Ion Iliescu va fi imediat izolat, dacă nu cumva chiar lichidat fizic.

Dar zvonul că Ion Iliescu este preferatul Kremlinului trebuie lansat împreună cu cel potrivit căruia succesorul lui Nicolae Ceauşescu va fi fiul acestuia, Nicu, prim-secretar P.C.R. la Sibiu, respectiv Elena Ceauşescu. O asemenea situaţie în care funcţiile deţinute de Nicolae Ceauşescu ar reveni la trei pretendenţi convine de minune Securităţii, căci forţele care ar putea lucra pentru acapararea acestora vor fi divizate în trei.

O atenţie sporită trebuie acordată de DSS grupării militare interne care îl agrează pe Ion Iliescu, care poate să se suprapună, fie şi în parte, cu militarii aserviţi KGB-ului. Aceştia vor fi înlăturaţi din funcţii, respectiv vor fi trecuţi în funcţii non-militare ori în rezervă, la pensie etc.

De principiu, vor fi evitate măsuri severe, cum ar fi detenţia, sau extreme, cum ar fi lichidarea fizică.

Toţi comandanţii militari, precum şi înalţii funcţionari din M.Ap.N. vor fi atent supravegheaţi, inclusiv prin intermediul aghiotanţilor de pe lângă ei, care trebuie să provină din rândul cadrelor DSS. În acest sens, vechii aghiotanţi vor fi înlocuiţi din vreme.

De asemenea, cu un an, maxim doi ani înainte de declanşarea operaţiunii comune DSS-DIM/MStM

vor fi înlocuiţi şi o serie de şefi de filiale judeţene ale DSS, între care şi cel de la Timişoara, apoi o serie de şefi de direcţii centrale, de servicii centrale şi, respectiv, locale, de coordonatori la nivel central. Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu o serie de şefi militari.

Membrii de frunte ai Partidului Comunist Român - membrii şi, respectiv, membrii supleanţi ai Comitetului Politic Executiv, ai Comitetului Central al P.C.R., prim-secretarii de judeţe şi al municipiului Bucureşti -, apoi militarii cu grade înalte, atât din Ministerul Apărării Naţionale, cât şi din Ministerul de Interne, demnitari guvernamentali, ambasadori ai României în străinătate vor fi atenţionaţi că sunt suspectaţi de conducerea superioară de partid şi de stat - se înţelege, Nicolae şi Elena Ceauşescu - de legături cu duşmanii interni ori externi ai ţării, ai partidului şi statului, ai celor doi conducători. În felul acesta se va instaura o atmosferă de teroare psihologică în măsură să anihileze orice legături cu complotişti interni ori externi, reali ori închipuiţi, cu agenţii străine de spionaj, cu diplomaţi străini, cu ziarişti străini, dar şi orice iniţiative personale generatoare de acţiuni vizând înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului.

Dar, în fond, astfel de măsuri nu fac altceva decât să servească planului de înlăturare pus la cale de Departamentul Securităţii Statului în comun cu Direcţia Informaţii Militare din cadrul Marelui Stat Major al Armatei. Într-adevăr, anihilând orice potenţială concurenţă, cele două structuri secrete vor

avea în felul acesta mână liberă să-l manipuleze informativ pe Nicolae Ceauşescu şi să pună în aplicare planul comun.

Dar acest plan comun poate fi dat peste cap de o serie de acţiuni ale unor alte forţe ori grupări interne ori externe vizând înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu fie pentru a-i lua locul, fie pentru a frunctifica momentul înlăturării. Astfel, în plan intern, Elena Ceauşescu are cele mai mari şanse să preia locul soţului său. În acest scop, Elena Ceauşescu trebuie să aibă la dispoziţie o structură informativă, precum şi să aibă asigurat, la o adică, sprijin militar. Cele două structuri secrete ale statului - DSS şi DIM/MStM - urmează să-i întreţină acesteia iluzia că rocada cu soţul său este posibilă şi că, la o adică, nu se opun. În paralel însă, cele două structuri îl vor informa pe Nicolae Ceauşescu despre mişcările grupului format de soţia sa.

Şanse de a prelua locul lui Nicolae Ceauşescu are şi Nicu Ceauşescu, fie singur, fie în combinaţie cu mama sa - Nicu Ceauşescu pentru funcţia de Secretar General al P.C.R., iar mama sa pentru funcţia de Preşedinte al Republicii Socialiste România. În legătură cu Nicu Ceauşescu, Departamentul Securităţii Statului urmează să lanseze din timp zvonul că urmează să îi succeadă tatălui său la conducerea partidului, în paralel însă cu punerea în sarcina lui, în scopul decredibilizării, a crimelor de care a fost acuzat studentul Râmaru, a unor orgii bahice etc.

Diseminarea zvonului că Nicu Ceauşescu urmează

să-i ia locul lui Nicolae Ceauşescu trebuie să fie aprobat chiar de tatăl său, predarea de ştafetă urmând să se producă, desigur, într-un moment nedeterminat, ca urmare a decesului natural al celui din urmă.

Dar eliminarea opţiunii pentru Nicu Ceauşescu în fruntea partidului urmează să se realizeze punându-i în sarcină, la momentul potrivit, o serie de acţiuni având drept rezultat morţi şi răniţi de pe urma confruntării violente dintre populaţie şi forţele angajate să-l apere pe tatăl său ori să-i sprijine succesiunea.

Dintre pericolele interne care îl pândesc pe Nicolae Ceauşescu nu trebuie ignorată posibilitatea coagulării unei grupări formate din vechii activişti ai partidului ori foşti demnitari ai statului, în jurul lui Corneliu Mănescu, cel mai apreciat ministru al erei Ceauşescu, poate chiar şi în jurul lui Ion Gheorghe Maurer, fost prim-ministru. O asemenea posibilitate urmează să fie eliminată prin antrenarea acestora, alături de alţi vechi activişti sau demnitari, într-un protest cu caracter public îndreptat împotriva lui Nicolae Ceauşescu, de exemplu sub forma unei scrisori deschise. O asemenea acţiune justifică izolarea ori supravegherea strictă a lui Corneliu Mănescu, a celorlalţi semnatari ori susţinători.

Opţiunea pentru Corneliu Mănescu în fruntea partidului şi statului pare a fi cea mai bună soluţie de ordin civil, dar ea, chiar dacă va fi agreată de massă, de Direcţia Informaţii Militare, chiar de Armată, nu va rezista manoperelor ascunse ale

KGB/GRU, care vor face tot posibilul ca locul lui Nicolae Ceauşescu să fie luat de Ion Iliescu. De fapt, într-o competiţie *deshisă* pentru succesiune, cele mai mari şanse le are Ion Iliescu, sprijinit tactic, logistic, mediatic etc. de Kremlin. Orice alt candidat decât Ion Iliescu propus massei, chiar Armatei, va fi anihilat de reţeaua KGB/GRU, dar şi de o serie de sprijinitori ai acestuia din partid, chiar din Securitate, din Armată, chiar din massă.

Nu trebuie ignorată nici posibilitatea unei tentative de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu venite din partea unor persoane din jurul fostului rege Mihai I, a unor români refugiaţi în Vest ori chiar, în mod independent de planul comun Bush - Gorbaciov, de un guvern străin.

În sfârşit, nu trebuie ignorată posibilitatea ca liderii de la Moscova să pună în aplicare, folosind reţeaua KGB/GRU din România, un plan constând în propulsarea lui Ion Iliescu în fruntea partidului şi statului, prin specularea unui moment prielnic.

Dar un alt pericol priveşte ţara ca entitate geografică. Un asemenea pericol poate veni din partea Republicii Populare Ungaria, poate chiar a Republicii Socialiste Federative Iugoslavia. Desigur, o acţiune de dezmembrare teritorială a ţării venite din aceste direcţii nu este posibilă fără aprobarea, chiar fără participarea militară a Uniunii Sovietice, respectiv a statelor membre în Tratatul de la Varşovia.

Dar o intervenţie militară din partea Uniunii Sovietice este pe această linie puţin probabilă, totuşi

ea nu poate fi exclusă cu desăvârşire. O invazie, fie şi „acoperită", a ţării de către Uniunea Sovietică n-ar face decât să-i dea lui Nicolae Ceauşescu apă la moară, respectiv să compromită imaginea lui Mihail Sergheevici Gorbaciov construită în Vest de campion al păcii. Pentru a recupera handicapul economic, militar, tehnologic în raport cu Vestul, URSS are nevoie ca apa să convingă opinia publică occidentală că a renunţat la doctrina Brejnev a suveranităţii limitate şi că este realmente dispusă spre restructurare şi transparenţă. Apoi, un conflict militar în interiorul lagărului socialist ar reedita, poate în alţi termeni, momentul „Cehoslovacia '68", cu consecinţe politice, militare, economice ş.a. nebănuite.

Dar chiar o acţiune armată declarată făţiş împotriva lui Nicolae Ceauşescu venită din partea URSS va întâmpina, mai devreme sau mai târziu, o rezistenţă sporită din partea atât a militarilor, cât şi a civililor, a căror memorie de ordin istoric păstrează încă vii manifestările Armatei Roşii „eliberatoare". Apoi, un război contra unei ţări în fond aparţinând sistemului comunist va spulbera bruma de încredere a Occidentului în sinceritatea Kremlinului - „Dacă sovieticii omoară oameni din sistemul lor, nimic nu îi va opri să ne omoare şi pe noi!" vor gândi occidentalii.

Dar ţara se află cu adevărat în pericol - un pericol de moarte - dacă URSS şi Occidentul îşi dau mâna pentru o intervenţie militară comună în România. O asemenea intervenţie poate fi mai mult decât posibilă în situaţia în care Nicolae Ceauşescu

nu este înlăturat din interior din fruntea partidului și statului ori poate fi provocată de un incident intern extrem de grav de ordin etnic - de pildă, masacrarea unor etnici maghiari, sârbi, germani etc. - ori de un incident asemănător celui fabricat în 1939 de Germania la granița cu Polonia etc. Într-o asemenea situație intervenția comună a celor două superputeri va conduce în mod neîndoielnic la fărâmițarea trupului țării, poate chiar la dispariția României ca subiect de drept internațional. Căci nimeni și nimic nu va opri SUA și, respectiv, URSS să-și tragă partea, fiecare potrivit propriilor interese. Iar planuri de împărțire a trupului țării sunt multe - de pildă, o parte ar urma să fie alipită Ungariei, care s-ar plasa în final în sfera de influență a Vestului, altă parte Bulgariei, care și-ar asigura astfel o legătură teritorială directă cu URSS, în perspectiva de a deveni a 16-a republică unională, altă parte ar urma să fie alocată unei așa-zise țări a țiganilor europeni ș.a.

Un asemenea pericol trebuie prezentat în mod obligatoriu lui Nicolae Ceaușescu, prezentare însoțită chiar și de o hartă înfățișând posibila reconfigurare a sud-estului european, așa cum urmează să rezulte ea în urma întâlnirii bilaterale la nivel înalt SUA - URSS de la Malta, programată pentru 2-3 decembrie 1989. Desigur însă, odată cu planul, Departamentul Securității Statului trebuie să-i solicite lui Nicolae Ceaușescu și un plan de contracarare a proiectelor celor două superputeri, fie luate separat, fie considerate împreună.

Informându-l pe Nicolae Ceaușescu în detaliu despre toate aceste pericole, unele reale, altele inventate ori provocate, precum și cerând măsuri pentru anihilarea lor, generalul-colonel Iulian Vlad va avea în realitate, după cum s-a arătat anterior, mână liberă să-și desfășoare, împreună cu vice-amiralul Ștefan Dinu, șeful DIM/MStM, propriul plan de înlăturare a Comandantului suprem din fruntea forțelor armate, apoi din fruntea partidului și statului.

Câștigând încrederea lui Nicolae Ceaușescu, generalul-colonel Iulian Vlad va avea mână liberă să înlăture din funcții de partid și de stat o serie de persoane care ar putea să dea peste cap planul, sub pretextul că au legături cu dușmanii țării ori chiar ai lui Nicolae Ceaușescu, și să-i înlocuiască la momentul potrivit cu oameni fideli planului ori măcar care nu se opun lui. Printre cei schimbați urmează să se numere așadar: aghiotanți, șefi de cabinet, consilieri ai unor membri CPEx, ai unor secretari ai C.C. al P.C.R., ai unor generali, apoi ai unor miniștri, secretari de stat și miniștri adjuncți, comandanți militari, ambasadori, membri ai C.C. al P.C.R. etc. De asemenea, planul schimbărilor ori îndepărtărilor din funcție trebuie să cuprindă: o serie de comandanți militari atât din M.Ap.N., cât și din Ministerul de Interne; secretari ai C.C. al P.C.R. ori membri ai acestuia; membri ai CPEx; miniștri, secretari de stat și miniștri adjuncți; membri ai Marii Adunări Naționale; prim-secretari de județe; șefi de Inspectorat județean MI.; șefi ai unor filiale județene ale Departamentului Securității Statului, șefi ai unor

Servicii din cadrul unor astfel de filiale; ambasadori; agenţi „acoperiţi" ai Securităţii cu statutul de rezident în străinătate; funcţionari români în cadrul unor organizaţii internaţionale ori regionale, între care CAER şi Tratatul de la Varşovia etc.

De asemenea, vor fi schimbate: indicative, parole militare, de recunoaştere etc.; trasee de retragere, puncte de întâlnire pentru cadrele Securităţii cu informatorii, interni şi externi; cifrul de Stat; componenţa unor echipe de filaj puse pe urmele unor disidenţi, unor agenţi străini de spionaj, unor diplomaţi; frecvenţe radio; diverse numere de telefon şi de conturi bancare; sedii ale unor componente ale Securităţii şi ale arhivelor acesteia; metodologia de transmitere, circulaţie, transport privind documentele secrete, planurile militare, de organizare şi mobilizare etc.

În plan informativ vor fi cenzurate buletinele informative distribuite diferiţilor responsabili politici şi statali, inclusiv militari, sub pretextul că unele informaţii l-ar indispune pe Nicolae Ceauşescu. De asemenea, va fi suprimată difuzarea lor către unii dintre demnitari şi activişti de frunte ai partidului. Încă, celelalte sisteme informative - din cadrul Comitetului Central, din Ministerul de Externe, din Inspectoratul General al Miliţiei, din cadrul Armatei etc. - vor fi încadrate pe cât posibil cu cadre ale Securităţii. De asemenea, atât în redacţiile publicaţiilor, cât şi în edituri va fi reintrodusă cenzura, realizată de câte un ofiţer de Securitate. Informaţiile destinate lui Nicolae Ceauşescu şi Elenei

Ceauşescu trebuie să aibă, până la urmă, o sursă unică, anume Departamentul Securităţii Statului, fie că provin pe filiera DIM/MStM, fie a Agerpres-ului, fie a Secţiei organizatorice a C.C. al P.C.R. ori a celorlalte secţii, fie a Ministerului de Interne etc. De la această regulă nu se admite nici o excepţie în ceea ce priveşte evenimentele produse după momentul declanşării planului comun al DSS şi DIM/MStM.

Notele, rapoartele, buletinele informative destinate lui Nicolae Ceauşescu vor fi redactate în exemplar unic şi vor fi recuperate de către expeditor. În cuprinsul lor se va evita orice menţiune cu privire la morţi produşi în rândul populaţiei în urma desfăşurării evenimentelor. De la această regulă nu trebuie să facă excepţie nici un tip de buletin informativ, fie că provine de la DSS, fie de la Secţia organizatorică a C.C. al P.C.R., fie de la Ministerul de Interne, fie de la DIM/MStM etc. Dar pentru a se evita ca astfel de informaţii să ajungă la cunoştinţa lui Nicolae Ceauşescu, mai ales în privinţa morţilor care vor fi înregistraţi la Timişoara, este necesar ca acesta să fie îndepărtat timp de două-trei zile din ţară imediat după confruntările dintre populaţie şi forţele de ordine. Un astfel de motiv trebuie furnizat de M.Ap.N., mai precis de Departamentul pentru Producţia de Apărare şi Înzestrare a Armatei, sub pretextul semnării unui contract economic extrem de avantajos, de exemplu cu Iranul, privitor la livrarea de tehnică militară. Valoarea acestuia trebuie să fie atât de mare - între

unu şi două miliarde de dolari, în condiţiile în care exportul anual al ţării de tehnică militară se cifrează la cca. 800 milioane dolari anual, iar exportul total, de 5,9 miliarde dolari - încât lui Nicolae Ceauşescu să-i fie imposibil să amâne vizita, de teama pierderii contractului.

Printre măsurile pe care urmează să le ia DSS se mai numără: plasarea din vreme a unui ofiţer „acoperit" ca adjunct al şefului Inspectoratului General al Miliţiei, în persoana generalului-maior Romeo Câmpeanu, pentru ca acesta să preia, la momentul potrivit, conducerea instituţiei. De asemenea, vor fi create în cadrul DSS o serie de unităţi independente, sustrase aşadar controlului ministrului de Interne, beneficiind de „acoperire" - de pildă, că se ocupă de învăţământ, de probleme juridice -, dar care urmează să desfăşoare activităţi de natură să asigure succesul operaţiunii. Asemenea unităţi vor asigura filajul membrilor familiei Ceauşescu, inclusiv a Elenei Ceauşescu, al altor demnitari de partid şi de stat, interceptarea convorbirilor acestora, monitorizarea întâlnirilor acestora, vor elabora diverse studii strategice etc. Înfiinţarea lor trebuie aprobată chiar de Nicolae Ceauşescu, sub pretextul că ele se vor ocupa de activităţi de contracarare a unei lovituri de stat interne. Încă, DSS va suspenda toate legăturile instituţionale şi „acoperite" cu armată „invizibilă" a ţării, va activa planurile de protecţie individuală a unor responsabili din cadrul lui pentru cazul în care fenomenul pseudo-terorist ulterior înlăturării lui

Nicolae Ceauşescu îi va fi pus în sarcină şi, de asemenea, imediat după acest moment se va integra în structura M.Ap.N. împreună cu întreg Ministerul de Interne, în scopul prevenirii acuzaţiei că responsabilii rămaşi în funcţii ai acestui minister au avut sub comandă pseudo-teroriştii.

Dar încrederea lui Nicolae Ceauşescu în Departamentul Securităţii Statului, în particular în generalul-colonel Iulian Vlad, nu poate fi absolută, iar serviciile acestora nu pot avea caracterul de a fi indispensabile conducătorului partidului şi statului dacă atât Departamentul, cât şi şeful ei nu fac dovada că în lipsa lor Nicolae Ceauşescu este în pericol de moarte, iar teritoriul ţării, în pericol de a fi ocupat. Un astfel de statut nu îl pot obţine Departamentul şi, respectiv, generalul-colonel Iulian Vlad decât dacă fac dovada că în cadul conducerii uneia dintre cele două superputeri - SUA, URSS - dispun de o sursă atât de valoroasă încât înlăturarea din funcţie a şefului DSS l-ar priva pe Nicolae Ceauşescu de informaţii vitale privind mişcările duşmanilor externi. Nicolae Ceauşescu trebuie să aibă reprezentarea că această sursă este o legătură personală a generalului-colonel Iulian Vlad, sursă care s-ar pierde dacă şeful DSS este schimbat - ori înlăturat - din funcţie.

Dovada nu poate fi făcută decât prin calitatea informaţiilor livrate lui Nicolae Ceauşescu puse pe seama respectivei surse. O asemenea calitate trebuie să fie asigurată de conducerile celor două superputeri. Tot cele două superputeri trebuie să

asigure sprijinul mediatic de natură să-l convingă pe Nicolae Ceauşescu de faptul că operaţiunea le aparţine.

De asemenea, DSS poate căpăta din partea lui Nicolae Ceauşescu încredere absolută furnizându-i date despre preparativele grupului condus de Elena Ceauşescu în vederea preluării funcţiilor deţinute de soţul său.

*

Înlăturarea lui Vasile Milea din funcţia de ministru al Apărării Naţionale, ca pas necesar în vederea înlăturării lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului, trebuie s-o decidă, respectiv s-o realizeze chiar acesta din urmă. Momentul acestei înlăturări trebuie să coincidă chiar cu momentul declanşării răscoalei populaţiei din Capitală, mai precis să coincidă cu momentul în care sediul C.C. al P.C.R. se găseşte în pericol de a fi luat cu asalt, respectiv invadat de massă. În felul acesta Nicolae Ceauşescu nu va avea răgazul necesar să-l ancheteze personal pe Vasile Milea, să-i ceară acestuia informaţii suplimentare în privinţa acuzaţiilor care i se vor aduce.

Lui Nicolae Ceauşescu trebuie să i se furnizeze motive atât de puternice încât să decidă înlăturarea lui Vasile Milea pe loc. O astfel de reacţie din partea Comandantului suprem nu poate fi obţinută decât punând în sarcina lui Vasile Milea acţiuni de trădare, chiar acuzaţia că a pactizat cu duşmanii externi ai ţării şi că el este, de fapt, autorul ascuns al revoltei massei, că, de fapt, el a provocat-o să iasă în stradă,

atât la Timişoara, cât şi la Bucureşti şi în alte localităţi. Revine Departamentului Securităţii Statului să fabrice toate elementele acuzatoare la adresa ministrului Vasile Milea de natură să conducă la arestarea sa imediată.

Dar mai mult decât atât, ministrul Vasile Milea urmează să fie suprimat fizic pentru a nu i se oferi, după cum s-a arătat anterior, lui Nicolae Ceauşescu posibilitatea de a lua legătura cu acesta imediat după momentul arestării, de a cere lămuriri suplimentare etc. Suprimarea fizică a lui Vasile Milea va fi prezentată opiniei publice drept sinucidere dar, în ascuns, aceasta va fi pusă în toate cazurile pe seama lui Nicolae Ceauşescu.

Vestea morţii ministrului Apărării Naţionale urmăreşte să aibă un impact emoţional major asupra cadrelor Armatei, care în felul acesta se vor întoarce ireversibil împotriva lui Nicolae Ceauşescu.

O schemă psihologică de manipulare asemănătoare trebuie să fie realizată şi în ceea ce priveşte cadrele Securităţii. Mai precis, generalul-colonel Iulian Vlad urmează să împrăştie informaţia că a fost destituit de către Nicolae Ceauşescu fiindcă nu i-a executat ordinele de a se folosi armele împotriva populaţiei, hotărârea în cauză urmând să devină operaţională după ce lucrurile se vor linişti. Ca efect se anticipează reacţia negativă a cadrelor de Securitate faţă de o asemenea hotărâre, dar şi paralizarea oricăror acţiuni din partea acestora, căci atâta vreme cât situaţia şefului DSS este incertă este periculos de acţionat într-un fel sau altul,

nemaiexistând acoperirea pe care o oferă şeful instituţiei.

De fapt, o asemenea schemă psihologică trebuie aprobată chiar de Nicolae Ceauşescu! Într-adevăr, acestuia trebuie să i se prezinte date şi elemente, reale şi, respectiv, inventate privind un complot la nivelul CPEx, al Armatei şi al Ministerului de Interne vizând înlocuirea sa cu Ion Iliescu. Un asemenea complot nu poate fi demascat decât prin provocarea conspiratorilor să iasă la lumină. Pentru aceasta Nicolae Ceauşescu urmează să-i acuze în cadrul unei şedinţe CPEx pe miniştrii Apărării şi, respectiv, de Interne, precum şi pe şeful Departamentului Securităţii Statului de atitudine capitulardă, propunând destituirea lor. La eventuala opoziţie faţă de această măsură, Nicolae Ceauşescu urmează să le ceară membrilor CPEx să aleagă alt Secretar General, respectiv să-l desemneze în această funcţie pe Ion Iliescu. Cei care vor consimţi la o astfel de sugestie urmează să fie trataţi ca trădători.

Participarea la un astfel de joc din partea vreunui membru CPEx ar însemna sinucidere curată, anticipându-se aşadar că nimeni nu va cădea în plasă, dar manopera permite generalului-colonel Iulian Vlad să-şi anunţe subordonaţii că a fost destituit, cu consecinţele previzibile de ordin psihologic asupra cadrelor de Securitate expuse mai sus.

Momentul destituirii lui Vasile Milea din funcţia de ministru al Apărării Naţionale trebuie să fie urmat de o şedinţă-fulger a CPEx. În felul acesta se crează condiţiile ca toţi membrii acestui for să fie arestaţi

şi ei imediat. Iată de ce este necesar ca toţi membrii CPEx, inclusiv ministrul de Interne şi, respectiv, ministrul Apărării Naţionale, alţi înalţi demnitari, cum ar fi primul-ministru Constantin Dăscălescu, să fie prezenţi în sediul C.C. al P.C.R. în preajma momentului înlăturării lui Nicolae Ceauşescu - mai precis, aceştia trebuie să fie consemnaţi din timp în respectivul sediu.

Dar este de anticipat că Nicolae Ceauşescu îl va înlocui la comanda M.Ap.N. pe Vasile Milea cu fratele său, generalul-locotenent Ilie Ceauşescu, astfel că pentru reuşita în continuare a planului comun DSS - DIM/MStM este necesar ca acesta să fie, la rândul lui, reţinut ori cel puţin aflat sub control. Această sarcină revine vice-amiralului Ştefan Dinu, şeful Direcţiei Informaţii Militare din cadrul Marelui Stat Major.

Pentru ca planul comun să reuşească este aşadar necesar ca cele trei centre de putere ale statului să treacă simultan sub controlul DSS şi DIM/MStM, după cum urmează: Ministerul de Interne va trece în totalitate sub controlul generalului-colonel Iulian Vlad. Acest lucru este posibil în condiţiile în care ministrul Tudor Postelnicu este reţinut imediat după şedinţa CPEx ori deteminat să abandoneze funcţia. Apoi, Ministerul Apărării Naţionale va trece în totalitate sub controlul vice-amiralului Ştefan Dinu, care, după cum s-a arătat mai sus, îl va reţine ori îl va controla pe generalul-locotenent Ilie Ceauşescu. În sfârşit, clădirea C.C. al P.C.R. va trece sub controlul generalului-locotenent Victor Atanase

Stănculescu, prim-adjunct al ministrului Apărării Naţionale, acesta având sarcina să-i evacueze din clădire pe calea aerului, în stare de reţinere, pe cei doi Ceauşescu, dar şi pe ministrul de Interne, respectiv pe primul-ministru, pe ceilalţi membri ai CPEx.

Din momentul preluării sub control a celor trei centre de putere, massei trebuie să i se permită să pătrundă în clădirea C.C. al P.C.R. Din acest motiv cadrele de Securitate, precum şi trupele de miliţie-securitate aflate în zonă urmează să se retragă, lăsând-o în administrarea Armatei. De asemenea, este necesar ca Armata să primească ordin să se retragă în cazărmi. Această din urmă sărcină revine vice-amiralului Ştefan Dinu, care trebuie să-l convingă pe generalul-locotenent Ilie Ceauşescu să dea ordinul de retragere. În acest sens vice-amiralul Ştefan Dinu îi va prezenta generalului-locotenent Ilie Ceauşescu un plan de evacuare a lui Nicolae Ceauşescu în China, sub forma azilului politic, motiv pentru care cei doi îl vor convoca pe ataşatul militar al acestei ţări.

Pentru ca acest moment să reuşească sunt necesare o serie de măsuri vizând îndepărtarea din vreme din funcţii ori din Capitală a unor responsabili politici şi, respectiv, militari. În acest sens este necesar ca momentul să-l găsească pe şeful Marelui Stat Major al Armatei, general-maior Ştefan Guşă, primul care, la o adică, ar putea să preia funcţia lui Vasile Milea, departe de Bucureşti. Iată de ce generalul-maior Ştefan Guşă trebuie expediat la Timişoara, cu misiunea de a conduce operaţiunile

militare reclamate de evenimentele de acolo.

Pentru a-l determina să nu părăsească Timişoara, generalului-maior Ştefan Guşă i se va transmite că dacă va veni în Capitală va fi arestat, sub acuzaţia că a pactizat cu populaţia răsculată şi, eventual, cu duşmanii externi, că a organizat împreună cu ministrul Vasile Milea o lovitură de stat.

Pentru evitarea oricăror modificări ale coordonatelor momentului este necesară şi îndepărtarea temporară de la post, din vreme, a generalului-locotenent Ştefan Alexie, secretar de Stat în Ministerul de Interne, astfel ca generalul-colonel Iulian Vlad să deţină controlul absolut asupra Ministerului de Interne, dar şi asupra tuturor direcţiilor şi serviciilor speciale ale Departamentului Securităţii Statului.

De asemenea, pentru lipsirea lui Nicolae Ceauşescu de orice forţă armată, dar şi pentru evitarea unor complicaţii pe linia KGB/GRU, este necesară îndepărtarea din Bucureşti a generalului-locotenent Mihai Chiţac, şeful Garnizoanei Bucureşti, care va fi trimis tot la Timişoara, sub pretextul supravegherii folosirii gazelor de luptă, domeniu în care acesta este responsabil.

Tot la Timişoara urmează să fie trimis şi Ion Coman, secretar al C.C. al P.C.R. cu problemele militare şi pe linie de justiţie, pentru evitarea implicării acestuia de către Nicolae Ceauşescu în operaţiunile cu caracter militar şi în luarea unor decizii. Misiunea lui Ion Coman va consta în coordonarea echipelor trimise de la Bucureşti pe

linia M.Ap.N., Miliţie, DSS, precum şi gestionarea problemelor de ordin politic şi civil din zonă.

Din raţiuni similare vor fi trimişi la Timişoara şi generalii Constantin Nuţă, şeful Inspectoratului General al Miliţiei şi adjunct al ministrului de Interne, şi Velicu Mihale, locţiitorul acestuia.

De asemenea, la Timişoara va fi trimis şi şeful procuraturilor militare, colonelul Gheorghe Diaconescu, astfel încât DSS să ţină sub control această parte a Procuraturii Generale prin ofiţerii săi „acoperiţi".

În felul acesta, Nicolae Ceauşescu va rămâne înconjurat la Bucureşti, pe linie M.Ap.N. şi MI, numai de miniştrii Vasile Milea şi Tudor Postelnicu, de şeful DSS, general-colonel Iulian Vlad, şi şeful DIM/MStM, vice-amiral Ştefan Dinu, la care se adaugă generalul-locotenent Ilie Ceauşescu şi generalul Gianu Bucurescu, secretar de Stat în MI.

Dintre toţi, Vasile Milea, Tudor Postelnicu şi Ilie Ceauşescu vor fi înlăturaţi la momentul potrivit, luându-le locul generalii Iulian Vlad şi Victor Atanase Stănculescu.

*

Dar valul de satisfacţie al massei la aflarea veştii că Nicolae şi Elena Ceauşescu au fost înlăturaţi se poate oricând transforma în anarhie, iar din anarhie, în război civil, jaf, distrugere. Căci este posibil ca massa, avidă de răzbunare, să ceară, ca măsură de siguranţă, la modul propriu, capetele celor doi Ceauşescu, apoi ale altor fruntaşi ai partidului şi statului, inclusiv ale unor militari implicaţi în

evenimentele de la Timişoara, Cluj-Napoca, Sibiu, Bucureşti, generatoare de morţi în rândul populaţiei. În plus, există pericolul ca forţe iredentiste maghiare, alte forţe interesate, să provoace în zone din Transilvania şi Banat tulburări de ordin etnic, soldate cu confruntări chiar de ordin armat, inclusiv între majoritatea românească şi minorităţile naţionale maghiară, sârbă, germană etc. Un asemenea pericol nu trebuie pierdut din vedere sub nici o formă, nici o clipă, căci asemenea tulburări oferă o ocazie excelentă celor două superputeri - SUA şi URSS -, precum şi statelor vecine să intervină armat, sub pretextul apărării drepturilor omului, minorităţilor etc.

Potrivit imperativului „Apărarea naţiunii este suprema lege!" este necesar de luat orice măsuri, de înfăptuit orice acţiune, de făcut orice sacrificiu de natură să evite acest pericol. Nu poate fi acceptată nici o garanţie verbală, din partea oricui ar veni, că o intervenţie armată din afară este exclusă.

De asemenea, nu trebuie omis pericolul ca gruparea susţinută de KGB/GRU să-l declare pe Ion Iliescu drept succesorul lui Nicolae Ceauşescu şi să pornească o acţiune militară mascată sub forma unor acţiuni civile vizând acapararea puterii de stat. La acest capitol trebuie amintită o constatare anterioară, anume că problema succesiunii la conducerea partidului şi statului nu poate fi rezolvată, din punct de vedere constituţional şi, respectiv, statutar, în mod operativ în nici un fel, în condiţiile în care membrii CPEx, unii dintre ei deputaţi în Marea

Adunare Națională, dar și alți fruntași ai partidului și statului, sunt arestați ori suprimați fizic. Organizarea unui nou Congres al partidului pentru alegerea altui Secretar General ar lua câteva luni, iar convocarea Marii Adunări Naționale este imposibilă fără rezolvarea politică a succesiunii, căci următorul Președinte al Republicii Socialiste România trebuie propus de partid, în calitatea sa constituțională de unică forță politică (sic!) conducătoare a societății.

Impunerea cu arma a unui nume pentru cele două funcții - ori a câte unuia pentru fiecare dintre ele - nu este posibilă decât printr-un dictat pe față al Armatei, dictat care, cu siguranță, va fi respins atât de populație, apoi de partid, cât și de cancelariile străine, în particular de cele două superputeri. S-ar spune că în România o dictatură a fost schimbată cu alta, mai periculoasă, de vreme ce lucrează cu arma la vedere. În plus, este suficient ca numele succesorului să fie contestat numai de un segment al populației pentru ca schimbarea, realizată prin forță, să devină nelegitimă.

Pericolul cristalizării imediate a unor forțe animate de dorința de a prelua conducerea statului este cât se poate de real și, până la urmă, firesc. Căci vidul de putere atrage irezistibil pe oricine - fiecare se visează, într-un asemenea moment, capabil să conducă statul. Se poate anticipa că va urma o luptă cruntă pentru a pune mâna pe conducerea statului, respectiv a partidului, luptă care poate să îmbrace chiar forma armată deschisă. Și, dată fiind miza, nu se vor da în lături să intre într-o astfel de

luptă vechi ori actuali activiști ori fruntași ai partidului, militari, persoane fără activitate pe linie de partid, dar cunoscute publicului - sportivi, actori, cântăreți, scriitori -, apoi disidenți, profitori de tot felul, agenți activi ori „în adormire" ai unor puteri străine, chiar fostul rege Mihai I, foști membri ai partidelor interbelice care au supraviețuit Canalului și închisorilor de la Pitești, Sighet etc., în fine, persoane cu tupeu ori cu chemare ș.a.m.d.

De asemenea, nu trebuie uitată massa, trezită dintr-o dată dintr-un somn parcă fără de sfârșit, în fond îndreptățită mai mult ca oricine să-și impună reprezentanții în fruntea partidului și statului.

De asemenea, nu trebuie uitat nici Nicu Ceaușescu, nu trebuie uitat nici generalul-maior Ștefan Gușă, care se va întoarce în București, nu trebuie uitați atâția alții care au pândit, ani în șir, un asemenea moment.

Un eventual răspuns la toate aceste pericole cu glonțul - așadar cu represiunea armată - ar însemna sinucidere curată din partea DSS și DIM/MStM și ar expune țara unor pericole cu adevărat mortale. Dar, totuși, ele nu pot fi evitate decât prin instituirea unui regim militar. Regim militar care nu va avea însă viață lungă, fiind, la rândul lui, expus unor multiple pericole, el însuși putându-se transforma într-un pericol pentru țară.

Dar cum poate fi totuși impus un regim militar care să reziste mai mult de câteva ceasuri?

*

Pericolele enumerate mai sus sunt posibile, chiar

reale, în mod fundamental datorită existenţei massei aflate în stradă. Milioane de oameni manifestându-se, cărora nimeni nu are dreptul să le răpească bucuria înlăturării dictatorului, bucurie pe care fiecare ar vrea s-o prelungească la nesfârşit. Pe care nimeni nu îi poate sili să intre în case. Pentru dispariţia acestor pericole este aşadar necesar ca massa să se destrame, cu alte cuvinte este necesar ca oamenii aflaţi în stradă să se întoarcă la casele lor, la necazurile lor, la munca de zi cu zi. Un asemenea rezultat nu poate fi obţinut decât într-un singur fel: prin instituirea unui pericol! Mai precis spus, prin crearea unui pericol de moarte pentru fiecare component al massei. Un asemenea pericol nu îl poate reprezenta decât un duşman al massei, al fiecărui component al ei, un duşman extrem de periculos, în stare să suprime vieţi în mod aleatoriu pe stradă, să provoace un dezastru pentru ţară.

Acest duşman nu poate fi, desigur, decât o forţă înarmată. Excluzând provenienţa sa externă, ea nu poate fi decât din interiorul ţării. Şi de ce să fie împotriva massei? Răspunsul, pe cât de logic, este pe atât de simplu: această forţă trebuie prezentată ca luptând pentru readucerea lui Nicolae Ceauşescu în fruntea partidului şi statului!!

Iar dacă o asemenea forţă nu există - şi, într-adevăr, nu există, căci generalul-colonel Iulian Vlad şi vice-amiralul Ştefan Dinu tocmai asta au lucrat, ca să nu existe -, nu rămâne decât ca ea să fie inventată!

Rolul forţei înarmate în măsură să lupte împotriva

massei, împotriva Armatei înfrăţite cu aceasta, pentru reînscăunarea lui Nicolae Ceauşescu - se înţelege însă, scopul real al acţiunilor acestei forţe vizează evitarea pericolelor enumerate mai sus -, nu poate fi îndeplinit decât de armata „invizibilă" a ţării, căreia, în mod cu totul şi cu totul paradoxal, i s-a şi atribuit, încă de la înfiinţare, un asemenea rol - de a lupta împotriva unei revolte populare, respectiv împotriva unei lovituri de stat interne, alături de funcţia sa de ultim zid de apărare împotriva agresiunii unui invadator extern.

Se înţelege că o asemenea luptă nu se va purta în termenii unui război real, între două tabere duşmane cu adevărat, ci va semăna mai mult cu un soi de teatru al absurdului în care o parte parcă se distrează omorând oameni, aşa cum unii oameni se distrează omorând porumbei, iar cealată parte trăieşte drama unui război real.

O asemenea decizie - de a sacrifica în felul acesta unii oameni pentru a salva pe alţii ori chiar statul în întregul lui - este extrem de rară în istorie. Un astfel de exemplu este decizia lui Churchill de a îngădui bombardamentul german de de Coventry, la care se poate adăuga, într-o altă gamă, decizia îngăduirii bombaramentului de la Pearl Harbour, despre care responsabilii statali britanici, respectiv americani aveau aşadar cunoştinţă. O astfel de decizie pare la prima vedere inumană, odioasă, chiar absurdă - este ca şi cum ţi-ai sacrifica un braţ sănătos pentru a-ţi salva viaţa -, dar ea este dictată de imperativul amintit anterior - „Salvarea naţiunii

este suprema lege!".

Dar, în fond, nu-i nici o diferenţă între decizia unui comandant care, trimiţând soldaţi în linia întâi, ştie că îi trimite la moarte şi, respectiv, decizia de a sacrifica, sub altă formă, zece, o sută, o mie de oameni pentru a salva naţiunea. O asemenea decizie nu o poate judeca decât Istoria.

Acţiunile acestei, de-acum, forţe de pseudo-apărare a cuplului Ceauşescu trebuie să vizeze atât unităţile militare, cât şi populaţia civilă. Armata „invizibilă" a ţării trebuie, pentru a instaura teroarea şi a nu fi identificată, să procedeze în mod aleatoriu în privinţa producerii victimelor. Ea va acţiona însă în mod limitat în ceea ce priveşte numărul acestora, precum şi în privinţa pagubelor materiale.

Trezindu-se în faţa unui duşman comun invizibil, civilii şi militarii se vor găsi în situaţia de a fraterniza, şi unii şi alţii uitând pentru moment că au fost, cu câteva ceasuri în urmă, duşmani. Crearea pseudo-duşmanului este aşadar necesară pentru producerea joncţiunii dintre Armată şi massă, organizată inclusiv sub forma Gărzilor Patriotice, necesară în mod fundamental pentru prevenirea anarhiei, pentru producerea unor conflicte interetnice.

Diversiunea creată prin punerea în mişcare a armatei „invizibile" a ţării, incluzând aici şi diversiunea aeriană radio-electronică, necesară pentru blocarea aeroporturilor, respectiv pentru a le face inutilizabile, este însă necesară şi pentru menţinerea Armatei pe picior de război, pentru a fi aşadar

pregătită să facă faţă unei eventuale invazii reale a ţării de către o putere străină, fie în sprijinul lui Nicolae Ceauşescu, fie urmărind dezmembrarea trupului ţării, fie pentru impunerea unui (alt) succesor al lui Nicolae Ceauşescu.

Posibilitatea unei invazii militare, venită în mod deosebit dinspre URSS, este cât se poate de reală mai ales în situaţia în care formula de guvernământ rezultând din înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu şi, implicit, din pulverizarea PCR nu este cea la care se aşteaptă Kremlinul. Căci scăparea României de sub controlul politic, economic, militar al URSS va zdruncina profund sistemul comunist european, echilibrul militar Est-Vest, chiar echilibrul economic, apoi echilibrul politic. Iată de ce Kremlinul va căuta să instaleze cu orice preţ în fruntea statului român echipa perestroikistă avându-l drept lider pe Ion Iliescu.

Pentru evitarea invaziei militare motivate de producerea unui incident grav între România şi URSS este necesară luarea unor măsuri preventive. Prima constă în deschiderea graniţelor cu URSS imediat ce Nicolae Ceauşescu a fost înlăturat *în fapt* de la conducerea statului, inclusiv de la conducerea Armatei. În felul acesta este prevenită producerea unei provocări similare celei din septembrie 1939 de la graniţa dintre Germania şi Polonia. Apoi este necesar ca toţi cetăţenii sovietici aflaţi în România în interes de serviciu, inclusiv diplomaţii, să fie concentraţi în sediul Ambasadei URSS din Bucureşti, care trebuie apărat cu forţe maxime. De asemenea,

este prudent ca ambasadorul URSS la Bucureşti, precum şi generalul Gaponenko, comandantul-şef al Forţelor Armate Unite la Bucureşti, să nu fie în capitală, chiar în ţară. Încă, ataşatul militar al URSS, contraamiralul Mihailov, va fi izolat informativ, urmând, de pildă, să fie convocat la MApN împreună cu cu locţiitorul comandantului-şef al Froţelor susmenţionate.

Tot în scopul prevenirii unor pretexte care să justifice invazia vor fi retraşi din URSS toţi agenţii „acoperiţi" ai DSS şi DIM/MStM. De asemenea, toate unităţile miltare aflate la graniţa cu URSS se vor retrage cu 10-20 km. în interiorul ţării. Tehnica militară de apărare îndreptată spre URSS va fi neutralizată, astfel încât să se prevină lansarea fie şi din eroare a unor rachete, proiectile etc.

*

O atenţie deosebită trebuie acordată de DSS posibilităţii activării Planului ZZ - „Sfârşitul sfârşitului". În logica lucrurilor, o forţă teroristă în afara statului nu poate fi decât sub comanda generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu, dar este posibil să existe mai multe astfel de forţe, alimentate financiar de către Marin Ceauşescu, întreţinute prin intermediul Gospodăriei Partidului etc., al unor state. Din acest motiv este necesar ca studenţii străini, în rândurile cărora se pot găsi membri ai unor asemenea forţe, să fie atent supravegheaţi, chiar izolaţi ori trimişi în ţările de origine, sub pretext că pe perioada vacanţei căminele studenţeşti intră în reparaţii etc.

Dar îndeplinirea de către armata „invizibilă" a ţării a rolului de forţă pseudo-teroristă va crea derută în rândul forţelor ZZ, astfel că se poate anticipa că acestea nu vor intra în funcţiune ori numai forţa aflată sub comanda generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu va fi aceea care va acţiona, în combinaţie cu armata „invizibilă".

*

Dar cum diversiunea în care este antrenată armata „invizibilă" nu poate să dureze la nesfârşit, încheierea pseudo-războiului dintre **teroriști** - dar, de fapt, pseudo-terorişti - pe de o parte şi, respectiv, massă şi Armată pe de altă parte trebuie să fie urmarea suprimării fizice a lui Nicolae Ceauşescu ori a Elenei Ceauşescu sau a amândorura, în acelaşi timp. Dar cine să-i elimine? Şi sub ce formă?

Care dintre cele trei formule este cea mai convenabilă? Să fie eliminat numai Nicolae Ceauşescu? Să fie eliminat întâi Nicolae Ceauşescu şi apoi Elena Ceauşescu - sau invers? Să fie eliminaţi în acelaşi timp?

Un proces desfăşurat sub regim militar încheiat cu condamnarea la moarte a lui Nicolae Ceauşescu ori a Elenei Ceauşescu - ori a amândorura - va fi cu siguranţă respins de Armată. Asumarea executării de către Armată a Comandantului suprem atrage după sine anatema trădării. Iar orice guvernământ civil care va urma regimului militar îl va condamna mai devreme sau mai târziu, căci cine a trădat o dată o poate face şi a doua oară. Trădarea, respectiv asasinarea comandantului, indiferent sub ce formă s-ar

produce, sunt fapte dezonorante pentru orice militar, oricărei arme i-ar aparţine şi orice grad ar avea.

De asemenea, un proces cu public desfăşurat sub regim civil ridică probleme insurmontabile de ordin constituţional - acuzarea în cazul lui Nicolae Ceauşescu nu o poate aduce decât Marea Adunare Naţională - şi, pe deasupra, este riscant, căci poate să conducă la deconspirarea planului comun DSS-DIM/MStM, la dezvăluiri de natură să producă grave tulburări stabilităţii puterii statale.

Nici exilul nu este o soluţie, fiind posibil ca Nicolae Ceauşescu să dispună de posibilităţi necunoscute DSS-ului de a organiza o mişcare de rezistenţă, finanţată din fonduri secrete ori de guverne străine.

Dar chiar în ţară este posibilă naşterea unei mişcări având drept scop readucerea lui Nicolae Ceauşescu în fruntea statului.

În fine, în socotelile Kremlinului suprimarea fizică a lui Nicolae Ceauşescu şi, respectiv, a Elenei Ceauşescu este o soluţie convenabilă pentru unele din scopurile sale.

Din cele expuse mai sus rezultă că Nicolae şi Elena Ceauşescu nu pot fi lăsaţi în viaţă, constituind un pericol pentru stabilitatea şi securitatea statului.

Soluţia cea mai convenabilă este ca Nicolae Ceauşescu să fie eliminat fizic imediat într-un accident simulat. Dar cum rămâne cu pseudo-războiul dus de armata „invizibilă" a ţării - cum mai poate fi el justificat? Pe cine mai apără, pe cine mai încearcă să salveze forţa (pseudo-)teroristă?

După ce Nicolae Ceauşescu a fost eliminat printr-un accident simulat, fenomenul **terorist** - în realitate, pseudo-terorist - urmează să fie pus pe seama Elenei Ceauşescu!

*

După cum s-a subliniat anterior, Elena Ceauşescu are, în condiţii normale, cele mai mari şanse să-i succeadă soţului său în fruntea partidului şi statului. De altfel, sunt date că aceasta chiar urmăreşte acest lucru, în care scop şi-a subordonat complet Secţia organizatorică a C.C. al P.C.R., sistemul informativ de care dispune partidul. Dar pentru a înlătura orice concurenţă, Elena Ceauşescu are nevoie şi de susţinere militară, pe care n-o poate obţine de la ministrul Vasile Milea. De asemenea, nici DSS nu este dispus să-i ofere sprijinul. Iată de ce Elena Ceauşescu trebuie să găsească o soluţie de a pune mâna pe Armată, respectiv măcar pe Miliţie.

Elena Ceauşescu trebuie să şi-i apropie în primul rând pe ministrul de Interne Tudor Postelnicu, pe care şi-l poate subordona pe linie guvernamentală, apoi pe şeful Inspectoratului General al Miliţiei, generalul-locotenent Constantin Nuţă, căruia i-ar reveni într-o formulă de conducere a statului patronată de Elena Ceauşescu funcţia de ministru de Interne. În ceea ce priveşte Armata este necesar ca Elena Ceauşescu să aibă în conducerea M.Ap.N. un om care, la o adică, să-i ia locul lui Vasile Milea. Dintre adjuncţii ministrului Apărării Naţionale, singurul pe care şi-l poate apropia este generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu, care, pentru

a-i lua locul lui Vasile Milea la momentul potrivit, trebuie să ajungă prim-adjunct al ministrului, respectiv vicepreşedinte al Consiliului de conducere al M.Ap.N.

Propulsat în funcţia de prim-adjunct, succesiunea generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu la conducerea M.Ap.N. este asigurată de la sine, chiar dacă şi generalul-maior Ştefan Guşă ocupă aceeaşi poziţie, căci dintre cei doi prim-adjuncţi, Victor Atanase Stănculescu este mai mare în grad, afară de funcţia în cadrul Consiliului de conducere al ministerului. Tocmai de aceea Elena Ceauşescu trebuie să blocheze avansările în grad programate pentru 1989 - ca Ştefan Guşă să rămână general-maior, dar şi Ilie Ceauşescu să nu avanseze în grad.

Prin propulsarea generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu în poziţia de prim-adjunct al ministrului Apărării Naţionale, apoi de ministru, Elena Ceauşescu îşi asigură şi neutralitatea armatei „invizibile" a ţării.

Dar planul comun al DSS şi DIM/MStM, al celor doi şefi ai acestor structuri, nu poate să reuşească, aşa cum nu poate reuşi lovitura avută în vedere de Elena Ceauşescu, fără participarea generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu. Iată de ce structurile secrete ale statului trebuie să fie şi ele de acord cu respectiva promovare, dând astfel senzaţia Elenei Ceauşescu de susţinere tacită a planului său ori măcar de neutralitate.

În felul acesta, generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu devine, dat fiind şi rolul ce îi

este rezervat de a lua sub control clădirea C.C. al P.C.R. în momentul final al planului comun DSS - DIM/MStM, dar şi cel de conducător al armatei „invizibile" a ţării, personajul de care depinde în mod hotărâtor finalizarea acţiunii de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului.

Generalul-locotenent Victor Atanse Stanculescu va trebui aşadar să joace până în ultima clipă la trei capete, nefiind exclusă, cum s-a precizat anterior, să joace la patru capete - să aleagă a patra variantă, anume de susţinere a lui Ion Iliescu şi a grupului de militari aserviţi KGB/GRU.

*

În momentul în care sediul C.C. al P.C.R. se află în pericol de a fi invadat de massă, generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu, responsabil în cadrul planului DSS-DIM/MStM cu preluarea controlului acestuia, trebuie să-i evacueze din clădire pe cei doi Ceauşescu, pe o serie de membri CPEx, cu ajutorul elicopterelor.

Evacuarea pe calea aerului trebuie să aibă loc în văzul mulţimii, care va percepe momentul drept o fugă ruşinoasă a celor doi Ceauşescu, drept un abandon al funcţiilor lor. Un astfel de moment urmează să constituie descalificarea totală şi iremediabilă a lui Nicolae Ceauşescu în ochii massei.

Evacuarea urmează să se realizeze cu ajutorul a trei elicoptere. Într-unul dintre ele urmează să fie instalat Nicolae Ceauşescu împreună cu câţiva dintre membrii CPEx, în altul, Elena Ceauşescu împreună cu Tudor Postelnicu, iar în al treilea, primul-ministru

Constantin Dăscălescu împreună cu alţi membri CPEx. Această împărţire este altfel conformă planului special privind securitatea conducerii statului - în situaţii deosebite, niciodată conducătorii de vârf ai statului nu trebuie să se găsească simultan în acelaşi loc. Tuturor celor evacuaţi li se va spune că fiecare echipă se va deplasa în câte un centru de comandă de rezervă al Armatei, astfel că dacă un centru este distrus, următorul îi va lua locul.

Imediat după evacuare, dar abia după ce elicopterul având-o la bord pe Elena Ceauşescu a aterizat şi a fost luat în custodia Armatei, împreună cu ocupanţii săi, va fi declanşat fenomenul pseudo-terorist. Generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu se va deplasa la Ministerul Apărării Naţionale, luând locul ministrului, respectiv înlăturându-l pe generalul-locotenent Ilie Ceauşescu. De aici va da ordin Comandamentului Aviaţiei ca nici un aparat de zbor să nu se înalţe de la sol, iar Comandamentului Apărării Antiaeriene, ordinul să doboare orice aparat aflat în zbor, raţiunea celor două ordine fiind apărarea spaţiului aerian de o posibilă intervenţie aeriană străină.

Doborârea elicopterului în care se va afla Nicolae Ceauşescu, respectiv a celui în care se va afla primul-ministru Constantin Dăscălescu va fi ulterior prezentată publicului drept accident aviatic - ori, pur şi simplu, cele două elicoptere s-au ciocnit în zbor!

Punerea fenomenului pseudo-terorist pe seama Elenei Ceauşescu, a grupului din jurul său, este, de-acum, simplă. Scăpată de furia massei, Elena

Ceauşescu împreună cu ministrul de Interne Tudor Postelnic s-au refugiat într-un centru de comandă de rezervă, de unde conduc o acţiune armată contra poporului. Ei sunt conducătorii teroriştilor! Se înţelege că, în realitate, imediat după aterizare, grupul Elena Ceauşescu va fi arestat. Civilii şi militarii vor fi însă cu atât mai înrăiţi la auzul veştii că Elena Ceauşescu se află în fruntea unei forţe îndreptate împotriva Armatei, împotriva poporului.

*

Elenei Ceauşescu trebuie să i se construiască din timp portetul de geniu rău al lui Nicolae Ceauşescu, de piază-rea pentru ţară, de analfabetă avidă de titluri academice, de putere nemăsurată. Ea trebuie descalificată atât din punct de vedere uman, cât şi politic şi ştiinţific. Această sarcină revine DSS, care trebuie să împrăştie informaţii, reale sau inventate, care să dea naştere unei uri neîmpăcate împotriva ei, atât în sânul partidului, cât şi în rândul populaţiei, dar şi al Armatei.

Mai toate relele de care suferă ţara - frigul, lipsa alimentelor etc. - trebuie puse, până la urmă, pe seama Elenei Ceauşescu. Tot pe seama ei trebuie pusă şi decizia de a nu se acorda în 1989 grade militare.

De asemenea, portrete de satrapi trebuie construite şi lui Tudor Postelnicu, ministrul de Interne, generalului-locotenent Constantin Nuţă, şeful Inspectoratului General al Miliţiei, lui Ion Dincă, prim-vice-prim-ministru, de altfel poreclit „Te-leagă". Toţi trei trebuie ulterior prezentaţi ca fiind membri

ai grupului Elenei Ceauşescu antrenaţi într-o lovitură de stat vizând înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu şi conducători ai fenomenului (pseudo-)terorist declanşat după moartea lui Nicolae Ceauşescu, îndreptat împotriva Armatei, împotriva poporului.

Dar conexiunea tuturor acestor nume cu fenomenul pseudo-terorist nu poate să nu conducă la asocierea (pseudo-)teroriştilor cu cadrele aflate în subordinea acestora, mai precis cu Miliţia, în mod practic singura forţă înarmată rămasă în subordinea atât a generalului-locotenent Constantin Nuţă, cât şi a ministrului Tudor Postelnicu. De asemenea, (pseudo-)teroriştii trebuie prezentaţi ca prenumărând forţe speciale selectate de ministrul Tudor Postelnicu, de generalul-locotenent Constantin Nuţă şi Ion Dincă dintre miliţieni, precum şi dintre copii orfani. Vina pentru fenomenul pseudo-terorist trebuie aruncată aşadar în principal pe Miliţie. Tot Miliţia şi, implicit, comandanţii ei, implicit ministrul de Interne Tudor Postelnicu urmează să răspundă şi pentru morţii din rândul civililor de la Timişoara, din Bucureşti, din alte localităţi. Iată de ce datele necesare învinovăţirii Miliţiei, ca fiind singura instituţie responsabilă de represiune, de fenomenul pseudo-terorist, trebuie pregătite din vreme.

În ceea ce priveşte Timişoara, morţii civili ai acesteia trebuie puşi în mod deosebit pe seama echipelor mobile codificate „Z", formate de generalul-locotenent Constantin Nuţă şi adjunctul acestuia, generalul-maior Velicu Mihale, formate din cadre de Miliţie, dar şi pe seama cordoanelor de miliţieni de

pe străzi.

Apoi, diverse secţii şi posturi de Miliţie din Bucureşti şi din provincie urmează a fi atacate, atât înainte de înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu, cât şi după, de armata „invizibilă" a ţării. Vor fi evitate de la acest atac sediile şi posturile de Miliţie şi Securitate din judeţul Timiş, precum şi din judeţele de graniţă vecine cu URSS şi R.P. Bulgaria, respectiv din Moldova. În felul acesta vor rezulta morţi care vor fi puşi pe seama Miliţiei.

O localitate unde în mod necesar trebuie să aibă loc astfel de incidente este municipiul Sibiu. Alegerea Sibiului urmăreşte compromiterea şanselor lui Nicu Ceauşescu de a-i urma tatălui său la conducerea partidului şi statului. Diversiunea pseudo-teroristă trebuie să înceapă tocmai cu Sibiul, imediat după evacuarea lui Nicolae Ceauşescu din sediul C.C. al P.C.R.

Identificarea forţei pseudo-teroriste cu una din instituţiile statului, în speţă cu Miliţia ori cu o parte a ei, nu poate fi evitată. Într-adevăr, prin această identificare este rezolvată responsabilitatea pentru morţii produşi înainte de înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu, morţi care nu pot fi puşi nici pe seama Armatei, nici a Securităţii. Pseudo-teroriştii vor fi prezentati drept forţă pregătită clandestin de ministrul de Interne, de şeful Inspectoratului General al Miliţiei, în vederea susţinerii unei lovituri de stat având în frunte pe Elena Ceauşescu.

Pe tot parcursul diversiunii pseudo-teroriste, dar şi înainte de înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu,

cadrele de Securitate nu vor ţine armele din dotare la domiciliu şi nu le vor purta asupra lor pe stradă decât în situaţii excepţionale. De asemenea, cadrele de Securitate nu se vor implica în nici un fel de altercaţii, axându-şi activitatea doar pe culegerea de informaţii privind evenimentele, cu precădere, după cum s-a precizat deja, privind activitatea străinilor, implicarea acestora în evenimente.

Este de preferat ca toate acele cadre cărora le este cunoscută ori bănuită apartenenţa la Securitate să se autoizoleze la vecini, la rude, iar cele a căror prezenţă la serviciu este obligatorie să părăsească sediile doar pentru executarea unor misiuni.

De asemenea, în scopul limitării de pierderi de vieţi omeneşti, cadrelor de Miliţie li se va ordona să nu folosească, nici înainte, nici după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu, armamentul din dotare şi nici alte forme de violenţă împotriva muncitorilor care demonstrează, iar în caz de atac al sediilor să riposteze în conformitate cu legea, prevenindu-se pătrunderea în sedii şi dezarmarea lor.

Imediat după evacuarea lui Nicolae Ceauşescu din clădirea C.C. al P.C.R., Armata va prelua conducerea tuturor operaţiunilor militare, inclusiv în ceea ce priveşte confruntarea cu forţa pseudo-teroristă. Ordinea publică va fi asigurată, în regim de Lege marţială, de Armată, împreună cu Gărzile Patriotice.

Conducerea statului va fi preluată de Armată, DSS şi DIM/MStM, sub sub titulatura Frontul Renaşterii Naţionale. În cadrul acestui Front vor fi

cooptaţi diverşi membri ai Partidului Comunist, precum şi reprezentanţi ai massei. Forma normelor juridice adoptate va fi cea a decretului-lege.

După preluarea conducerii statului de Frontul Renaşterii Naţionale, şeful Marelui Stat Major, general-maior Ştefan Guşă, va fi arestat ori chiar eliminat fizic. De asemenea, vor fi arestate toate rudele lui Nicolae Ceauşescu şi ale Elenei Ceauşescu, ceilalţi membri ai CPEx, ai C.C. al P.C.R., ai Marii Adunări Naţionale, prim-secretarii judeţeni ai P.C.R., alţi activişti de frunte ai P.C.R., o serie de ofiţeri M.Ap.N. şi MI, miniştri. De asemenea, vor fi supravegheaţi strict o serie de diplomaţi străini şi agenţi „acoperiţi" ai unor servicii străine de spionaj.

Starea de război pe întreaga Armată va dura atâta timp cât va fi necesar.

După îndeplinirea tuturor acestor operaţiuni va fi anunţată opiniei publice lichidarea grupului Elena Ceauşescu, ca fiind rezultatul confruntărilor armate.

Pentru evitarea oricăror complicaţii, Frontul Renaşterii Naţionale va anunţa trecerea cât mai curând posibil la regimul civil de guvernământ.

Toţi cei reţinuţi în stradă în cursul evenimentelor, precum şi toţi deţinuţii politici vor fi eliberaţi imediat.

În ceea ce îi priveşte pe luptătorii armatei „invizibile" a ţării participanţi la evenimente se vor lua, ca o condiţie necesară de la care nu se admite nici o excepţie, toate măsurile pentru ca identităţile, respectiv acţiunile lor să nu poată fi cunoscute,

respectiv reconstituite vreodată, în vederea păstrării secretului absolut asupra existenţei, organizării şi manifestării acestei forţe înarmate de apărare a fiinţei naţionale şi care trebuie să existe indiferent de regimul politic de guvernare, ca ultimă formă de rezistenţă a naţiunii române împotriva duşmanilor ei de tot felul.

*

Planul expus mai sus în coordonatele sale fundamentale este, după cum se poate constata, singura modalitate de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului comunist care satisface cererea URSS, urmărind salvarea comunismului european, şi, respectiv, fereşte ţara şi poporul de pericolul mortal de a se risipi în cele patru zări.

Calculele arată că în urma diversiunii pseudo-teroriste realizate de armata „invizibilă" a ţării urmează să se înregistreze, în raport cu numărul localităţilor care dispun de cel puţin un post de Miliţie şi de durata diversiunii, un număr apreciabil de morţi şi răniţi, de ordinul miilor. Totuşi este necesar ca numărul morţilor şi răniţilor să fie limitat la maxim, prin integrarea imediată a Ministerului de Interne în cadrul Ministerului Apărării Naţionale, măsură de natură să evite atacarea masivă de către populaţie şi de către Armată a posturilor de Miliţie din teritoriu.

Desigur, locul Miliţiei în postura de forţă pseudo-teroristă poate fi luat de Securitate. În favoarea acestei rocade pledează mai multe argumente, primul

dintre ele fiind acela că statul nu se poate lipsi de forţa curentă de ordine publică, aşadar Miliţia, care ar fi expusă în ipoteza în care şefii ei ar fi prezentaţi drept terorişti. Apoi, într-o asemenea situaţie, Securitatea însăşi trebuie să accepte o asemenea postură, cu consecinţa declarării ei drept duşman al poporului, al (pseudo-)revoluţiei, şi, implicit, dizolvarea ei, căci o confruntare cu poporul în forma sa originară, cu Armata, este inadmisibilă. Dar această alternativă nu înseamnă altceva decât lipsirea statului, indiferent cum va arăta acesta în ceea ce priveşte forma de guvernământ, fie şi pentru o vreme, de aparatul specializat de apărare pe frontul nevăzut, situaţie, iar, inadmisibilă. Abandonarea totală în braţele Armatei, ale massei furioase, poate avea consecinţe imposibil de evaluat, mai ales că, pe de o parte, între Armată şi Securitate există o stare mocnită de război, generată de multiple cauze, iar pe de alta, o parte a populaţiei păstrează încă vii în memorie atrocităţile săvârşite în anii '50 de Direcţiunea Generală a Securităţii Poporului.

În această situaţie, Securităţii, şefului ei, general-colonel Iulian Vlad, nu le rămâne altceva de făcut decât să acţioneze pentru limitarea la maxim a pierderilor de vieţi omeneşti în rândul cadrelor, a pagubelor.

Silită în mod natural să se apere, plasarea Securităţii pe post de forţă (pseudo-)teroristă pusă în slujba menţinerii lui Nicolae Ceauşescu în fruntea partidului şi statului ar putea aşadar să declanşeze o confruntare militară internă în care va fi antrenată,

pe de o parte, Armata şi massa, iar pe de alta Securitatea, dar şi armata „invizibilă" a ţării, fracturată prin forţa împrejurărilor în cele două componente ale sale, una de partea Armatei şi massei, cealaltă de partea Securităţii. Un asemenea război civil va fi pustiitor, cu zeci de mii, poate sute de mii de victime, căruia cel mai probabil îi va putea pune capăt doar intervenţia militară a celor două superputeri, urmată de o cumplită vânătoare de vrăjitoare declanşată împotriva cadrelor de Securitate şi a informatorilor acesteia.

O asemenea confruntare trebuie, date fiind consecinţele sale expuse mai sus, evitată cu orice preţ.

Pe de altă parte, lipsa de reacţie a Securităţii şi acceptarea statutului de forţă (pseudo-)teroristă va conduce, inevitabil, la lichidarea ei ca instituţie, la o serie de consecinţe care pot fi pe alocuri dramatice. În acest sens este de subliniat pericolul distrugerii unor arhive ori al sustragerii unor documente din acestea, în special cele aparţinând sferei contrainformaţiilor şi contraspionajului. Apoi, pentru a li se creea în ochii publicului imaginea de elemente (pseudo-)teroriste, cadrelor de Securitate li se vor organiza cel mai probabil înscenări, ambuscade etc., nemailuând în calcul acţiuni vindicative care, cu siguranţă, se vor produce. De asemenea, este de aşteptat ca o serie de cadre de Securitate să fie lichidate fizic de către persoane, agenţii de spionaj etc. interesate să speculeze momentul din punct de vedere informativ, economic,

financiar ş.a.

Dar o asemenea situaţie mai prezintă pericolul ca, prin interpuşi ori prin agenţi ai săi, KGB-ul să preia pârghiile statului, să-l transforme, prin mecanisme nevăzute, într-o anexă a sa. O asemenea situaţie este posibilă în condiţiile în care funcţiile de vârf din stat vor fi ocupate de oameni aserviţi ori în solda KGB-ului.

În felul acesta, lipsit de apărarea specifică pe frontul nevăzut, statul român, indiferent ce formă post-Ceauşescu va cunoaşte el, va ajunge, mai devreme sau mai târziu, un cadavru viu gata-gata să se prăbuşească la primul atac susţinut din partea unor forţe ostile, la primul seism major, fie el de ordin politic, fie economic, fie financiar, fie social, fie chiar militar. Pe de altă parte, încet-încet, statul, cu tot ce înseamnă el - suveranitate, creanţe, bunuri, forţă de muncă ş.a. - va fi parcelat şi acaparat de grupuri, interne sau externe, sub masca unei pseudo-democraţii, fie ea de tip monarhic, devenind în felul acesta un paradis al corupţiei, incompetenţei, nepotismului şi injustiţiei. Căci sistemul comunist patronat de URSS nu poate eşua decât într-o pseudo-democraţie condusă din umbră de serviciile secrete prin intermediul unor grupuri politico-financiare, servicii care vor abandona rolul lor de apărător al statului, dându-şi mâna şi privatizând în mod nelegitim în folosul membrilor lor averea comună.

Autoritatea statală va fi anihilată, căci eticheta de „securist" cu care sunt îndeobşte denumite cadrele Departamentului Securităţii Statului se va extinde ca

ciuma asupra tuturor celor care se vor opune *kaghebizării* țării, pe măsură ce calitatea de fost lucrător al Departamentului Securității Statului va fi căpătat o nouă dimensiune, anume de „teorist", adăugată faimei nemeritate de satrap, de criminal, create ca urmare a crimelor săvârșie de Direcțiunea Generală a Securității Poporului în anii '50, cu care Securitatea deceniului 8 nu a avut nici o legătură de ordin doctrinar. Ura unora dintre cetățeni împotriva a ceea ce a însemnat Securitatea anilor '50 se va amplifica până la paroxism prin aplicarea etichetei de „terorist" și va face din fiecare lucrător al, de-acum, defunctului Departament al Securității Statului un dușman al poporului, al fiecărui membru al lui, sursa tuturor relelor ce au fost, care sunt și care vor fi.

În sfârșit, cetățenii vor ajunge din sclavi ai ideologiei comuniste, robi ai marilor imperii economico-financiare transfrontaliere, pentru care morala este un termen necunoscut.

*

În analiza consecințelor înlăturării lui Nicolae Ceaușescu din fruntea partidului și statului, analiză pe care Departamentul Securității Statului nu poate s-o ocolească, trebuie pornit de la concluzia că scoaterea massei în stradă, cu tot ce înseamnă această acțiune, inclusiv producerea de morți, va compromite definitiv șansele Partidului Comunist Român de a supraviețui. Căci indiferent de soluția care va fi aleasă de Armată în momentul în care, prin forța împrejurărilor, va deține controlul tuturor forțelor armate ale țării - pe post de forță

(pseudo)teroristă să fie ori Miliția ori Securitatea -, oamenii vor fi băgați până la urmă în case, nu însă și întorși la ședințele de partid. Ideologia ca formă de subordonare a massei va muri, luându-i, eventual, locul naționalismul - un naționalism agresiv, cel puțin o vreme, prin limbaj, fără a fi excluse convulsii de ordin interetnic. Mai devreme sau mai târziu, Armata - ori un guvernământ militar mascat de unul civil - va trebui să accepte formula pluripartidistă, mai precis formula structurii suveranității statului potrivit dihotomiei clasice, dar nelegitime, „putere-opoziție", specifică doar monarhiei.

Lansându-se forțat de circumstanțele internaționale de ordin strategic militar, dar și ideologic, în operațiunea de înlăturare a lui Nicolae Ceaușescu din fruntea partidului și statului, Departamentul Securității Statului, singura forță specializată a țării pe frontul nevăzut, va trebui să aleagă, fie și teoretic, dintre posibilele căi de ieșire pe cea care provoacă pierderi minime pentru națiune, pentru fiecare membru al ei. O asemenea preocupare izvorăște în primul rând din statutul legitim al unei instituții de acest gen, anume de organ de specialitate pe lângă organele reprezentative ale poporului, statut pe care Securitatea nu l-a avut, dar pe care trebuie să și-l asume și pe care trebuie să-l extindă, anume chiar de organ reprezentativ al poporului.

O astfel de extindere este legitimă, în virtutea principiului că orice acțiune ori inacțiune, indiferent cine o săvârșește, care are drept scop apărarea

poporului ori organizarea lui sub forma statului democratic şi social este legitimă.

Regimul militar, ca soluţie imediată de ieşire din starea de „vid de putere" instalat după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu şi, respectiv, pulverizarea partidului unic, prezintă, pe lângă avantajele enumerate anterior, şi pe acela că lasă cale liberă, cel puţin pentru o vreme, oricărei opţiuni în ceea ce priveşte forma de guvernământ. Un astfel de regim - regimul militar - este legitim căci organizarea constituţională a unei naţiuni aflate în stare naturală nu se poate realiza decât prin manifestarea formei *originare,* nenormate, a puterii fiecărui membru al ei, însă sub o organizare de tip militar. Naşterea statului legitim nu este posibilă decât prin recurgerea, la o adică, la impunerea Constituţiei legitime prin forţă, care nu poate fi decât de tip înarmat.

Dintre formele civile de guvernământ posibile ce ar putea urma celui de tip comunist sunt de reţinut trei: democraţia; partitocraţia; monarhia. Menţinerea - ori reinstaurarea - sistemului comunist ori înlocuirea lui cu un regim civil absolutist de altă natură vor fi imposibile, căci stăvilirea dorinţei oamenilor de a fi liberi să-şi hotărască destinul potrivit propriei voinţe, potrivit propriilor interese, va fi imposibilă.

Confruntat cu o astfel de dorinţă, regimul militar va fi însă silit să cedeze destul de repede locul guvernământului civil, cu precizarea că opţiunea pentru instaurarea imediată a unui astfel de guvernământ deschide calea KGB-ului de a pune

mâna pe stat. Într-adevăr, primele ore de după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu sunt cele mai favorabile grupării interne coordonate de KGB/GRU de a prelua conducerea statului.

Date fiind circumstanţele expuse mai sus, în primul rând evitarea acuzaţiei de lovitură de stat, Armata va opta cel mai probabil pentru un guvernământ militar mascat de unul civil. O asemenea soluţie are şi avantajul că îi fereşte o vreme pe unii şefi militari de procese penale pentru implicarea lor în evenimente. De asemenea, îngăduie la o adică Armatei să evite responsabilitatea eliminării fizice a celor doi Ceauşescu, aceasta, în ipoteza că se renunţă la varianta eliminării fizice a lui Nicolae Ceauşescu printr-un accident aviatic simulat, urmând să cadă în sarcina guvernământului civil, organizat sub forma unui Comandament al revoluţiei - dar, de fapt, al pseudo-revoluţiei -, desigur, controlat de Armată.

Necesitatea unui guvernământ civil de faţadă, controlat de Armată şi, respectiv, Departamentul Securităţii Statului se impune aşadar de la sine, încă din prima clipă de după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu. Dar cum poate să arate el, mai precis spus din cine urmează să fie compus el? Căci liderii de la Krmelin nu vor fi dispuşi să accepte orice formulă.

*

După cum s-a arătat anterior, Kremlinul a pornit, încă de pe vremea lui Iuri Andropov, acţiunea *perestroika-glasnosti* pentru a salva sistemul

comunist patronat de URSS, respectiv pentru a recupera decalajul tehnologic, îndeosebi în domeniul spaţial, existent în raport cu SUA şi, mai general, cu Occidentul. Se înţelege aşadar că în viziunea Kremlinului este inacceptabilă ieşirea Estului european de sub influenţa, fie şi ideologică, a URSS. KGB-ul nu va scăpa, respectiv va încerca să provoace o ocazie pentru a pune, prin interpuşi, mâna pe statul român. Nu pot fi ignorate în nici un caz posibile provocări de ordin etnic şi care, la o adică, ar justifica o intervenţie militară a URSS, a unor ţări membre ale Tratatului de la Varşovia, poate chiar şi ale unor ţări occidentale, în România.

Dar KGB-ul este interesat în cel mai înalt grad în desfiinţarea Departamentului Securităţii Statului. Căci după epurarea din anii '60 a Securităţii de „cârtiţele" lui, respectiv după înfiinţarea în cadrul Departamentului a unei unităţi specializate în depistarea şi, respectiv, anihilarea acestor „cârtiţe", a reţelei de informaţii sovietice din România, Securitatea a devenit pentru KGB un duşman de moarte. Dar, în orice caz, DSS-ul este un obstacol de netrecut de către KGB în privinţa planurilor sale de a pune mâna pe statul român.

Lipsit, fie şi pentru scurtă vreme, de apărarea specifică, statul român, indiferent ce formă de guvernământ va cunoaşte el, va primi, în ipoteza dizolvării Securităţii, după cum s-a precizat deja, o lovitură care îi va fi, pe termen nedefinit, fatală.

Departamentul Securităţii Statului este expresia contemporannă a instituţiei create în 1948 având

drept scop apărarea comunismului impus pe pământul românesc cu forţa armată de către URSS. Regimul dictatorial comunist a atins, după 40 de ani de existenţă, forma sa ultimă, anume dictatura unei familii şi, până la urmă, a unui singur om - Nicolae Ceauşescu. Comunismul din România a arătat în felul acesta, cât se poate de limpede, care este finalitatea guvernământului caracterizat de unicitatea partidului politic. Din cele expuse mai sus rezultă că o astfel de formulă nu mai poate avea susţinere decât prin teroare dusă la limită. Singura cale de ieşire este, după cum s-a arătat mai sus, pluripartidismul în cadrul sistemului monarhiei constituţionale.

Adoptarea monarhiei constituţionale ca soluţie post-Ceauşescu nu va avea, desigur, susţinere şi nici măcar recunoaştere din partea URSS. Nici chiar massa nu va îmbrăţişa cu entuziasm formula, după ce decenii de-a rândul a fost supusă unei sistematice propagande ostile monarhiei. Iată de ce este necesară o pregătire subliminală pentru revenirea la monarhie. Mai precis, imediat după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu trebuie să urmeze anunţul regimului mixt militar-civl de guvernământ, formula politică fiind aceea a Frontului Renaşterii Naţionale. O astfel de denumire nu are cum să nu trimită, respectiv să nu readucă în memoria unor români formaţiunea politică unică omonimă introdusă de fostul rege Carol al II-lea în 1938. Ea va atrage după sine deschiderea imediată a discuţiei privind monarhia. Şi ce poate fi mai rău dintre două rele -

comunismul sau monarhia?

Din perspectivă internă, foştii membri ai partidelor istorice, supravieţuitori ai Canalului şi ai închisorilor de la Sighet, Piteşti, Gherla etc. nu pot decât să susţină revenirea la monarhie, destinele lor politice, dar şi umane fiind legate indisolubil de aceasta. Mai există o pătură, destul de importantă, de oameni hărţuiţi de Securitate în deceniul 6 şi începutul celui de-al 7-lea ori de urmaşi ai acestora care vor prefera comunismului, monarhia; este vorba despre cei declaraţi în acele vremuri exploatatori, îmburgheziţi etc. Monarhiei nu i se poate opune în mod semnificativ decât cei cărora comunismul le-a asigurat un statut social - activişti sau foşti activişti de partid, foşti muncitori şi ţărani şcoliţi la cursuri scurte şi cu poziţii importante în aparatul de partid şi de stat. Dar pe fondul luptei împotriva forţei (pseudo-)teroriste, rezistenţa acestora împotriva monarhiei va fi cel puţin o vreme nesemnificativă, abstracţie făcând de faptul că toţi aceştia pot fi uşor declaraţi, dacă s-ar împotrivi, susţinători ai lui Ceauşescu, deci duşmani ai poporului.

În logica lucrurilor, opţiunea pentru monarhie va fi susţinută şi de majoritatea celor fugiţi peste hotare.

Este de aşteptat ca marea masă a muncitorilor şi ţăranilor să nu se împotrivească acestei soluţii, mai ales în condiţiile în care toate suferinţele lor de orice fel vor fi imediat puse pe seama lui Nicolae şi a Elenei Ceauşescu, a C.C. al P.C.R., a comunismului ca sistem, în general. O propagandă bine pregătită

poate asigura un succes chiar peste aşteptări a soluţiei monarhice, mai ales prin prezentarea, fie şi hiperbolizată, a unor realizări din trecut ale monarhiei, ale acestei forme de guvernământ existente în Europa, în oglindă cu ororile comunismului.

Departamentul Securităţii Statului urmează să pregătească toate condiţiile, inclusiv propagandistice, astfel ca în cel mai scurt timp de la înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului să poată fi făcut anunţul revenirii la Constituţia din 1923, modificată, respectiv repunerea fostului rege Mihai în postura de monarh.

Singura piedică în calea reinstaurării monarhiei o constituie aşadar URSS, fie direct, fie indirect, prin reţeaua KGB din ţară. Iar o problemă cu totul şi cu totul specială o constituie raportul în viitor al statului, de-acum monarhic, cu Tratatul de la Varşovia, respectiv cu CAER-ul, lăsând la o parte poziţia geografică nefavorabilă a ţării, care este înconjurată de ţări aparţinând acestui complex economico-militar comunist.

În lumina considerentelor expuse mai sus, asupra soluţiei monarhiei trebuie păstrat un secter absolut. Totuşi, pentru a readuce în memoria colectivă această formă de guvernământ, realizările ei pozitive din trecut, este necesar ca o serie de istorici să editeze o serie de lucrări tematice, în paralel cu instituirea cenzurii în ceea ce priveşte criticile aduse monarhiei. De asemenea este necesară organizarea unor acţiuni, preponderent în plan extern, care să

readucă în prim-plan personalitatea fostului rege Mihai, implicarea sa în actul de la 23 August 1944, care trebuie prezentat drept act de salvare a ţării, nu de înrobire de către URSS. Pe această linie urmează ca în exteriorul ţării, cu predilecţie în ţările vecine României, să fie difuzate o serie de materiale audio-video înfăţişându-l pe fostul suveran, precum şi tipărite lucrări privitoare la viaţa şi activitatea acestuia.

La momentul oportun, fostul rege Mihai urmează să fie adus în ţară cu un avion special, trimis anume în străinătate, sub pretextul reparaţiilor.

Ca formulă politică, Partidului Comunist Român urmează să-i ia locul, după cum s-a precizat deja, ca formulă tranzitorie către monarhia constituţională şi regimul politic pluripartidist, Frontul Renaşterii Naţionale, având drept organ executiv un Consiliu al Revoluţiei, generalului-locotenent Victor Atanase Stănculescu urmând să i se rezerve calitatea de conducător al statului şi prim-ministru, după modelul adoptat în 1940, când Mareşalul Ion Antonescu a deţinut o poziţie similară.

Rolul Departamentului Securităţii Statului urmează să fie pe fond, în cadrul noii forme a statului, acelaşi, anume de apărare a statului pe frontul nevăzut.

Anunţul privind reinstaurarea monarhiei, un guvern mixt civil-militar condus de generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu, precum şi naşterea Frontului Renaşterii Naţionale constituie singura soluţie care fereşte ţara de seisme majore.

Într-adevăr, forma republicană de guvernământ cu un guvern mixt militar-civil prezentat drept emanaţia Revoluţiei nu poate decât să fie confiscată de KGB/GRU. Orice civil care ar aspira să-i ia locul lui Nicolae Ceauşescu în calitate de Preşedinte al republicii, chiar şi dacă ar fi susţinut de Direcţia Informaţii Militare, va fi imediat anihilat ori chiar înlăturat de reţeaua KGB/GRU internă, în cooperare cu alte servicii secrete străine din Occident, care are drept sarcină instalarea în fruntea statului a lui Ion Iliescu, apoi acapararea comenzii Armatei şi lichidarea Securităţii ca instituţie. Nici măcar Corneliu Mănescu nu poate face faţă acţiunii acestor forţe. Forma republicană de guvernământ este aşadar exclusă, ea fiind imediat confiscată de Kremlin.

Un regim militar este, după cum s-a arătat mai sus, exclus.

Anunţul reinstaurării monarhiei constituţionale va produce, desigur, şoc atât în plan intern, cât şi extern. Dar o intervenţie pe faţă, de tip militar, a URSS împotriva acestei soluţii, deşi nu trebuie exclusă, este improbabilă, căci, iar, ar compromite definitiv imaginea lui Mihail Sergheevici Gorbaciov de campion al păcii, de pionier al reformelor etc. URSS va pierde bruma de credit obţinută de la statele occidentale, unele dintre ele monarhii.

Frontul Renaşterii Naţionale ar putea fi condus chiar de Ion Iliescu, atenuându-se în felul acesta reacţia Kremlinului.

În scopul anunţării revenirii la monarhia constituţională este în orice caz necesar de luat o

serie de măsuri care să prevină, după cum s-a arătat anterior, provocarea unei intervenţii armate a URSS.

*

Monarhia constituţională constituie alternativa *practică* la dictatura comunistă. **Democraţia** este, în teorie, forma de asociere statală asemănătoare unei firme pe acţiuni în care asociaţii - membrii naţiunii *naturale* - primesc în mod egal, fără privilegii şi fără discriminări, dividende sub forma unor **valori**. Aceste valori nu sunt sub forma celor oferite de firme, adică bani, ci valori de tip *public,* pe care le pot folosi potrivit principiilor de mai sus toţi **cetăţenii,** în calitate de *co-proprietari* - de exemplu, străzi, şcoli, instituţii ale administraţiei de stat, parcuri, resurse naturale -, respectiv de tip *privat,* sub forma **drepturilor** şi **libertăţilor** cetăţeneşti, care urmează să fie *exercitate* în vederea creerii mijloacelor *personale* necesare transpunerii în fapte a voinţei proprii.

Regula fundamentală ce caracterizează democraţia este ca fiecare cetăţean să folosească aceste valori cu bună-credinţă şi fără să-i împiedice pe ceilalţi să folosească, la rândul lor, valorile care li se cuvin. O astfel de regulă impune autolimitarea acţiunii - ori chiar inacţiunii - fiecărui cetăţean numai asupra sa însuşi, cu alte cuvinte numai cu privire la **libera** dezvoltare a propriei personalităţi, potrivit propriei opţiuni, aşadar numai propriei voinţe necenzurate de o altă voinţă, cu excepţia **voinţei poporului**. Această din urmă voinţă, pusă pe seama mulţimii tuturor cetăţenilor ca întreg indivizibil, este voinţa de natură

să creeze valorile sus-menţionate, dar şi să le apere, precum şi să apere şi valorile publice - sau *comune* - cu un caracter aparte, cum sunt teritoriul naţional, statul, ca formă juridică de organizare a naţiunii naturale, securitatea naţională, morala publică etc.

Diferenţa practică fundamentală dintre democraţie şi, respectiv, comunism constă în aceea că în democraţie folosirea valorilor de tip privat este posibilă, în principiu permiţând cetăţeanului săvârşirea oricărei acţiuni, cu restricţiile impuse de principiile enumerate mai sus, pe când în comunism posibilitatea exerciţiului unor drepturi şi libertăţi, altfel enunţate de Constituţie, este suprimat - aşa, de pildă, dreptul de a călători în străinătate este drastic limitat, apoi, de asemenea, dreptul de proprietate, dreptul de exprimare, de asociere liberă etc. nu pot fi în mod practic exercitate.

Dar diferenţa de esenţă dintre democraţie şi comunism este dată de titularul voinţei *politice* care capătă forma legii. Astfel, pe când în democraţie aceasta aparţine, teoretic, fiecărui cetăţean, fiind voinţa raţională *impersonală* creatoare a valorilor enumerate mai sus, în comunism aceasta aparţine unui grup, redus în final la un singur om.

Statul comunist nu este altceva decât o uriaşă firmă în care profitul se reinvesteşte la infinit, acţionarilor nerevenindu-le decât statutul perpetuu de executanţi, de angajaţi ai statului. Iar destinaţia profitului nu este stabilită de către membrii naţiunii, ci de un grup, chiar de o singură persoană.

Trecerea de la societatea de tip comunist în urma

înlăturării lui Nicolae Ceauşescu şi, implicit, a prăbuşirii statului comunist, la cea de tip democratic nu este posibilă imediat, fiind necesară apariţia *partidelor politice,* precum şi organizarea de alegeri *libere.* Astfel de operaţiuni necesită timp, care poate fi estimat la 4 - 6 luni, poate chiar mai mult. Un regim militar nu poate rezista o asemenea perioadă, indiferent cine l-ar conduce. Motivul principal rezidă în faptul că el va fi supus unei uriaşe presiuni venite din partea massei mai ales în ceea ce priveşte implicarea unor comandanţi militari direct răspunzători de morţile civililor în cursul evenimentelor. Sau poate rezista, dar transformându-se într-o dictatură sângeroasă, situaţie însă care ar justifica pe deplin o intervenţie străină. Rezultă de aici că massei trebuie să i se ofere, cel puţin pentru o vreme, o altă ţintă, care să-i absoarbă energia, care să ferească Armata, dar şi Securitatea, de ofensiva acesteia.

O asemenea ţintă o poate constitui Partidul Comunist Român, respectiv atrocităţile săvârşite de comunism în anii '50, dar abordarea ei implică, vrând-nevrând, şi Securitatea şi, ceea ce este cu adevărat periculos, URSS, patronul comunismul ca doctrină. Această ţintă nouă poate genera o adevărată vânătoare de vrăjitoare, precum şi cataclisme sociale greu de controlat.

Cea mai potrivită ţintă o constituie, până la urmă, monarhia! Mai precis, proclamându-se monarhia, aceasta ar urma să fie supusă unui plebiscit. În concret, românii urmează să fie chemaţi la urne în

4 - 6 luni să hotărască forma de guvernământ - ori monarhie ori republică. Lupta pentru o variantă sau alta va antrena întreaga societate, absorbind mai toată energia massei, problema lămuririi evenimentelor care au condus la înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu rămânând pe planul al doilea.

Tot atât de adevărat este că instaurarea unui regim militar mascat de unul civil condus de Ion Iliescu se va confrunta cu acelaşi gen de presiuni, energia massei fiind de astă-dată eliberată în lupta pentru înlăturarea acestui regim de la putere. Massa se va împărţi în mod natural în două tabere - una *pro,* iar cealaltă *contra* lui Ion Iliescu. Vina pentru moartea civililor va fi aruncată de una din părţi în cârca acestuia, văzut ca un profitor al înlăturării lui Nicolae Ceauşescu şi, printr-un raţionament greşit de la efect la cauză, drept organizator al diversiunii pseudo-teroriste urmând înlăturării.

Diversii responsabili din Armată implicaţi în evenimente vor fi o vreme protejaţi de Ion Iliescu, căci prăbuşirea lor va antrena inevitabil prăbuşirea acestuia.

Dar instalarea de către Armată a lui Ion Iliescu în fruntea partidului şi statului deschide, după cum s-a arătat mai sus, KGB-ului calea de a pune mâna pe pârghiile statului, respectiv menţinerea, sub o formă dezideologizată, a unui regim totalitar, regim care, şi el, nu va putea rezista ca formă multă vreme, dar care se va perpetua sub masca (pseudo)democraţiei.

*

Rețeaua KGB-istă gravitând în jurul lui Ion Iliescu este singura echipă mixtă civilă-militară capabilă să speculeze, respectiv să umple „vidul de putere" lăsat de înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu. Este de așteptat ca această echipă să reprime sângeros orice tentativă de spargere a monopolului deținut de grup asupra statului. În raport cu misiunea sa - de a păstra, într-o formă sau alta, supremația sistemului comunist -, acest regim nu se va împotrivi desființării Securității urmărită de KGB, care va avea astfel deschisă calea de a penetra diverse structuri civile și militare ale statului, de a distruge orice probe care ar dăuna intereselor sale, de a elimina fizic persoane, inclusiv aparținând Securității, care, prin ceea ce știu ori pot să facă, sunt periculoase pentru statul sovietic, pentru sistemul comunist patronat de URSS, în general.

Apărută pe valul manifestării massei și speculând necesitatea recurgerii la acțiunea pseudo-teroristă, autoproclamându-se forță potrivnică acțiunilor de menținere a lui Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului și statului, puterea pseudo-civilă condusă de Ion Iliescu se va comporta ca o fiară rănită de moarte, reprimând brutal, cu metode tipice regimurilor comuniste, sub pretextul apărării revoluției, orice voci ori acțiuni potrivnice misiunii sale, expuse mai sus. Contraponderea la acestă putere de sorginte KGB - aceasta așadar în situația în care Armata nu va accepta regimul monarhic - trebuie s-o constituie ceea ce în mod tradițional se numește în monarhie *opoziție*. România va deveni în

felul acesta, mai devreme sau mai târziu, o pseudo-monarhie, mai precis spus, statul va deveni un bun fără stăpân sfâșiat și spoliat de două grupuri constituite sub forma „puterii", respectiv a „opoziției". Un stat precum un trup fără cap, la dispoziția oricui capabil să-l ia în stăpânire.

Într-adevăr, statul monarhic, având în frunte suveranul, nu este altceva decât o uriașă organizație profitabilă prin nimic diferită de o societate comercială. Lucrătorii din cadrul acestei organizații nu sunt altceva decât *supușii* monarhului, văzut ca întruparea statului, angajați să producă în beneficiul acestuia. În cadrul monarhiei constituționale însă, statutul supusului va fi de proprietar *aparent*.

În mod periodic, în anumite sisteme monarhice, administrarea statului este scoasă de monarh la licitație. De regulă, pentru a obține dreptul de a administra, dar și pentru a obține de la monarh privilegii, facilități etc., supușii se organizează sub forma partidelor politice. Licitația este organizată sub forma alegerilor. Câștigătorul, aflat de-acum „la putere", urmează să propună monarhului, sub forma proiectelor de lege, măsuri de administrare a statului, privind acordarea de facilități, privilegii, drepturi supușilor. Suveranul urmează să *sancționeze* și, respectiv, să *promulge* legea, ale cărei dispoziții urmează apoi să fie executate de către administrator, respectiv de către supuși.

Cel care a pierdut licitația se plasează „în opoziție" cu „puterea", căutând să-i ia acesteia locul de administrator, respectiv opunându-se măsurilor

„puterii".

În democrație nu există „putere" și „opoziție". Statul democratic, funcționând potrivit unui algoritm și unor principii asemenea unei mașinării, este chemat să transpună în fapte, după cum s-a arătat mai sus, voința politică a cetățenilor, care nu este însă o voință de grup, ci o voință rațională impersonală generatoare de valori, de ordin public și, respectiv, privat, aceleași în fondul lor pentru fiecare cetățean, precum și de asigurare a posibilităților de folosire a acestor valori. Societatea democratică nu este așadar partiționată în grupuri, partidele politice având în cadrul ei nu rolul de a impune o voință de grup, de a obține pentru membrii lor privilegii, ci de a propune proiecte de voință politică a cetățenilor, precum și candidați pentru posturile de execuție a acestei voințe.

În timp ce arhitectura statului monarhic este politizată, în sensul că partidul care câștigă licitația își plasează activiștii în posturile-cheie ale statului în vederea transpunerii în fapte a programului *său,* statul democratic urmează să funcționeze independent de partide, lui revenindu-i sarcina de a transforma în fapte voința politică a cetățenilor, în care sens este necesar ca acesta să cuprindă în posturile de execuție cei mai buni specialiști.

Iată de ce Departamentul Securității Statului trebuie să creeze, pentru cazul în care statul român cade, în urma înlăturării lui Nicolae Ceaușescu, în mâinile Kremlinului, condițiile apariției unei contraponderi la această situație, contrapondere ce

nu se poate manifesta decât prin apariția unor partide în „opoziție" cu echipa kaghebistă susținută de Armată. Va rezulta așadar o formă de stat de tip monarhic în care însă nu există monarh, statul neavând nici un proprietar, respectiv o pseudo-democrație în care voința ce animă statul nu va fi de tip rațional impersonal, ci de grup.

*

Analizele anterioare arată că pericolul reacției URSS împotriva soluției monarhiei este real, dar este minim. Căci Kremlinul, împotrivindu-se fățiș ei, de exemplu prin invadarea țării, va dovedi Occidentului, după cum s-a subliniat deja, adevărata sa față, adevăratul său caracter, anume de stăpân. Toată construcția mediatică realizată lui Mihail Sergheevici Gorbaciov de campion al păcii, al autodeterminării popoarelor, se va prăbuși. Tot Occidentul se va întoarce împotriva lui. Apoi, dintr-o intervenție armată în România, URSS va ieși din punct de vedere economic și militar mai rău decât se afla în momentul în care a purces la operațiunile *uskorenie* (=accelerare), *perestroika* și *glasnosti.* Căci un război cu România va îndrepta massa împotriva, de astă-dată, unui dușman extern, cu costuri economice, morale și militare pentru URSS extrem de mari. Românii, de la vlădică la opincă, nu vor mai accepta tancul sovietic aducător de comisari, fiind fripți o dată. Înșelătoria din 1944 nu va mai putea fi reeditată. Căci ce altceva decât teroare poate să aducă URSS?

Iată de ce Kremlinul va încerca să pună mâna pe

statul român într-un mod nevăzut, pândind momentul „vidului de putere" pe care urmează să-l umple cu echipa pe care KGB-ul a pregătit-o din vreme, poate în cooperare cu alte servicii secrete. Acestei echipe nu îi rămâne decât să aştepte momentul diversiunii pseudo-teroriste, să se erijeze în conducător al unei pseudo-revoluţii, confiscând în felul acesta şi revoluţia deja încheiată.

O asemenea acţiune, din partea oricui ar veni, este imorală şi, deci, nelegitimă. Căci a profita de momentul greu prin care trece ţara, expusă la pericolul anarhiei, dar şi al sfâşierii trupului ei în bucăţi, este o acţiune de tip banditesc, o vânătoare fără necesitate în care vânătorul identifică punctul slab al vânatului şi atacă în momentul cel mai prielnic.

Iar aservirea, punerea statului la dispoziţia unei puteri străine nu constituie altceva decât trădare faţă de naţiune, faţă de fiecare membru al ei.

Din aceste motive, Departamentul Securităţii Statului nu are în vedere pregătirea unui grup civil sau militar care să pună stăpânire pe stat. Un stat moral nu se poate construi pe premise imorale.

*

În cadrul serviciilor secrete nu există lege, aşa cum este îndeobşte definit acest instrument juridic. Nu există - ori nu trebuie să existe - legături, contracte, ci doar ierarhie, credinţă, încredere şi trădare. De asemenea, nu se poate vorbi în cadrul unui serviciu secret despre identităţi, ci doar despre *manifestare* - anume, cel care dă ordinul face corp

comun cu cel care execută, ca întreg indivizibil. Un serviciu secret este un corp unic animat de o singură *directivă* - a celui care ordonă.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre Armată.

Armata are rolul de a apăra naţiunea, poporul, statul în întregul lor din punctul de vedere al integrităţii şi suveranităţii, atât de un duşman extern, cât şi de unul intern; Securitatea statului are rolul de a apăra aceste entităţi din punct de vedere funcţional.

În raport cu competenţele celor două forţe, statul cunoaşte două forme: cea civilă şi, respectiv, cea militară. În mod corespunzător, puterea statului cunoaşte cele două forme.

Armata aparţine, când este în acţiune, statului militar, pe când Securitatea aparţine statului civil.

Voinţa care animă cele două forme este unică, iar administratorul acestei voinţe, de asemenea, unic. Din acest motiv, imediat după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului şi statului şi, pe cale de consecinţă, şi din cea de Comandant suprem al forţelor armate, Departamentul Securităţii Statului urmează să treacă în subordinea noului Comandant suprem al forţelor armate. Acest Comandant suprem poate fi militar, caz exclus anterior, respectiv civil, caz, de asemenea, exclus anterior, caci toate calculele îl dau învingător pe Ion Iliescu, sau Regele.

Dar circumstanţele extraordinare ale momentului face necesară înglobarea Departamentului Securităţii Statului în cadrul Armatei, astfel că din momentul înlăturării lui Nicolae Ceauşescu urmează să intre în

funcţiune statul militar, cel civil fiind suspendat.

Instrumentul juridic de guvernare a statului militar urmează să fie **decretul-lege**, iar impunerea dispoziţiilor acestuia urmează s-o realizeze instanţa militară extraordinară.

Atât decretele-lege, cât şi sentinţele instanţei militare extraordinare se supun numai principiului **legitimităţii**.

Pe timpul existenţei statului militar, Constituţia este suspendată.

Revenirea la Constituţia din 1923 trebuie să se realizeze printr-o Proclamaţie a Frontului Renaşterii Naţionale.

Principiile care guvernează activitatea unui serviciu secret, ca şi a Armatei, enumerate mai sus - credinţă, încredere, datorie etc. - sunt caracteristice legitimităţii, nu legalităţii, astfel că *trădarea* nu poate fi judecată de instanţe civile, ci doar de cele militare în forma lor extraordinară sau de instanţa **supremă** şi numai în raport cu naţiunea în întregul ei, cu poporul în întregul lui, respectiv cu statul în întregul lui, nu cu o persoană, un grup ori o autoritate publică.

Atât Armata, serviciile secrete, cât şi celelalte autorităţi publice care impun executarea voinţei suveranului, exprimată de Constituţie, de lege, funcţionează pe bază de *mandat*, în baza directivei administratorului voinţei suveranului ori chiar a suveranului însuşi. Acordarea mandatului se face pe bază de *încredere*, iar acesta urmează să fie primit cu *credinţă*. Mandant este suveranul, în mod direct

ori prin reprezentantul său.

Atât Armata, cât şi serviciile secrete nu se subordonează decât voinţei suveranului. Când voinţa suveranului este exprimată prin intermediul unui administrator al voinţei sale, raportul dintre administrator şi fiecare din cele două entităţi nu este de la mandant la mandatar, ci de la mandatar la comandant, care nu este altceva decât, la rândul lui, un mandatar învestit cu exprimarea voinţei suveranului. În cadrul acestui raport, mandatarul îl **sprijină** pe *comandant* să ducă la îndeplinire voinţa suveranului.

Retragerea sprijinului acordat comandantului echivalează de regulă cu preluarea funcţiei acestuia - de a exprima voinţa suveranului. Pentru ca acest act să fie legitim este necesar ca atât Armata, corespunzătoare statului militar, cât şi serviciile secrete, corespunzătoare statului civil, să restragă simultan sprijinul. Într-o atare situaţie statul civil este suspendat, in funcţiune intrând statul militar.

Atât Armata, cât şi serviciile secrete, dar şi autorităţile publice învestite cu impunerea executării legii, formează împreună cu administratorul sus-menţionat executantul *extraordinar* al voinţei suveranului, spre deosebire de administraţia publică formată din ministere, care constituie executivul *ordinar*. Executantul extraordinar se supune doar voinţei originare a suveranului, iar ordinul Comandantului (unic), exprimat prin **directiva** acestuia, se prezumă că exprimă voinţa suveranului.

Directiva Comandantului (unic) este echivalentul

legii civile. Din acest motiv, executantul extraordinar nu se supune acestui din urmă tip de lege, ci doar directivei. De regulă, directiva se exprimă prin **decret**.

Legea supremă a unui stat legitim este formată din imperativele raţiunii naţiunii, respectiv a statului, între care se distinge imperativul potrivit căruia apărarea naţiunii, a poporului, a statului constituie suprema lege. Din Legea supremă face parte Constituţia. Urmează directiva, apoi legea civilă. În mod corespunzător se poate vorbi despre trei nivele ale puterii unei naţiuni: cel al legitimităţii; cel al constituţionalităţii; cel al legalităţii.

Legitimitatea, reprezentând legătura naţiunii cu sine, „bate" celelalte două niveluri. În felul acesta, o acţiune - sau inacţiune - poate să încalce prescripţia legii, chiar a Constituţiei, dar să fie legitimă. Unei acţiuni - ori inacţiuni - legitime nu i se poate opune aşadar nici o prescripţie constituţională sau legală. Acţiunile - şi inacţiunile - executivului extraordinar se prezumă a fi legitime. Numai administratorul voinţei suveranului poate să suspende imunitatea în faţa Constituţiei şi a legii a celorlalte componente ale executivului extraordinar. Cât îl priveşte pe acest administrator, numai organul reprezentativ *suprem* al suveranului îl poate suspenda, demiterea urmând a fi hotărâtă de suveran însuşi.

Suspendarea echivalează cu paralizarea acţiunilor - ori inacţiunilor - celui suspendat.

În ceea ce priveşte *înalta trădare,* doar instanţa extraordinară, constituită din ordinul suveranului ori

de organul reprezentativ suprem al acestuia, o poate judeca.

Din cele expuse mai sus rezultă că asupra nelegitimităţii retragerii de către Armată şi Departamentul Securităţii Statului a sprijinului acordat lui Nicolae Ceauşescu, asupra acţiunilor şi inacţiunilor acestora având drept scop înlăturarea lui din fruntea statului nu se poate pronunţa decât noul administrator al voinţei suveranului, respectiv organul reprezentativ suprem al acestuia. În caz de stabilire a nelegitimităţii, competenţa de judecată aparţine instanţei militare ori, după caz, instanţei militare extraordinare - ori instanţei **supreme**.

Statul comunist fiind nelegitim, Departamentul Securităţii Statului este, la rândul lui, nelegitim. El nu poate deveni legitim decât dacă devine din executant al unei voinţe nelegitime, organizator al naşterii voinţei legitime, respectiv a statului legitim, al apărării acestuia.

*

Războiul de eliberare a poporului, a fiecărui membru al lui, de opresiunea statului nelegitim, în particular acţiunea de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu din fruntea statului şi, în mod firesc şi necesar, şi din fruntea Partidului Comunist Român nu poate fi condus de Departamentul Securităţii Statului decât, date fiind circumstanţele în care este silit să acţioneze, din umbră. În acest sens este necesar ca toate acţiunile şi inacţiunile Departamentului să fie, fără excepţie, „acoperite". Cu alte cuvinte, Departamentul Securităţii Statului nu va

mai întreprinde, cu cel puţin 6 luni înainte de momentul stabilit pentru finalizarea operaţiunii de înlăturare, nici o acţiune în numele său.

De principiu, în acest război va fi mobilizată „în orb" toată populaţia. Altfel spus, ea va fi *stimulată,* mai precis provocată, incitată, să se răscoale împotriva lui Nicolae Ceauşescu, împotriva statului nelegitim. Fiind un război legitim, acest tip de mobilizare este legitim, conformându-se principiului „Apărarea naţiunii este suprema lege!".

De asemenea, acţiunea de specialitate a armatei „invizibile" a ţării este conformă acestui principiu.

Forma aleasă pentru apărarea naţiunii - de a mobiliza „în orb" populaţia ţării, de a manipula Armata să tragă în aceasta, de a folosi armata „invizibilă" în operaţiuni, de a inventa agresiunea externă împotriva ţării, de a ataca sedii de partid şi administrative, de a provoca în mod aleatoriu victime printre civili, de a folosi copii şi bătrâni drept scut în faţa forţelor de ordine aflate sub comanda lui Nicolae Ceauşescu, expunându-i primii gloanţelor acestor forţe, de a şterge orice urmă a operaţiunii - scapă la prima vedere înţelegerii raţiunii. Dar sacrificarea unei părţi bune a întregului, aşadar a poporului, când acesta este în pericol să se piardă este o operaţiune legitimă când nu se poate altfel şi când sacrificiul este absolut necesar apărării.

Consideraţiile anterioare au arătat că înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu nu poate fi realizată decât prin instigarea populaţiei la revoltă. O asemenea instigare nu poate fi realizată de Departamentul Securităţii

Statului decât „acoperit", ceea ce înseamnă că populaţia nu are cum să opteze în mod liber pentru o asemenea soluţie. Apoi, mobilizarea massei nu poate fi realizată decât inducându-i-se sentimentul de mare nedreptate săvârşită de Nicolae Ceauşescu - că a ucis oameni nevinovaţi. Fiind de presupus că Armata şi Miliţia se vor abţine să provoace morţi, aceştia nu pot fi daţi, la o adică, decât de armata „invizibilă" a ţării. Recurgerea la o asemenea soluţie - de a provoca morţi şi de a-i pune pe seama lui Nicolae Ceauşescu, respectiv de a-l determina pe acesta să ordone el însuşi folosirea armelor de foc împotriva populaţiei - nu poate avea loc decât într-un caz disperat, în care, după cum s-a subliniat anterior, nu există alternativă de a salva naţiunea, poporul, ţara.

Din cele expuse mai sus rezultă că în faţa pericolului de invadare a ţării, de sfâşiere a trupului ei, de risipire a poporului în cele patru zări, nu există decât această unică soluţie de salvare - a sacrificiului neasumat în mod liber, dar asumat în virtutea principiului enunţat anterior, potrivit căruia salvarea naţiunii este suprema lege.

Sacrificiul românilor căzuţi în acest război împotriva statului comunist nelegitim, împotriva lui Nicolae Ceauşescu, nu este prin nimic diferit de cel al sutelor de mii de români care şi-au dat viaţa în războaiele de apărare a fiinţei naţionale purtate de-a lungul secolelor cu cotropitorii externi. Este un război legitim împotriva unui duşman intern, purtat cu metodele pe care natura lui le impune cu

necesitate.

*

Statul legitim este forma maximă a puterii *raţionale* pe care o poate atinge un membru al naţiunii naturale, prin asociere cu ceilalţi membri. Valorile supreme ce caracterizează acest tip de stat sunt: demnitatea omului; drepturile şi libertăţile cetăţenilor; libera dezvoltare a personalităţii umane; dreptatea; pluralismul politic. În lipsa acestora, viaţa omului nu este altceva decât o succesiune de acţiuni şi inacţiuni mecanice, fără sens - ori numai cu un sens dat de alţii.

Aspirând la forma maximă a puterii sale raţionale sub forma statului legitim, membrul naţiunii naturale are şansa să devină **omul** pe care un vestit înţelept grec din vechime îl căuta cu felinarul aprins, atât noaptea, cât şi ziua, numai dacă îi sunt imanente o serie de *principii,* anume cele enumerate mai sus, ridicate la rangul de valori supreme. Căci raţiunea vieţii este tocmai *manifestarea* potrivit acestor principii şi întru împlinirea lor, în ordinea firească a naturii.

Crearea, respectiv apărarea puterii maxime raţionale care este statul legitim, a valorilor lui supreme, este aşadar un imperativ al raţiunii. Iar cum dincolo de raţiune nu există nimic, căci numai raţiunea dă sens acţiunii şi inacţiunii şi, până la urmă, vieţii, sacrificiul pentru salvarea statului legitim, ca formă juridică a naţiunii, este echivalent cu salvarea raţiunii, prezumată a fi aceeaşi la toţi oamenii, a ordinii fireşti a naturii.

Sacrificarea de către naţiune, respectiv de către statul legitim, în scopul apărării, salvării sale, a vieţii unui membru al ei, respectiv a unui cetăţean al său, constituie, în lumina celor expuse mai sus, acţiune **proprie** a cetăţeanului, caracteristică puterii sale maxime raţionale, care este tocmai statul legitim.

Asumarea sacrificiului, ca act fondator, nu este act de voinţă, ci o *datorie* morală, un imperativ al raţiunii, dar şi o chemare *naturală* către fiinţa colectivă care este naţiunea, din trupul căreia fiecare dintre noi facem organic parte şi al cărei suflet constituie, în coordonatele sale fundamentale, matricea identităţii pentru toţi membrii ei.

POST - SCRIPTUM

Document reprodus după:
Angela Băcescu, *România 1989/*
Din nou în calea
năvălirilor barbare,
ed. „ZAMOLXIS",
Cluj-Napoca, 1994,
p. 39-48

Domnule preşedinte,
Domnilor judecători,

Mă aflu în faţa domniilor voastre, înaintea încheierii celui de-al treilea proces al meu.

Dumneavoastră, ca magistraţi şi militari activi,

înfăptuiți un act profesional.

Eu, ca fost soldat, trăiesc o dramă.

Sunt acum înaintea pronunțării unei noi hotărâri, a unei noi sentințe. O aștept cu încredere. Și spun aceasta nu din oportunism sau pentru că așa se obișnuiește să se spună în asemenea momente, ci pentru că eu cred cu tărie în adevăr și dreptate. Adevăr și dreptate care numai de la justiția română trebuie să vină.

S-ar putea să am o deziluzie. N-ar fi prima oară. În ultimul an și jumătate am trăit incredibile deziluzii. Dar cred în inteligența și spiritul de dreptate al dumneavoastră, domnule președinte.

Sunt judecat în acest proces pentru o acuzație gravă. Așa însă cum am declarat în prima zi de judecată, încă din preliminarii, apoi la interogatoriul judecătoresc, și după aceea, pe tot parcursul procesului, nu m-am considerat, nu mă consider și nu mă voi considera niciodată vinovat de săvârșirea unei asemenea infracțiuni.

Nu am făcut nimic împotriva poporului român și a patriei mele, România, în toți cei peste 38 de ani, cât am servit-o ca militar.

Consider că mi-am slujit cu credință și devotament țara.

Am ascultat concluziile domnului colonel procuror. Nu am să le comentez, după cum nu am

să fac nici o referire la dosar, în general, și la actul de inculpare în special, care sunt așa cum sunt.

Declar numai că, ascultând concluziile acuzării, nu știu ce să cred. Evident, nu am nimic cu domnul procuror. Dânsul este acolo unde este, iar eu, aici, în boxa acuzaților. Știu că a fost un om și vreau să cred că va rămâne astfel. Domnia sa reprezintă, desigur, o instituție, dar cu toate acestea nu înțeleg cum este posibil să susțină o acuzare care nu se fundamentează pe nimic?!

Instanța pe care o prezidați, domnule președinte, după nouă ședințe de judecată, după audierea a 36 de martori și după epuizarea tuturor celorlalte probe, care nu susțineau actul de trimitere în judecată, deci acuzarea a decis în octombrie 1990 restituirea dosarului la Direcția Procuraturilor Militare, pentru completarea cercetărilor. Desigur că instanța ar fi putut lua atunci și o altă hotărâre. Și ar fi fost drept așa. Totuși, a dat un important semnal că în acest dosar lucrurile nu sunt în regulă.

S-a dispus de către instanța supremă continuarea judecății, cu dosarul așa cum se găsea.

Au mai fost audiați alți 18 martori, deci în total 54, și au fost depuse câteva noi acte la dosar. S-au ținut, cu cea de astăzi, inclusiv, 16 ședințe de judecată.

Ce a rezultat? Nimic în plus - vorbind în sensul acuzării - față de ce fusese în octombrie 1990.

Din totalul de 54 de martori audiați, majoritatea ai acuzării, nici unul nu a declarat că aș fi dat ordin să se reprime.

Dimpotrivă! Subliniez, dimpotrivă!

De asemenea, nici unul din actele de la dosar - mă refer la acele acte care sunt considerate ca mijloace de probă - nu aduce nici cea mai mică dovadă în sensul acuzării.

Dar, între timp, s-au clarificat multe lucruri importante. Unele au fost puse în evidenţă şi făcute publice de către presă, căreia aş dori să-i aduc omagiul meu sincer.

Cele mai multe şi mai importante s-au clarificat în cadrul proceselor ce au avut loc - procesul membrilor C.P.Ex., procesul Sibiu, procesul Timişoara, procesul de la Alba Iulia, al celor patru ofiţeri din escorta lui Ceauşescu etc. etc.

Ce a rezultat cu privire la acuzaţiile grave care s-au adus unităţilor de Securitate, unor cadre subalterne şi mie personal? Nimic. Pentru că nu au tras şi nu au fost luate măsuri de reprimare.

S-au clarificat între timp lucrurile cu morţii de la Buzău, de la Brăila şi din multe alte părţi. Nu Securitatea a fost cea care a tras.

În mai bine de un an şi jumătate de la evenimentele din decembrie 1989 au fost cercetate, într-o formă sau alta, mii de cadre de Securitate şi au fost audiaţi mii şi mii de oameni, cei mai mulţi, participanţi direcţi şi activi la evenimente, s-au studiat zeci de mii de acte, s-au făcut nenumărate alte investigaţii.

Ce a rezultat cu privire la activitatea mea şi a subunităţilor ce le aveam în subordine, vizavi de

acuzaţia ce mi se aduce? Nimic, domnule preşedinte şi domnilor judecători! Ar fi fost cu putinţă să fi făcut totuşi ceva şi, în urma acestor cercetări atât de amănunţite şi atât de îndelungate, să nu se fi putut descoperi nimic? Ar fi fost imposibil.

Şi, oare, faptul că unităţile de Securitate nu au tras şi nu au acţionat într-un alt mod pentru reprimare a fost întâmplător? Nu! Categoric, nu! Ele au ascultat un ordin, o dispoziţie pe care le-am dat-o. Şi acest lucru l-au confirmat mulţi martori. Dacă erau chemaţi toţi şefii unităţilor centrale şi toţi şefii securităţilor judeţene sau măcar cei pe care-i propusesem ca martori, din judeţele unde au fost evenimente, ar fi confirmat cu toţii acelaşi lucru.

În sfârşit, nu pot să nu pun şi întrebarea pe care şi-au pus-o nenumăraţi oameni: ce s-ar fi întâmplat în această ţară dacă ordinele şi dispoziţiile date de Ceauşescu ar fi fost puse în aplicare de unităţile informativ-operative de Securitate şi de trupele de Securitate?

Şi atunci, cum este cu putinţă, în spiritul cărei justiţii şi al cărei morale se susţine, în continuare, inculparea mea? Acest lucru nu-l înţeleg şi nu-l voi putea înţelege niciodată!

În nenorocirea pe care o trăiesc de peste un an şi jumătate, de nenumărate ori mi-au venit în minte cuvintele unui mare filosof al Antichităţii (Platon), care spunea: „Frumos lucru e adevărul şi durabil, însă nu e acceptat uşor".

Se ştie că pentru ceea ce nu făcusem în noaptea de 16/17 decembrie 1989, Ceauşescu m-a chemat în faţa C.P.Ex., m-a făcut trădător, a pus problema destituirii şi trimiterii mele în faţa plutonului de execuţie.

În abstract vorbind, adică (dacă) finalul nu era cel care a fost la 22 decembrie 1989, ce ar fi dispus Ceauşescu cu mine pentru tot ce am făcut în săptămâna de la 17 la 22 decembrie până la prânz, contrar ordinelor şi dispoziţiilor exprese, şi pentru ce nu am făcut şi eram obligat să fac, potrivit reglementărilor atunci în vigoare?

Răspunsul este unul singur. Aş fi fost judecat tot de o instanţă militară, desigur nu de dumneavoastră, iar pedeapsa era una, cea capitală. Şi ar fi fost cu siguranţă executată.

În această condiţie - m-am întrebat şi mă întreb - ce am făcut eu împotriva revoluţiei? Răspunsul, şi la această întrebare, este tot unul singur: nu am făcut NIMIC contra revoluţiei. Dimpotrivă, eu şi unităţile din subordinea mea **am ajutat** revoluţia **atât înainte** de 22 decembrie, cât **şi după** această dată.

Care dintre conducătorii departamentelor militare ale statului, care primiseră ordin, în ziua de 17 decembrie, de reprimare a demonstranţilor, au mai făcut ce am făcut eu?

- S-a primit ordin să se tragă, iar eu am ordonat ca, sub nici o formă, să nu se tragă.

- S-a primit ordin să fie reprimaţi demonstranţii,

iar eu am ordonat ca unităţile de Securitate să nu se implice în acţiunile de stradă.

Putea spune cineva în 17 sau chiar în 21 decembrie că a doua zi Ceauşescu nu va mai fi? Cred că oricine este cinstit cu el însuşi va da un răspuns negativ la această întrebare.

De bună-seamă că pentru cei care aveau posibilitatea să facă o cât de sumară analiză a fenomenelor politice era clar că, dat fiind contextul politic general, Ceauşescu nu va mai putea rămâne mult timp la conducere. Cele mai importante servicii secrete de informaţii şi contrainformaţii din lume prevedeau şi ele căderea lui Ceauşescu, dar nu mai devreme de primăvara anului 1990. Cu toate acestea eu am dat atunci, în decembrie 1989, ordine contrare ordinelor date de Ceauşescu şi am luat măsuri şi am dat dispoziţii contrare dispoziţiilor legale atunci în vigoare. Astfel:

- în seara zilei de 16 decembrie 1989 am dat ordin ca subunităţile trupelor de Securitate, desemnate să participe la restabilirea ordinii în Timişoara, să plece în misiune fără arme şi muniţii. Au fost singurii militari care au fost scoşi în această acţiune fără arme;

- tot în aceeaşi seară am dat ordin şefului Securităţii judeţului Timiş să clarifice ce s-a întâmplat acolo exclusiv prin mijloacele muncii informativ-operative specifice, să nu participe la evacuarea pastorului Tökés şi să nu implice unitatea în acţiuni de stradă;

- grupa operativă trimisă la Timişoara, constituită din 5-6 ofiţeri, cea mai redusă numeric şi cu nivelul de reprezentare cel mai scăzut, comparativ cu celelalte instituţii centrale care au trimis acolo cadre şi rămânând aşa până la 22 decembrie, au primit, la plecare, cele trei ordine cunoscute:

1. să vadă care este, pe fond, situaţia;
2. ce amestec au străinii şi străinătatea;
3. să ajute pe şeful Securităţii judeţene în organizarea activităţii informativ-operative, dacă este cazul.

Cu aceste ordine au rămas până la sfârşit, până în 22 decembrie, când au fost arestaţi.

În şedinţa C.P.Ex. din 17 decembrie, se ştie şi în ce moment am fost chemat şi pentru ce anume. În nici un caz nu am fost chemat pentru a influenţa sau contribui la luarea vreunei hotărâri de reprimare.

De altfel, nici nu s-a luat, aşa cum a rezultat din procesul C.P.Ex., o asemenea hotărâre.

Chiar şi acel... proces-verbal, pentru că stenogramă nu este, reconstituit din memorie (aşa cum spunea într-un interviu dat ziarului „Adevărul" din 7 iunie 1990 procurorul general de atunci), nu reţine că s-a adoptat vreo hotărâre în acest sens. De fapt, ce hotărâre mai trebuia luată când la Timişoara, la ora respectivă, deja se trăgea?

Eu am fost chemat la şedinţa C.P.Ex. pentru a fi tras la răspundere, pentru că nu dădusem ordin să se tragă în noaptea precedentă la Timişoara.

N-aş dori să fiu considerat lipsit de modestie dar,

din cei trei miniştri puşi în cauză, cred că am avut în acea şedinţă poziţia cea mai demnă. Au confirmat-o toţi martorii audiaţi.

În şedinţa C.P.Ex., din punct de vedere formal, nu mi-am dat nici un acord. După ce ministrul Milea şi ministrul Postelnicu au spus ce au spus fiecare, eu am pronunţat formula „Am înţeles, tovarăşe Preşedinte". Şi asta a fost tot.

Iar tot ce am făcut după aceea a demonstrat ce am înţeles prin acea formulă.

Când m-am întors la minister, le-am spus ce aveam pe suflet şi ce înţeleg să fac la doi dintre locţiitorii mei. V-au declarat şi ei, fiind chemaţi ca martori.

La şedinţa cu şefii de unităţi care a avut loc îndată după aceea nu am dat nici un ordin pentru a se întreprinde vreo măsură de reprimare. Cred că declaraţiile martorilor audiaţi în această problemă sunt concludente.

Un singur martor din cei 8-10 audiaţi pe această temă spune că aş fi ordonat să dea ofiţerilor pistoalele din dotare, pe care el, din proprie iniţiativă, le-a distribuit centralizat şefilor de servicii, cu dispoziţia de a le închide în fişetele lor. Nu am dat nici atunci, nici ulterior, nici unei unităţi vreun asemenea ordin, deşi Ceauşescu ordonase acest lucru la Teleconferinţă, ordin pe care îl auzise şi martorul care face acea declaraţie. Este, cred, necesar să precizez că niciodată intrarea într-una din cele trei situaţii sau alarmare etc. nu se făcea prin ordinul şefului D.S.S., ci prin ordinul ministrului;

acest lucru se poate stabili cu cea mai mare exactitate.

Imediat după această şedinţă am ordonat comandantului trupelor de Securitate, generalul Ghiţă, ca, deîndată, să transmită Comandamentului brigăzii trupelor de Securitate de la Timişoara să nu tragă şi să asigure în cele mai bune condiţii paza şi securitatea obiectivelor de importanţă deosebită, ce le aveau încredinţate. Acest ordin l-am repetat în tot cursul săptămânii şi mi s-a confirmat de cei în cauză că se execută; de altfel, şi generalul Ghiţă, şi colonelul Bunoaica, comandantul brigăzii de la Timişoara, au confirmat toate acestea prin declaraţiile date în faţa dumneavoastră.

Următorul ordin a fost cel pe care l-am dat generalului Macri, aflat la Timişoara, ca Securitatea, sub nici un motiv, să nu tragă şi să nu se implice în acţiuni de stradă. Şi acest ordin l-am repetat, ulterior, în toate convorbirile telefonice pe care le-am avut cu generalul Macri, cu colonelul Sima sau cu colonelul Teodorescu. La rândul lor, şi ei mi-au raportat că ordinul se execută întocmai. Despre primirea acestor ordine şi executarea lor sunt la dosar declaraţiile generalului Macri, ale colonelului Teodorescu, ale locţiitorului şefului Securităţii judeţene şi ale acestuia din urmă, reconfirmate pentru a doua oară ieri, aici, în faţa dumneavoastră.

În ziua de 18 decembrie, prin şeful Direcţiei I, colonelul Raţiu, am dat ordin tuturor şefilor Securităţii din toate judeţele ca, indiferent de ce situaţie se va crea în judeţele lor, să nu se tragă şi

să nu ia nici o altă măsură, neimplicându-se în acţiuni de stradă, dacă vor fi.

În aceeaşi zi, 18 decembrie, am dat ordin şefului direcţiei de anchete să pună în libertate toate persoanele care se aflau în arestul Securităţii la data respectivă cu mandat de arestare.

În situaţia care se crease în ţară, fiind posibil ca în oricare judeţ să se producă evenimente deosebite, ar fi trebuit, în calitatea pe care o aveam:

- să concep şi să iau măsuri deosebite;
- să dau ordine în acest sens tuturor unităţilor de pe întreg cuprinsul ţării.

Nimic din toate acestea nu am făcut. Din contră, aşa cum am menţionat, am dat ordin să nu se implice în nici o acţiune de stradă şi sub nici un motiv, fie chiar şi extrem, să nu se folosească armamentul şi să nu se tragă.

N-am prezentat nici un fel de date şi informaţii despre persoanele importante aflate în preocuparea organelor de Securitate şi, în general, n-am dat nici un fel de informaţii.

În toate zilele cât Ceauşescu a fost plecat în Iran, nu i-am trimis nici un raport şi nu am avut cu el nici o convorbire telefonică. Nici după ce s-a întors în ţară, eu nu m-am dus la el.

Nu m-am implicat în conducerea nici unei acţiuni, evitând angrenarea unităţilor de Securitate.

În ziua de 21 decembrie nu am participat la mitingul ce a avut loc, deşi, prin natura obligaţiilor de serviciu, trebuia să fiu prezent.

Faţă de ceea ce s-a întâmplat la miting, ca şef al

DSS, ar fi trebuit să iau măsuri extraordinare, să mobilizez la acţiune toate unităţile centrale, să dispun măsuri cu caracter excepţional. Nimic din toate acestea nu am făcut.

Sunt cunoscute şi probate în faţa instanţei acţiunile întreprinse în dimineaţa de 22 Decembrie:

- ordinul dat trupelor de Securitate de a lăsa intrarea liberă în Piaţa Palatului, fără să se tragă măcar un foc de avertisment;

- ordinul dat şi unităţilor de trupe şi Şcolii de Ofiţeri Băneasa de a se retrage în cazărmi;

- ordinul dat cadrelor Direcţiei a V-a şi USLA de a permite accesul în sediul CC şi sub nici un motiv să nu se tragă. Repet ceea ce cred că am declarat la vremea respectivă şi eu, şi unii din martori, că în ciuda ordinului dat de Ceauşescu în drumul spre liftul care ducea la elicopter „Să se tragă! Să nu se permită intrarea în sediu!" - acest ordin nu a fost executat. A fost executat ordinul meu: „Să nu se tragă!". Versiunea că Ceauşescu a fost scos din sediu cu elicopterul pentru a se trage este falsă. (De ce nu l-au arestat? De ce l-au lăsat liber în şosea, când îl aveau în mână?). Tot cadre de Securitate şi Miliţie au făcut reţinerea la Târgovişte şi l-au predat Armatei;

- apoi ordinul pe care l-am dat în jurul orei 10,30 prin intermediul generalului Câmpeanu şi transmis prin telex tuturor şefilor Miliţiilor judeţene de a nu acţiona împotriva demonstranţilor, de a intra în contact cu conducătorii lor şi de a se pune la

dispoziţia acestora;

- am reînnoit telefonic ordinul dat anterior şefilor Securităţilor judeţene, cu menţiunea de a se pune la dispoziţia conducătorilor demonstranţilor.

Toate aceste ordine le-am dat înainte de fuga lui Ceauşescu.

După plecarea lui cu elicopterul:

- am luat legătura cu şefii inspectoratelor - şi, unde nu i-am găsit pe ei, cu şefii Securităţilor - şi le-am reiterat ordinele date în cursul dimineţii. Întrucât la un moment dat am fost solicitat de revoluţionari în alte probleme, şi căutat telefonic şi prin radio de generalul Militaru, i-am cerut colonelului Nae să continue transmiterea ordinului respectiv. Colonelul Nae, ca martor, va confirma;

- am dat ordin generalului Ghiţă, comandantul trupelor de Securitate, şi colonelului Raţiu, care, fiind ofiţer de serviciu pe minister, mă suplinea la conducerea ministerului, să lase liber accesul la Televiziune şi la Radio al manifestanţilor şi să asigure securitatea releelor de transmisie şi a altor puncte vulnerabile pentru ca aceste două instituţii să-şi desfăşoare activitatea nestingherit;

- colonelului Raţiu i-am ordonat să meargă, în locul meu, la prima întâlnire ce au avut-o la M.Ap.N. unii reprezentanţi ai revoluţionarilor cu cadre din conducerea forţelor armate;

- am ordonat întărirea măsurilor de pază şi securitate la obiectivele de importanţă deosebită, unde ar fi putut să se producă acţiuni diversioniste

cu urmări incalculabile pentru țară, precum și luarea sub pază a unor obiective vitale (uzine de apă, fabrici de pâine etc.);

- începând de la orele 13,30 - 14,00 am intrat în subordinea noii puteri ce se constituia atunci. Am făcut-o cu toată buna-credință, considerând că sunt în serviciul poporului;

- conform hotărârii luate, am transmis ordinul de preluare a DSS, cu toate unitățile sale, în structura M.Ap.N., iar celelalte departamente sau unități ale MI - Miliție, Pompieri, Penitenciare și altele - în subordinea aceluiași minister. Concomitent, am dat ordine clare și precise cu privire la predarea imediată de către toate unitățile de Securitate din întreaga țară a armamentului, muniției și a tuturor celorlalte mijloace de luptă tehnico-operative, a documentelor operative și a arhivei, unităților desemnate de M.Ap.N., iar efectivele DSS - ofițeri, subofițeri, maiștri militari și militari în termen - să execute numai ordinele ce le vor primi de la comandanții acelor unități ale M.Ap.N. în subordinea cărora intră;

- apoi, m-am adresat prin Radio și TV cu apelul cunoscut tuturor unităților de Securitate și celorlalte unități ale MI. Nu m-am dus la Televiziune, cum mi-au reproșat unii. Puteam să fiu printre cei dintâi. Am considerat că era infinit mai important ca, în situația cu totul deosebită care se crease, să dau ordinele strict necesare, să vorbesc cu majoritatea comandanților de unități din țară și să mă asigur că ordinele pe care le-am dat au fost bine înțelese și

că vor fi riguros executate;

- mai departe, împreună cu generalul Gușă, am condus operațiunile militare, până în seara zilei de 23 decembrie, din clădirea fostului CC, și apoi, până în ziua de 28 decembrie, din biroul ministrului sau al șefului Marelui Stat Major de la M.Ap.N.;

- în seara de 28 decembrie și până în ziua de 31 decembrie, la prânz, când am fost arestat, mi-am desfășurat activitatea în cadrul MI.

Ce a urmat după arestare se știe. Practic, Securitatea a fost lichidată.

De ce am fost arestați - eu și locțiitorii mei și șefii unor unități - s-au dat în fața acestei onorate instanțe explicații de către persoana cea mai avizată. Cred că au fost pe deplin lămuritoare.

De ce nu am fost lăsați să punem în aplicare proiectul planului pentru descoperirea teroriștilor - este o altă problemă. Sunt sigur că va veni vremea când și acest lucru va fi clarificat.

Făcând această sumară punctare a unora din acțiunile desfășurate de mine în intervalele 16 - 21 și 22 - 31 decembrie 1989 și raportându-le la actele și declarațiile din dosar, care se confirmă, la declarațiile date în instanță de toți martorii, nici una de inculpare, mă întreb: unde este infracțiunea pentru care sunt învinuit?

Cred că, în numele adevărului și al dreptății, acuzarea ar fi trebuit, măcar în acest al doisprezecelea ceas, să ceară achitarea mea. Mai

mult, a cerut condamnarea mea pentru complicitate la genocid. Incredibil!

Dacă într-adevăr există dreptate, atunci ea trebuie înfăptuită aici, pe pământ, şi nu în altă parte...

Atitudinea Securităţii în timpul Revoluţiei s-a considerat şi se mai consideră a fi o cheie pentru multe enigme.

Datele acumulate până acum infirmă diversiunea lansată în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, devenită apoi legendă, potrivit căreia Securitatea s-ar fi împotrivit înlăturării lui Ceauşescu.

Acum, sintetizând ceea ce am spus, se ştie ceea ce nu se ştia atunci, şi anume:

- că Securitatea primise ordin să nu se implice în reprimarea mişcărilor anticeauşiste;
- că, prin comportamentul ei, a încurajat în mod tacit aceste mişcări;
- că nu a executat ordinele lui Ceauşescu de îndată ce s-a declanşat mişcarea de la Timişoara;
- că nu l-a ajutat pe Ceauşescu să fugă, ci, dimpotrivă, l-a abandonat, iar apoi cadre ale Securităţii şi Miliţiei l-au reţinut şi predat Armatei;
- că în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, unităţile Securităţii au fost preluate de către Armată cu oameni, arme, muniţii şi cu toate mijloacele tehnico-operative şi arhive;
- că Securitatea nu s-a opus noii puteri, ci a sprijinit-o din primele momente.

Din acest comportament al Securităţii au decurs multe din echivocurile Revoluţiei Române.

Prin conduita respectivă s-au dejucat scenariile care se intersectau atunci în spaţiul terestru şi aerian al României. Căci aceste scenarii mizau pe implicarea fanatică a Securităţii, pe implicarea ei în reprimarea Revoluţiei.

Numai că poziţia şi acţiunile noastre au fost contrare a ceea ce se concepuse şi se urmărea să se realizeze.

A fost unul din puţinele calcule fundamental greşite ale celor care au conceput şi pus în aplicare acele scenarii. Ele au ignorat sau n-au cunoscut sentimentele reale faţă de ţară şi popor ale celor care se găseau atunci în serviciul Securităţii statului - de la general la soldat. În ce mă priveşte, tot ceea ce am făcut, am făcut gândindu-mă la popor şi la ţară. Pentru acest motiv, pot privi în ochii oricui.

Mă aflu, aşa cum am spus, în faţa unei noi hotărâri pe care urmează să o daţi în acest proces.

Peste un număr de ani, îşi va da verdictul şi Istoria, care va fi scrisă fără ură şi fără părtinire, cu privire la evenimentele din Decembrie 1989 şi la rolul pe care l-am avut, şi eu, şi instituţia pe care o conduceam atunci, în acel moment de răscruce al destinelor ţării noastre. De aceea, vă solicit un singur lucru: sentinţa pe care o veţi da dumneavoastră să coincidă cu verdictul Istoriei, pentru a nu fi infirmată de aceasta.

Vă mulţumesc.

General-colonel *Iulian Vlad*

Capitolul V

Planul KGB/GRU de înlocuire a lui Nicolae Ceaușescu cu Ion Iliescu

Din informaţiile deţinute de KGB/GRU rezultă că Nicolae Ceauşescu nu poate fi înlăturat din interiorul României din funcţiile pe care le ocupă pe linie de partid şi de stat decât printr-o lovitură de stat militară mascată de o revoltă populară generalizată - ori pe fondul acesteia.

Într-adevăr, înlocuirea staturară a lui Nicolae Ceauşescu de la conducerea Partidului Comunist Român cu altă persoană, în particular cu Ion Iliescu, nu este posibilă decât prin alegerea de către Congres a altui Secretar General. Dar în partid nu există un grup suficient de puternic în măsură să impună o candidatură alternativă la Nicolae Ceauşescu. De fapt, întreg partidul nu este altceva decât un uriaş aparat de execuţie a voinţei acestuia, format din cadre fără personalitate, fără conştiinţa propriei poziţii.

Funcţiile de Secretar General al P.C.R. şi, respectiv, de Preşedinte al Republicii Socialiste România sunt, potrivit Constituţiei, organic legate între ele, neputând, în mod practic, să fie ocupate de două persoane diferite. Astfel, Nicolae Ceauşescu trebuie înlăturat simultan din cele două funcţii, lucru imposibil prin mijloacele statutare şi, respectiv,

constituționale. Deținerea uneia dintre funcții îi permite lui Nicolae Ceaușescu s-o dețină și pe cealaltă, la o adică folosind forța armată, fie pe linia statului, ca Președinte al republicii și, implicit, Comandant suprem al forțelor armate statale, fie pe linia partidului, în calitate de comandant al Gărzilor Patriotice.

Înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu din cele două funcții nu poate fi realizată așadar decât prin forță.

*

Simpla suprimare fizică a lui Nicolae Ceaușescu nu îi asigură lui Ion Iliescu accesul la funcțiile deținute de acesta. Într-o asemenea situație succesorul cel mai probabil este Elena Ceaușescu, eventual în combinație cu fiul lor, Nicu Ceaușescu. Elena Ceaușescu dispune de suficiente mijloace, de suficient sprijin pentru a se impune. Ar însemna ca și Elena Ceaușescu să fie suprimată fizic, ceea ce ar conduce la o luptă pentru supremație în interiorul partidului în raport cu care ministrul Apărării Naționale, general-colonel Vasile Milea, va fi silit să intervină. România ar cunoaște cel mai probabil un regim militar, cu consecințe neprevăzute, căci Departamentul Securității Statului nu are în vedere o asemenea soluție.

Nici Kremlinul nu are în vedere o asemenea formulă, ci una politică.

De asemenea, nu sunt date că ministrul Apărării Naționale, ministrul de Interne, Tudor Postelnicu, respectiv șeful Departamentului Securității Statului, general-colonel Iulian Vlad, ar ajunge la un consens

în privința viitorului succesor al lui Nicolae Ceaușescu. Într-adevăr, primul nu acceptă înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu, al doilea o vede succesor pe Elena Ceaușescu, într-o posibilă împărțire a funcțiilor cu Nicu Ceaușescu, iar al treilea întrevede că înlăturarea violentă a lui Nicolae Ceaușescu nu poate să nu fie urmată de arestarea sau suprimarea fizică a Elenei Ceaușescu, eventual a lui Nicu Ceaușescu, de arestarea celorlalți lideri ai partidului, fapt ce va conduce la prăbușirea acestuia, concomitent cu izbucnirea unei revolte populare generalizate, cu consecințe dintre cele mai imprevizibile. Singura formulă de guvernământ care ar ieși în urma înlăturării lui Nicolae Ceaușescu ar fi, în viziunea Departamentului Securității Statului, monarhia, la care, într-adevăr, se poate ajunge dacă înlăturarea are loc în alt mod, anume prin declanșarea unei revolte, abil controlate și dirijate.

De asemenea, nici unul dintre cei trei nominalizați mai sus nu dispune de capacitatea de a organiza și, respectiv, de a executa de unul singur o lovitură de stat ori de partid, chiar coalizându-se cu unul dintre ceilalți doi rămași, dată fiind opoziția celui de-al treilea.

O ultimă formulă o constituie izbucnirea unei revolte, spontană sau provocată. Date fiind însă circumstanțele cu totul excepționale în care se află România, pericolele ce o pândesc atât din interior, cât și din exterior, o revoltă spontană va fi reprimată cu brutalitate de Securitatea română.

În felul acesta, singura variantă posibilă de

înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu este cea a revoltei provocate, organizată şi coordonată din umbră de singura instituţie capabilă de aşa ceva, anume Departamentul Securităţii Statului, dar numai în cooperare fie cu celălalt serviciu secret al statului, anume Direcţia Informaţii Militare din cadrul Marelui Stat Major al Armatei, ori chiar cu sprijinul acestuia din urmă, respectiv a şefului lui, general-maior Ştefan Guşă. Dar această din urmă variantă trebuie exclusă, generalului-maior Ştefan Guşă rezervându-i-se într-o astfel de operaţiune rolul de reprimare a revoltei.

Pe fondul revoltei, conducerea Armatei urmează să fie preluată, fie şi în mod indirect, de Departamentul Securităţii Statului, care va prelua în felul acesta conducerea statului.

*

O acţiune armată făţişă venită dinspre URSS ori condusă de aceasta vizând înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu şi, respectiv, înlocuirea lui cu Ion Iliescu trebuie exclusă. Populaţia României va afirma în permanenţă că Ion Iliescu a fost adus la conducerea statului aşa cum a fost adus comunismul, anume cu tancurile sovietice. O asemenea soluţie poate chiar să conducă la un conflict militar URSS-România, care trebuie evitat, date fiind în primul rând gravele prejudicii de imagine pe care URSS, conducerea acesteia le vor suferi. Încrederea câştigată de Mihail Sergheevici Gorbaciov atât în interiorul României, cât şi în afară se va prabuşi rapid, chiar dacă formula înlăturării lui Nicolae Ceauşescu prin forţă va fi acceptată în primă instanţă de toată lumea.

Soluţia intervenţiei militare ar trebui, pentru a avea aparenţa necesităţii şi legitimităţii, să vină pe linia Tratatului de la Varşovia, dar participarea celorlalte ţări membre ridică o serie de probleme ce nu pot fi ocolite şi care nu pot fi rezolvate convenabil pentru fiecare dintre participanţi - astfel, R.P. Ungaria ar putea condiţiona participarea prin ridicarea unor pretenţii teritoriale faţă de R.S. România, ceea ce ar antrena în mod practic dispariţia statului român ca subiect de drept internaţional, cu consecinţe pe termen lung de ordin economic, politic, militar pentru sistemul comunist european greu de evaluat.

O altă soluţie de tip extern constă în provocarea unui război între R.S. România şi R.P. Ungaria, în cadrul căruia URSS, ceilalţi membri ai Tratatului de la Varşovia să intervină împăciuitor. O astfel de soluţie ridică în mare aceleaşi probleme ca cea precedentă, afară de faptul că întregul sistem comunist european se va transforma într-un teatru de război, preţ prea mare de plătit numai pentru a fi înlocuit Nicolae Ceauşescu.

În sfârşit, o ultimă soluţie externă o constituie o intervenţie militară comună URSS-SUA în R.S. România. Prin participarea SUA, eventual a altor state occidentale, cum ar fi Franţa, nu vor fi înregistrate reacţii negative majore la nivel european, dar, iar, se va ajunge la dispariţia statului român ca subiect de drept internaţional, ivindu-se de astă-dată posibilitatea ca SUA să deţină un cap de pod în această parte a Europei, situaţie pe care URSS nu o

poate accepta din multiple motive - politic, strategic, economic etc.

Această ultimă variantă este însă, dintre toate soluţiile de tip extern, cea mai convenabilă pentru URSS şi trebuie pusă în aplicare numai dacă înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu şi înlocuirea lui cu Ion Iliescu nu este posibilă altfel. Căci rămânerea în continuare a lui Nicolae Ceauşescu în fruntea partidului comunist şi a statului român ar arăta lipsa de realism a programului de reforme anunţat lumii de către Mihail Sergheevici Gorbaciov. O asemenea soluţie trebuie însă însoţită de schimbări profunde în raporturile Est-Vest, care trebuie atent definite şi, respectiv, puse în aplicare, ceea ce necesită însă timp pentru pregătire.

Pentru a avea aparenţa necesităţii şi legitimităţii, intervenţia militară comună URSS-SUA în R.S. România trebuie justificată opiniei publice mondiale prin necesitatea prevenirii unui genocid ce s-ar produce în această ţară, atât la nivelul întregii populaţii, cât şi pe fond etnic, precum şi a unui război care cu siguranţă ar izbucni între R.S. România şi R.P. Ungaria, posibil şi R.S.F. Iugoslavia. Astfel, în scopul creerii premiselor care să justifice intervenţia comună, cele două superputeri vor provoca o revoltă a populaţiei împotriva lui Nicolae Ceauşescu în paralel cu o revoltă a minorităţii etnice maghiare. R.P. Ungaria ar urma să intervină în R.S. România în scopul apărării minorităţii etnice maghiare, iar URSS şi SUA, in scopul prevenirii unui război între cele două ţări, dar şi pentru apărarea

populaţiei indiferent de originea naţională împotriva atât a reacţiei lui Nicolae Ceauşescu, dar şi pentru evitarea consecinţelor unui război dezastruos, pentru păstrarea păcii în regiune.

Pentru ca justificarea intervenţiei militare comune să fie deplină, URSS şi SUA vor invoca şi necesitatea stopării programului nuclear iniţiat de Nicolae Ceauşescu, acesta fiind oricum extrem de periculos atât pentru Europa, precum şi pentru URSS, dar şi pentru echilibrul nuclear mondial.

R.S. România va cunoaşte, în urma intervenţiei comune, o administraţie bicefală URSS-SUA.

Această din urmă soluţie trebuie aplicată, cum s-a precizat deja, numai dacă nu este posibilă preluarea de către URSS a controlului statului român în alt mod. Căci pentru URSS, pentru comunismul european în general, este mai convenabilă existenţa unei Românii întregi decât împărţirea ei între cele două superputeri. Crearea unui cap de pod pentru SUA în Europa de Est este, de principiu, la fel de dăunătoare ca şi prezenţa în continuare a lui Nicolae Ceauşescu în fruntea partidului comunist şi a statului român. Dar între cele două situaţii-limită trebuie aleasă cea care corespunde viziunii globale şi pe termen lung a URSS, aşadar înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu prin acţiunea comună URSS-SUA. Iată de ce serviciile secrete româneşti - Departamentul Securităţii Statului şi Direcţia Informaţii Militare din cadrul Marelui Stat Major al Armatei române -, singurele forţe din interior care ar putea să-l înlăture pe Nicolae Ceauşescu, trebuie să fie avertizate că

dacă nu procedează imediat la înlăturare atunci URSS şi SUA vor interveni ele în modul descris anterior.

De asemenea, chiar Nicolae Ceauşescu, dar şi ministrul Apărării Naţionale, precum şi şeful Marelui Stat Major al Armatei române vor fi avertizati în mod imperativ că orice încercare de represiune a unei revolte populare, a unei minorităţi etnice naţionale va obliga SUA şi URSS să intervină militar.

Cele două servicii secrete româneşti trebuie să dea asigurări, în ipoteza că ele singure vor proceda la înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu şi a soţiei sale, că în fruntea partidului comunist şi, respectiv, a statului român va fi instalat Ion Iliescu. Dar la o astfel de soluţie se întrevede că Departamentul Securităţii Statului va opune rezistenţă, apoi poate chiar şi Direcţia Informaţii Militare să aibă în vedere o altă formulă pentru succesiune - de exemplu, în locul lui Nicolae Ceauşescu să vină fostul ministru de Externe Corneliu Mănescu; iată de ce KGB/GRU trebuie să pună în aplicare un plan de rezervă de natură să asigure ascensiunea lui Ion Iliescu.

Desigur că instalarea lui Ion Iliescu în locul lui Nicolae Ceauşescu nu va veni de la sine, prin simpla înlăturare a acestuia din urmă. El nu poate fi pus în fruntea partidului comunist şi a statului român nici prin forţă de către Armată, fiind de aştepat o rezistenţă atât din partea măcar a unei părţi a P.C.R., apoi, cum s-a precizat deja, a Departamentului Securităţii Statului, poate şi a populaţiei, care în mod natural va respinge înlocuirea unei dictaturi cu o

alta, chiar dacă prin primele consecinţe înlătură un rău, anume pe Nicolae Ceauşescu. Ion Iliescu are şanse să se menţină în fruntea partidului comunist şi a statului român numai dacă va fi acceptat de massă, dacă o va câştiga de partea sa, dacă va fi perceput de aceasta drept persecutat de Nicolae Ceauşescu, drept luptător activ împotriva lui. Iată de ce revine KGB/GRU sarcina să-i creeze lui Ion Iliescu imaginea de opozant al lui Nicolae Ceauşescu, dar nu şi al sistemului comunist, apoi de preferat al Kremlinului în locul acestuia.

Dar nu numai atât - Ion Iliescu trebuie pus în fruntea unei **revoluţii**! O asemenea revoluţie - dar, de fapt, o pseudo-revoluţie - trebuie declanşată după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu. Şi împotriva cui urmează să se manifeste această (pseudo-)revoluţie decât tot împotriva lui Nicolae Ceauşescu ori a soţiei acestuia, mai precis împotriva unor forţe obscure, *teroriste*, urmărind readucerea celor doi în fruntea partidului comunist şi a statului? În felul acesta Ion Iliescu va apărea în ochii românilor drept un revoluţionar, conducătorul luptei de rezistenţă împotriva revenirii lui Nicolae Ceauşescu şi a clicii lui la conducerea ţării.

Iată de ce imediat după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu este necesar să apară, să se manifeste, o forţă acţionând contra massei, contra Armatei, care să lase impresia că urmăreşte revenirea soţilor Ceauşescu la putere. O forţă aşadar simulând o luptă împotriva poporului care tocmai i-a dărâmat pe cei doi Ceauşescu, aşadar împotriva revoluţiei, altfel deja

încheiate în ceea ce privește scopul său fundamental, anume de a-i înlătura pe cei doi.

Punându-se în fruntea massei în această luptă simulată, Ion Iliescu, cei care îl susțin, vor deveni *emanați* ai revoluției, respectiv liderii luptei împotriva lui Nicolae Ceaușescu, a Elenei Ceaușescu, a forțelor retrograde care au întinat idealurile nobile ale socialismului.

O astfel de forță pseudo-teroristă nu trebuie creată de KGB/GRU, ci ea se va naște de la sine. Într-adevăr, Departamentul Securității Statului și, respectiv, Direcția Informații Militare trebuie, din necesitatea prevenirii anarhiei, a unui război civil ce s-ar putea isca între diverse fracțiuni ale massei aflate în stradă animate să umple „vidul de putere" apărut după înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu, să creeze un pseudo-dușman al poporului, al revoluției, care luptă - se înțelege, simulat - pentru revenirea lui Ceaușescu în fruntea partidului comunist și a statului. Ion Iliescu nu trebuie să facă altceva decât să aștepte, iar la momentul potrivit să se pună în fruntea unei mișcări de ordin civil-militar care să antreneze toată massa, Armata, Gărzile patriotice la luptă împotriva acestui fals dușman, să joace așadar rolul revoluționarului, al emanatului revoluției, al apărătorului poporului.

Massa, până acum surescitată de ținta de a-l dărâma pe Nicolae Ceaușescu, va căuta, fracționându-se, să pună mâna pe pârghiile statului decapitat. Iar ceea ce va urma nu poate fi decât un război fratricid în care, prin forța împrejurărilor, va fi antrenată

Armata, apoi partidul, dar și Miliția și Securitatea, cu consecințe dintre cele mai dezastroase în plan uman, material etc. Massa nu poate fi fărâmițată, respectiv componenții ei nu pot fi băgați în case decât prin instaurarea fricii - a fricii de moarte -, dar chiar mai mult, a unei terori, mai mult de ordin psihologic. Astfel de stări nu pot fi create decât prin apariția unui dușman al massei - un dușman puternic, chiar feroce.

Rețeaua KGB/GRU din R.S. România, dar și Centrala, trebuie să asigure toate condițiile necesare ca Ion Iliescu să ajungă într-o asemenea postură fabricată - într-un cuvânt, de lider al rezistenței poporului român împotriva revenirii lui Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului comunist și a statului român, împotriva unui dușman feroce care urmărește atingerea acestui obiectiv.

Forța pseudo-teroristă are însă darul să pună Armata pe picior de război împotriva unei posibile invazii externe, respectiv să prevină izbucnirea unui conflict interetnic real și care ar justifica, până la urmă, o reacție din partea R.P. Ungaria. Iată rațiuni suficiente pentru care cele două servicii secrete românești trebuie să inventeze forța pseudo-teroristă, a cărei existență trebuie așadar speculată la momentul potrivit în folosul instalării lui Ion Iliescu la conducerea partidului comnist și a statului.

*

Din cele expuse mai sus rezultă că singura modalitate prin care Departamentul Securității Statului și, respectiv, Direcția Informații Militare din

cadrul Marelui Stat Major al Armatei române pot să-l înlăture pe Nicolae Ceaușescu este lovitura de stat militară pe fondul unei revolte populare. Pentru aceasta este necesar ca ministrul Apărării Naționale, general-colonel Vasile Milea, să fie înlăturat, locul lui urmând să fie luat de unul din adjuncții săi, mai precis generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu. Acesta din urmă trebuie așadar să fie, în primă fază, de partea celor două servicii secrete, iar apoi de partea lui Ion Iliescu, să-i asigure acestuia toate condițiile pentru a-și putea îndeplini rolul descris anterior. În mod necesar, acest lucru este posibil doar prin neutralizarea Departamentului Securității Statului, ceea ce nu se poate realiza decât prin includerea lui în forța (pseudo-)teroristă susținătoare a revenirii lui Nicolae Ceaușescu la putere. Securitatea română trebuie așadar prezentată drept dușman al revoluției conduse de Ion Iliescu sau, echivalent, drept dușman al poporului.

Este de așteptat, dată fiind alternativa intervenției comune URSS-SUA, ca Securitatea română să nu se angajeze într-o luptă pentru cucerirea pârghiilor fundamentale ale statului cu Armata, cu massa, căci o confruntare cu Armata este, pe de o parte, sinucigașă, dată fiind superioritatea netă a acesteia din punct de vedere numeric, dar și al tehnicii de luptă de care dispune, iar pe de alta o astfel de confruntare oferă coaliției comune URSS-SUA prilejul ideal de a interveni militar.

Și chiar dacă Securitatea română nu se angajează într-o astfel de luptă sinucigașă, ea trebuie lichidată,

căci prin informațiile, prin mijloacele logistice, financiare etc. de care dispune poate să blocheze ascensiunea lui Ion Iliescu și a grupului care îl susține în fruntea partidului comunist și a statului. Pe de altă parte, lichidarea Securității constituie o necesitate legitimă în vederea apărării intereselor URSS, ale comunismului coordonat de aceasta.

*

Provocarea massei să iasă în stradă revine Departamentului Securității Statului și Direcției Informații Militare din cadrul Marelui Stat Major al Armatei române. Dar, de fapt, cele două servicii secrete trebuie să creeze un incident care să-i dea lui Nicolae Ceaușescu, ministrului Apărării Naționale, șefului Marelui Stat Major, ministrului de Interne, altor lideri ai partidului și statului senzația că are loc o provocare internă de ordin etnic pe fondul căreia R.P. Ungaria urmează să atace România. Cu alte cuvinte, cele două servicii secrete române urmează să însceneze punerea în aplicare a planului comun URSS-SUA de care s-a vorbit anterior, ca ultimă soluție de înlăturare a lui Nicolae Ceaușescu. Pentru reușita acestui plan propriu, cele două servicii secrete trebuie sprijinite cu elemente și fapte de ordin extern care să confirme aparența pregătirii unei invazii. Astfel, statele vecine R.S. România urmează să desfășoare manevre militare în apropierea granițelor, apoi, după modelul Cehoslovacia '68, să creeze aparențele unei invazii cu luptători „acoperiți", deghizați sub formă de turiști, de transfugi returnați statului român pregătiți în

tabere speciale din R.P. Ungaria, de călători în tranzit. Pe seama acestor pseudo-agenţi urmează să fi pusă de cele două servicii atacarea sediilor Partidului Comunist Român, a unităţilor militare, a unor unităţi economice. Aceste atacuri trebuie însă executate de unităţi speciale „acoperite" aflate sub comanda celor două servicii secrete române.

Dar cea mai importantă susţinere a planului celor două servicii secrete române de simulare a unei invazii externe constă în informarea lui Nicolae Ceauşescu cu privire la intenţia celor două superputeri de a crea un incident de ordin etnic, de a determina R.P. Ungară să atace R.S. România şi de a interveni în final în conflict. Astfel de informaţii trebuie să-i parvină atât prin intermediul serviciilor secrete româneşti, dar şi direct de la o serie de fruntaşi ai unor state aparţinând sistemului comunist ori chiar Occidentului, cu ocazia unor întâlniri bilaterale sau multilaterale.

Incidentul de ordin intern cu conotaţie etnică urmează să fie creat în jurul unui preot de etnie maghiară, în municipiul Timişoara, aflat apropape de graniţe. El trebuie pus de serviciile secrete române pe seama unor agenţi provocatori unguri, dar şi sovietici. Concomitent cu atacul sediilor partidului, al unităţilor militare executat de trupe de elită române disimulate în agenţi externi invadatori este necesară producerea unui incident la graniţa cu R.P. Ungară, ce urmează să fie prezentat lui Nicolae Ceauşescu drept atac prin surprindere venit din partea forţelor armate ale acestei ţări. Pentru respingerea atacului,

Nicolae Ceauşescu urmează să pună Armata pe picior de război. Provocată, aceasta va fi silită să folosească armele împotriva civililor antrenaţi în stradă contra lui Nicolae Ceauşescu, nefiind în primă fază posibil de distins cine este agent străin de invazie şi, respectiv, cine este protestatar. Morţile produse printre civili au menirea de a trezi în populaţie sentimentul de mare nedreptate săvârşită împotriva ei, ceea ce va antrena o revoltă generalizată la nivelul întregii ţări împotriva lui Nicolae Ceauşescu.

Operaţiunile militare urmează să fie conduse de şeful Marelui Stat Major al Armatei române, general-maior Ştefan Guşă, care va fi în felul acesta îndepărtat din Bucureşti.

Pentru a se evita producerea unui număr prea mare de morţi este necesar ca şefii militari români să fie avertizaţi, cu ocazia unor întâlniri pe linia Tratatului de la Varşovia anterioare momentului evenimentelor, că folosirea armelor împotriva populaţiei care s-ar răscula împotriva lui Nicolae Ceauşescu va conduce la intervenţia militară comună URSS-SUA.

Preluarea controlului Armatei de către cele două servicii secrete române urmează să se producă prin înlăturarea ministrului Apărării Naţionale, general-colonel Vasile Milea, chiar de către Nicolae Ceauşescu, în urma acuzaţiei de trădare adusă ministrului. În acest sens atât SUA, cât şi URSS, dar şi alte ţări vor furniza lui Nicolae Ceauşescu probe ticluite din care să rezulte că ministrul Vasile Milea

a pregătit el însuşi, în cooperare cu duşmanii R.S. România, provocările adresate Armatei, apoi înscenarea invaziei externe.

Fiind de aşteptat ca Nicolae Ceauşescu să-l pună în locul lui Vasile Milea pe unul din fraţii săi, mai precis pe generalul-locotenent Ilie Ceauşescu, este necesar ca acest moment să coincidă cu înlăturarea în fapt a lui Nicolae Ceauşescu de la comanda partidului comunist şi a statului român, iar comanda Armatei să fie preluată, cu ajutorul celor două servicii secrete, a reţelei KGB/GRU interne, de generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu. Un astfel de moment trebuie creat prin asaltul massei asupra sediului central al partidului şi evacuarea lui Nicolae Ceauşescu, a celorlalţi demnitari de partid şi de stat din acesta.

Generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu trebuie, după cum s-a precizat anterior, să asigure toate condiţiile ca Ion Iliescu să-i succeadă lui Nicolae Ceauşescu. Tot acestuia îi revine sarcina de a-i aresta şi suprima fizic pe Nicolae şi Elena Ceauşescu. De asemenea, el trebuie să-i înlăture pe alţi demnitari de partid şi de stat, cadre militare aparţinând Ministerului de Interne, inclusiv Departamentul Securităţii Statului, respectiv Ministerului Apărării Naţionale, inclusiv Direcţia Informaţii Militare, care ar putea împiedica ori deturna planul KGB/GRU al înlocuirii lui Nicolae Ceauşescu cu Ion Iliescu, precum şi care ar putea dăuna intereselor URSS, sistemului comunist, în general.

*

Propulsarea lui Ion Iliescu în fruntea partidului comunist şi a statului român este posibilă, după cum s-a arătat mai sus, numai în condiţia în care acesta reuşeşte să se pună - ori este pus - în fruntea massei, a Armatei, luptând - se înţelege, o luptă simulată - împreună împotriva pseudo-duşmanului creat de cele două servicii secrete, pseudo-duşman dând aşadar aparenţa că luptă pentru revenirea lui Nicolae Ceauşescu la putere.

Ion Iliescu nu poate căpăta acest statut decât dacă este prezentat massei, Armatei, opiniei publice interne şi internaţionale într-o asemenea postură. Iată de ce este absolut necesar ca în prealabil KGB/GRU, prin intermediul reţelei din R.S. România, dar şi din alte ţări, eventual în cooperare cu alte servicii secrete de informaţii - de exemplu, Mossad, serviciile secrete franceze etc. -, să asigure toate condiţiile ca posturile naţionale de radio şi televiziune interne să-i ofere lui Ion Iliescu, imediat după înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu, posibilitatea să se adreseze populaţiei, militarilor, în calitate de lider al rezistenţei împotriva revenirii acestuia în fruntea partidului comunist şi a statului român. Având la dispoziţie cele două principale mijloace de informare in massă, Ion Iliescu va putea astfel să înlăture uşor alţi pretendenţi, să apară drept emanat al revoluţiei - altfel, după cum s-a precizat deja, încheiate -, revoluţie care însă continuă - ori trebuie să continue - datorită luptei duse de forţe obscure, care includ în mod obligatoriu Securitatea română, ce urmăresc aducerea înapoi a lui Nicolae

Ceauşescu.

Dar un obstacol major în calea instalării lui Ion Iliescu, respectiv a grupului civil-militar intern care îl va susţine şi care urmează să preia pârghiile fundamentale ale statului îl reprezintă într-adevăr Departamentul Securităţii Statului, căci prin posibilităţile sale de ordin logistic, informativ, militar, mediatic, uman şi economico-financiar acesta poate să bareze o asemenea instalare, respectiv să-şi impună propria formă de guvernământ. Iată de ce Securitatea română trebuie înlăturată, acest lucru nefiind posibil decât prin prezentarea sa opiniei publice interne şi internaţionale drept principalul responsabil al morţilor produse înainte de înlăturarea lui Nicolae Ceauşescu, dar şi principalul vector al forţei (pseudo-)teroriste.

Înlăturarea Securităţii şi, în mod practic, lichidarea, dizolvarea ei ca instituţie sunt aşadar imperative de natură să asigure, în subsidiar, stabilitatea Armatei, neimplicarea, cel puţin pentru o vreme, a cadrelor ei în procesele penale ce cu siguranţă vor fi intentate pentru morţile produse în cursul evenimentelor.

Departamentul Securităţii Statului, personal şeful acestuia, general-colonel Iulian Vlad, n-au cum să nu ajungă la concluzia că zilele lor sunt numărate în condiţiile în care generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu va susţine grupul Ion Iliescu, astfel că în raport cu posibilele consecinţe, generalului-colonel Iulian Vlad nu îi rămâne decât să evite implicarea directă a subordonaţilor săi în acţiunile de stradă

urmărind provocarea massei să atace instituţiile de partid şi de stat, apoi în producerea morţilor care să trezească mânia acesteia împotriva în primul rând a lui Nicolae Ceauşescu. Cu alte cuvinte, Securitatea va adopta o atitudine *non-combat,* rezervându-şi însă, în logica lucrurilor, rolul de organizator, supraveghetor şi executant pe cale de excepţie al operaţiunii de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu, în coordonatele fundamentale înfăţişate mai sus.

De asemenea, este de aşteptat ca generalul-colonel Iulian Vlad să ia toate măsurile de a se evita, după momentul înlăturării lui Nicolae Ceauşescu, a unui conflict al Securităţii cu massa, cu Armata, cu Direcţia Informaţii Militare, cu reţeaua KGB/GRU internă, căci un asemenea conflict va fi generalizat, sângeros, justificând intervenţia comună URSS-SUA.

Din cele expuse mai sus rezultă că Securitatea română urmează să se sacrifice în mod conştient pentru salvarea fiinţei naţionale române, sacrificiu care însă trebuie ascuns, combătut prin toate mijloacele astfel încât să nu ajungă în Istoria românilor un mit.

*

Prezentarea Securităţii române ca principal vector al forţei (pseudo-)teroriste şi, drept urmare, lichidarea ei nu au însă numai scopul de a i se asigura lui Ion Iliescu şi grupului de susţinători din jurul său cale liberă către poziţiile cele mai înalte din partid şi stat, ci, după cum s-a subliniat deja, protejarea intereselor URSS, în particular ale

KGB/GRU. Căci Securitatea română s-a dovedit a fi de-a lungul timpului un dușman de moarte al URSS. Iar prin felul în care vede formula de înlocuire a lui Nicolae Ceaușescu și, respectiv, acționează în acest sens se dovedește nu un salvator al comunismului european, ci, mai degrabă, un gropar al lui. Într-adevăr, formula aleasă de Securitatea română pentru înlocuirea lui Nicolae Ceaușescu după înlăturare, anume cu fostul rege Mihai I, implicit înlocuirea formei republicane de guvernământ cu monarhia, va produce prejudicii incalculabile și ireparabile comunismului european, dar și potențialului militar, economic, politic al acestuia, dată fiind, într-o atare situație, posibilitatea retragerii României de-acum monarhice din Tratatul de la Varșovia, respectiv din CAER.

Iată de ce este necesar ca imediat după înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu, ofițerii de contrainformații militare ai Securității să fie arestați, iar instituția să fie integrată în cadrul Ministerului Apărării Naționale. Apoi, Securitatea trebuie prezentată prin intermediul posturilor naționale românești de radio și televiziune, dar și de cele controlate de URSS, drept o organizație teroristă, de o cruzime fără seamăn, responsabilă în solidar cu Nicolae Ceaușescu de morții produși înainte de înlăturarea lui, precum și de o serie de atrocități îndreptate împotriva populației atât înainte de acest moment, cât și după. Astfel, televiziunile urmează să prezinte, între altele, cadavre eviscerate de femei gravide, copii, bătrâni, legate ori cusute cu sârmă ca

fiind opera Securității. Pe seama Securității, ca forță teroristă identificată, trebuie puse, de asemenea: otrăvirea apei potabile, uciderea bolnavilor și răniților din spitale; mutilarea copiilor cu acid sulfuric; împușcarea profesionistă în cap a militarilor; uciderea civililor pe stradă cu arme cu lunetă etc. De asemenea, Securitatea, cadrele sale trebuie prezentate ca atacând barajele în scopul inundării unor așezări omenești, instalațiile nucleare, ambulanțele cu răniți, apoi Radioul și Televiziunea, ca simboluri ale revoluției, ca bunuri ale poporului etc.

Transformate în bastioane ale rezistenței contra dușmanului criminal, perfid, feroce, identificat în mod generic prin Securitate, Televiziunea și Radiodifuziunea trebuie să lanseze non-stop strigăte disperate după ajutor, ca fiind în pericol să cadă în mâinile teroriștilor, ale forțelor tenebroase, inumane, coordonate de Securitate. Din când în când televiziunile trebuie să prezinte persoane ca aparținând acestor forțe, fie în stare de arest, fie internate în spital, fie decedate. În acest scop este necesară crearea unor pseudo-conflicte militare locale.

Ca notă generală, membrii forței (pseudo)teroriste trebuie prezentați drept fanatici ai lui Nicolae Ceaușescu, membri ai unor trupe speciale de Securitate, cu o rezistență ieșită din comun, cu abilitatea de a împușca oameni nevinovați din orice poziție, capabili să acționeze în orice împrejurări și în orice loc - în spitale, pe acoperișuri, în tunele, în

cimitire, din ambulanţe etc.

În paralel, Televiziunea va difuza imagini cu clădiri în flăcări, unele dintre ele de o valoare inestimabilă prin sine sau prin ce adăpostesc - de exemplu, muzee de artă, biblioteci naţionale etc. -, apoi lupte de stradă, însoţite de zgomote produse de lansarea unor obuze etc.

Pentru ca sentimentele de revoltă pe care trebuie să le genereze în massă tipurile de imagini enumerate mai sus să atingă amplitudine maximă este necesar ca acestea să alterneze cu imagini prezentând cuplul Ceauşescu la mese festive, la plimbare, la vânătoare, apoi colecţiile acestora de obiecte preţioase, de articole de îmbrăcăminte din blănuri de animal etc. În felul acesta, Nicolae şi Elena Ceauşescu, apoi copiii acestora, precum şi membrii de vârf ai partidului vor fi prezentaţi ca profitori trăind în huzur pe seama poporului, ca satrapi ucigând cu sânge rece animale, dar şi oameni nevinovaţi.

Cu o astfel de prezentare, Securitatea şi, respectiv, Nicolae şi Elena Ceauşescu vor intra pentru totdeauna în conştiinţa massei ca duşmani de moarte ai poporului, ai fiecărui membru al acestuia, care trebuie lichidaţi fizic, iar Ion Iliescu drept conducător legitim al rezistenţei împotriva revenirii acestor bestii cu chip de om în fruntea partidului comunist şi a statului român.

Atât massa, componenţii ei, cât şi Armata, membrii acesteia, apoi opinia publică internaţională trebuie să fie ţinta unui permanent bombardament

cu imagini şi date şocante, care, chiar dacă nu sunt adevărate, trebuie să aibă aparenţa credibilităţii prin manipulare, eliminare, juxtapunere, comparaţie etc. Toţi aceşti subiecţi trebuie ţinuţi într-o permanentă stare de tensiune indusă de iminenţa pericolului pierderii vieţii ori a unor valori fundamentale de ordin personal sau public, dar mai ales de iminenţa revenirii lui Nicolae Ceauşescu în fruntea partidului comunist şi a statului român, cu consecinţe dintre cele mai nefaste.

O asemenea stare este de natură să creeze o unitate indestructibilă între massă şi Armată, aceasta din urmă fiind prezentată şi, respectiv, percepută drept salvatoarea celei dintâi în lupta uneori inegală dintre forţele binelui simbolizate de Ion Iliescu şi, respectiv, cele ale răului, puse în slujba unui odios dictator şi a unei analfabete avide de titluri şi diplome onorifice, de lux etc.

Având sprijinul massei, prin forţa lucrurilor militarizată şi atrasă prin manipulare în acest pseudo-război, Armata urmează să preia controlul *de facto* al tuturor instituţiilor statului, atât centrale, cât şi locale, deţinut până atunci de Nicolae Ceauşescu şi soţia sa, de partid şi de Securitate. Forma acestui control este a unui Comitet de Salvare Naţională, în compunere atât civilă, cât şi militară, multiplicat la nivelul fiecărei instituţii statale, al fiecărei întreprinderi.

Comitetul de Salvare Naţională urmează să procedeze la restructurarea Partidului Comunist Român.

*

Posibilitatea ca generalul-locotenent Victor Atanase Stănculescu, generalii şi ofiţerii din jurul său să dea curs variantei guvernământului de tip monarhic este minimă, dar nu trebuie exclusă cu desăvârşire. În sprijinul acestei afirmaţii vin mai multe elemente, după cum urmează:

- Armata ca instituţie nu îşi poate asuma responsabilitatea suprimării fizice a lui Nicolae Ceauşescu, dată fiind calitatea acestuia de Comandant suprem al forţelor armate ale Republicii Socialiste România. O astfel de situaţie este incompatibilă cu raţiunea de a fi a Armatei, anume de forţă la îndemâna unui organ reprezentativ al poporului în scopul apărării ordinii constituţionale, a fiinţei naţionale, a teritoriului naţional, a suveranităţii naţionale. O asemenea responsabilitate trebuie asumată de un alt organ reprezentativ al poporului, care nu poate să fie decât de tip civil. Monarhul nu are această legitimitate. Acest lucru este valabil şi pentru celelalte instituţii de tip militar, inclusiv pentru Departamentul Securităţii Statului;

- Asasinarea de către un militar a superiorului său contravine raţiunii de a fi a Armatei, încalcă regulile fudamentale universale ale disciplinei militare, dar şi principiile Codului onoarei militare. Acest lucru este valabil atât pentru militarii aparţinând Ministerului Apărării Naţionale, în particular Direcţiei Informaţii Militare, cât şi Ministerului de Interne, în particular Departamentului Securităţii Statului;

- Armata are nevoie, în scopul păstrării stabilităţii ei, să arunce vina pentru producerea morţilor în cursul evenimentelor până la urmă pe un autor identificat, anume Nicolae Ceauşescu, Securitatea şi liderii principali ai partidului. O asemenea identificare îngăduie Armatei să preia, sub masca unui guvernământ civil, controlul unic asupra statului, înlăturând, respectiv evitând în felul acesta echivocurile, lupta pentru putere, războiul fratricid ori chiar între diverse forţe armate ale statului, precum şi şantajul ce ar veni din partea Departamentului Securităţii Statului în legătură cu implicarea unor militari M.Ap.N. în evenimente;

- Sistemul monarhic obligă statul român să părăsească, mai devreme sau mai târziu, alianţa militară comună a statelor socialiste din Europa, să se declare neutru din punct de vedere militar. Forma republicană de guvernământ permite menţinerea statului român în Tratatul de la Varşovia, aceasta fiind o garanţie privind securitatea naţională a R.S. România;

- Starea de neutralitate militară va impune reducerea drastică a posturilor din Armată, dacă nu cumva chiar desfiinţarea acesteia, ceea ce ar putea determina o revoltă în cadrul ei, chiar o lovitură de stat militară;

- Viitorul monarh, cel mai probabil Mihai I, nu va îngădui suprimarea fizică imediată a lui Nicolae Ceauşescu, ci va cere organizarea unui proces respectând regulile fundamentale privind apărarea. În felul acesta se iveşte pericolul dezvăluirii unor

aspectele nevăzute ale operaţiunii de înlăturare a lui Nicolae Ceauşescu din fruntea partidului comunist şi a statului român în care au fost implicate o serie de structuri informative ale statului, de cadre militare superioare, de servicii de securitate şi informaţii străine, cu consecinţe periculoase privind stabilitatea internă, regională, dar şi la nivel global;

- Ieşirea României din sistemul statelor comuniste poate genera din partea foştilor parteneri, inclusiv din partea vecinilor, reacţii imprevizibile, inclusiv de tip armat, URSS nemaiavând nici o obligaţie faţă de România în vederea apărării ei. De asemenea, URSS nu poate să dea într-o asemenea situaţie nici o garanţie de securitate în vederea respingerii unui atac militar venit împotriva României dinspre Occident;

- URSS se vede silită să ia, în ipoteza în care funcţiile deţinute de Nicolae Ceauşescu nu sunt preluate de Ion Iliescu ori forma de guvernământ este cea monarhică, măsurile care se impun pentru protejarea intereselor sale de orice fel, inclusiv în ceea ce priveşte reţeaua KGB/GRU internă.

Instituirea regimului militar este, de asemenea, puţin probabilă. Într-adevăr, un astfel de regim s-ar transforma destul de repede, dată fiind presiunea massei care, cu siguranţă, se va manifesta în scopul pedepsirii celor vinovaţi de producerea de morţi în cursul evenimentelor, într-un opresor al acesteia. În ochii românilor, regimul militar ar fi, până la urmă, chiar mai rău decât regimul comunist.

Apoi, reprimarea de către Armată a unor tulburări

cu caracter etnic va constitui un motiv ideal pentru SUA de a interveni militar în România.

În sfârşit, istoria a dovedit că regimurile militare au fost urmate mai întotdeauna de pedepsirea extremă a administratorilor lor.

CUPRINS

I: Întrebările fundamentale (5)

II: Rețetă universală pentru lovitura de stat
- Planul Occidentului de destrămare
a comunismului european - (13)

III: Planul ZZ
- Sfârșitul sfârșitului - (41)

IV: Planul
Departamentului Securității Statului
de înlăturare a lui Nicolae Ceaușescu (63)

V: Planul KGB/GRU
de înlocuire a lui Nicolae Ceaușescu
cu Ion Iliescu (227)